

คำนำ

ในโลกนี้มีทั้งสิ่งของ ข้าวของ มีทั้งร่างกายของตน และของผู้อื่น มีลาภยศ สรรเสริญ ตำแหน่ง สิ่งสวยงาม เข้ามาหลอกล่อ ทุกสิ่งทุกอย่าง ทำให้จิตที่ยังไม่สามารถเอาชนะ สิ่งเหล่านั้นได้ ก็จะต้องตกเป็นทาสของมัน เมื่อเรายังลุ่มหลง ยึดติดอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เราก็ตก เป็นทาสของสิ่งนั้นๆ เราเลยยังต้องวนเวียนอยู่บนโลกนี้ ไม่จบไม่สิ้น ถึงแม้ว่าไปเกิดเป็นเทวดา แล้ว จะไปเกิดเป็นนางฟ้า นางสาวรรค์ ในที่สุด ก็ต้องวนกลับมาอยู่ดี ถึงแม้จะเป็นใคร จะมีบุญ บารมีมากมายขนาดไหน ก็ยังต้องมาเกิดอยู่ดี ยังไม่พ้นโลกใบนี้ โลกของมนุษย์ ที่มีสิ่งสอบจิต เยอะแยะมากมาย มีสิ่งที่ทำให้เราพัวพัน ลุ่มหลง เยอะแยะมากมาย ยังต้องวนต้องเวียนอยู่ ยังเป็นทาสของโลกอยู่ เพราะยังหลงอยู่กับโลก

บุคคลที่ฝึกฝนตน จนรู้แจ้งโลก ไม่หลงในโลก ไม่หลงในร่างกายตน เมื่อไม่ลุ่มหลง ในร่างกายตน ย่อมไม่หลงในสิ่งอื่น ฉะนั้นสิ่งอื่น ผู้อื่น อย่างอื่น หมดสิทธิ์ที่จะเข้ามาทำร้าย ทำลายเรา ทำให้เราหลงอยู่บนโลกใบนี้ บุคคลในกลุ่มนั้น จึงเรียกว่า อยู่เหนือโลก และสามารถ ชนะโลกได้ เขามีชัยชนะแล้ว เพราะ เขาเป็นนายของโลกแล้ว เขาไม่ลุ่มหลงในโลกใบนี้แล้ว เขาไม่ยึดติดสิ่งใดบนโลกนี้แล้ว เขาชนะเพราะว่า โลกใบนี้ทำอะไรกับเขาไม่ได้อีกต่อไป เมื่อเขา ชนะโลกแล้ว เขาก็ไม่ต้อง กลับมาเกิดอีก ไม่ต้องกลับมาทดสอบตนอีก ไม่ต้องกลับมาสู้รบ กับกิเลสตัณหาต่างๆ ไม่ต้องกลับมาสู้รบกับโลกใบนี้ อีกต่อไป

ฉะนั้น จงหมั่นพิจารณาตามคำสอน ในหนังสือธรรมะไตรปิฎก กิ่งพุทธกาลชุดนี้ จะนำทางจิตของตน ให้เข้าใจในสภาวะธรรมต่างๆ ฝึกฝนตนให้จิตของตนนั้น เป็นผู้ชนะโลก ชนะสรรพสิ่งที่อยู่ในโลก ชนะสิ่งหลอกลวงตา หลอกเราให้ลุ่มหลงเหล่านั้น แล้วเราจะไม่กลับมาบนโลกนี้อีกเลย เมื่อไม่กลับมาบนโลกนี้อีกแล้ว ก็จะไม่เป็นทุกข์อีกต่อไป

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 271 ปัญญาธรรม ไม่เร่ร่อนจนเกินไป	1
ตอนที่ 272 ปัญญาธรรม อ่อนโยน แต่ไม่อ่อนแอ	6
ตอนที่ 273 ปัญญาธรรม ความดีมีสองแบบ	12
ตอนที่ 274 ปัญญาธรรม ธรรมะเป็นสิ่งละเอียดอ่อน	17
ตอนที่ 275 ปัญญาธรรม สำรวมอย่างไร	24
ตอนที่ 276 ปัญญาธรรม ไม่ถูกรังหรือไม่ถูกใจ	29
ตอนที่ 277 ปัญญาธรรม กลัวศาสนาเสื่อม	37
ตอนที่ 278 ปัญญาธรรม เห็นทุกข์	47
ตอนที่ 279 ปัญญาธรรม บ่วงของความทุกข์	54
ตอนที่ 280 ปัญญาธรรม ผู้มีชัยชนะอย่างแท้จริง	59
ตอนที่ 281 ปัญญาธรรม รู้วิธีสลายหนี้กรรม	64
ตอนที่ 282 ปัญญาธรรม ชี้ออกอย่างผู้มีปัญญาธรรม	69
ตอนที่ 283 ปัญญาธรรม อยู่เหนือเรื่องจุกจิกกวนใจ	73
ตอนที่ 284 ปัญญาธรรม การแบ่งปัน	77
ตอนที่ 285 ปัญญาธรรม ขาดปัจจัยกำหนด	82
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	88

ตอนที่ 271 **ไม่เร่งรีบจนเกินไป**

ในเช้าของวันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้เข้าเฝ้าน้อมต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ว่า พระองค์จะทรงเมตตาแสดงธรรม ตัวอย่างของผู้มีปัญญาธรรมแบบไหนให้ลูกได้ฟัง นำไปพิจารณา แล้วเผยแผ่ให้กับญาติธรรมทั้งหลาย ได้ประพฤติปฏิบัติตามบ้างละเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังไว้ให้ดี

พระยารธรรมเอ๋ย.. การที่ต้นธรรมที่แท้จริง ที่จะนำพาผู้คนให้หลุดพ้นได้อย่างแท้จริงจะก่อเกิดขึ้นในยุคใดยุคหนึ่ง ในที่ใดที่หนึ่ง และก่อเกิดขึ้นมาแล้ว จะมีผู้คนที่ยอมรับแล้วก็ประพฤติปฏิบัติตาม การที่มันจะเกิดขึ้น สิ่งที่ดีเช่นนั้น ย่อมต้องมีบททดสอบ อุปสรรคปัญหามากมาย เพื่อที่จะทดสอบความเป็นจริง

พระยารธรรมเอ๋ย.. ฉะนั้น บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น จึงควรที่จะฝึกฝนตนเองให้รู้แจ้ง แจ้งเสียก่อน จึงค่อยเผยแผ่ธรรมลูก เพราะว่าถ้าเกิดว่าเรายังไม่รู้แจ้งในทุกสิ่งทุกอย่างอย่างแท้จริง เมื่อเรานั้นเจอกับปมปัญหาต่างๆ บางที ก็จะทำให้เราต้องพ่ายแพ้ต่อสิ่งเหล่านั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. ฉะนั้น บุคคลผู้ที่จะเติบโต จะก่อจะเกิดขึ้นมา เป็นตัวแทนแห่งต้นธรรม นำพาทุกคนดวงจิตให้หลุดพ้น ก็จะต้องฝึกฝนตนให้ดี ให้รู้แจ้งเสียก่อนลูก เพื่อที่ตนนั้นจะได้เข้าใจในทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างกระจ่างแท้จริง เข้าถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่มันจะก่อจะเกิดขึ้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. ฉะนั้น เมื่อลูกทั้งหลาย เป็นบุคคลผู้ที่จะมาเพื่อเผยแผ่ธรรมมาเพื่อประกาศความจริงให้กับโลก

ลูกทั้งหลาย.. จึ่งควรที่จะประพฤติ ขัดเกลากิเลสตัณหาในตนให้หมดให้สิ้น ให้รู้แจ้ง ในสิ่งที่จะทำทุกอย่าง ลูกจึงสามารถที่จะเผยแผ่ เผยแพร่ สิ่งที่มีนัยเป็นความจริง ออกไปสู่โลกได้

พระยารธรรมเอย.. หากเราไม่ทำตัวของเราให้ถึงซึ่งความแจ้งอย่างแท้จริง ก็อาจทำให้เรานั้น นำพาบุคคลผู้อื่น เขาหลงทิศหลงทางไปกับเราด้วย

ฉะนั้น จึ่งควรทำตนให้แจ้ง ให้เข้าใจ ไม่ว่าจะใช้เวลานานเท่าไร ในการทำตนให้แจ้งก็ตาม เพราะว่า กิเลส และตัณหา นั้น เป็นสิ่งที่ซ่อนลึก มัน เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนยิ่งนัก มัน เป็นสิ่งที่คูผิวเผินแล้ว เหมือนว่าจะไม่มีแล้วลูก แต่ในความเป็นจริง มันก็ยังมีอยู่นั่นละ

พระยารธรรมเอย.. การที่จะทำตนให้เข้าถึงความดี มันไม่ใช่เรื่องยากหรือลูก แต่การที่จะดูความละเอียดอ่อน ที่ซ่อนที่ซ่อนอยู่ในความดีนั้นให้ถี่ถ้วนทะลุแจ่มแจ้ง อย่างแท้จริงนั้น มันเป็นเรื่องยาก เพราะมันละเอียดยิ่งนักเลยทีเดียว

ฉะนั้น **ลูกเอ๋ย..** จึ่งควรแก่การใช้เวลาให้มากขึ้น ในการประพฤติปฏิบัติ ในการทำให้จิตของตนรู้แจ้งแล้วอย่างแท้จริง จึ่งค่อยเผยแผ่ธรรมออกไป

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม ควรทำเช่นนี้ ลูก เพราะว่า การที่เราจะให้สิ่งที่มีประโยชน์แก่ผู้อื่น เราต้องให้สิ่งที่มีประโยชน์อย่างแท้จริง สะอาดบริสุทธิ์ อย่างแท้จริง ไม่มีสิ่งใดเจือปนอยู่ในนั้น

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น จงใช้เวลากันสักหน่อย อย่าเพิ่งเร่งรีบในการเผยแผ่ธรรมกันเลย หมายถึงทุกคนที่ปรารถนาดีต่อพระพุทธศาสนา ที่ปรารถนาดีที่จะช่วยกันเผยแผ่ธรรม

ลูกเอ๋ย.. การที่จะเผยแผ่ธรรม ได้ผลที่ดีอย่างแท้จริง คือ การทำตนให้เป็นเมล็ดแห่งธรรมอย่างแท้จริงเสียก่อนลูก พระอรหันต์หลายคนที่เกิดขึ้นในเมืองไทยนั้น จึ่งต้องใช้เวลาในการขัดเกลาจิตใจของตน อยู่นาน ชำระล้างอย่างละเอียดอ่อน จนเข้าถึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ แล้วจึงค่อยประกาศธรรมออกไป

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. ฉะนั้น บุคคลผู้ที่ตั้งใจว่าจะทำความดี โดยการช่วยกัน รักษา ศาสนาเข้าไว้ จึ่งควรประพฤติปฏิบัติ นำพาตนให้เข้าถึงธรรมะที่แท้จริง เมื่อประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงแก่นธรรม ที่แท้จริงแล้ว ตนเป็นธรรมอย่างแท้จริง จิตสามารถประพฤติปฏิบัติ จนหลุดพ้นได้แล้ว จึ่งค่อยสอนสั่งแก่ผู้อื่น ทำเช่นนี้ละลูก จะเป็นการเผยแผ่ธรรมที่ถูกต้อง อย่างแท้จริงที่สามารถทำได้สำเร็จ

พระยารธรรมเอย.. ยิ่งโดยเฉพาะในยุคแห่งกิ่งศาสนาเช่นนี้ มีสิ่งที่ทำให้การเผยแผ่หรือปฏิบัตินั้น ออกไปสู่โลกกว้างได้อย่างว่องไว

ฉะนั้น ทุกคน ยิ่งต้องควรดูในสิ่งที่ตนทำให้แจ้งให้ดีเสียก่อนจึงค่อยเผยแผ่ออกไป

พระยารธรรมเอย.. ทำอะไรก็ตามลูก ถ้าทำกันอย่างถูกต้องอย่างแท้จริง ความถูกต้องอย่างแท้จริงนั้น จะกลับมาคุ้มครองดูแล ทำให้ความถูกต้องที่แท้จริงนั้น ไม่มีทางดับทางหายไป

เช่นนี้ละลูก จึงเป็นเหตุที่จะต้องให้ลูกทั้งหลายนั้น ประพฤติปฏิบัติให้เข้าถึงความดีที่แท้จริง กันเสียก่อน จะได้สอนธรรม นำทางดวงจิต ไม่หลงทางกันลูก

พระยารธรรมเอย.. กิเลสและตัณหานั้น มันมีหลายชั้นตั้งแต่หยาบไปสู่ละเอียด มันต้องใช้เวลาในการขัดเกลา ลูก เราจะใช้แต่เพียงความเร่งรีบอย่างเดียวนั้น ก็ไม่ได้ บางทีมันหลบอยู่ มันแอบอยู่ เราไม่รู้ไม่เห็น คิดว่ามันหมดแล้ว แต่ในความเป็นจริง มันก็ยังซ่อนตัวอยู่

ลูกเอ๋ย.. จงทำความดี ในทุกๆความดีที่พอจะทำได้ ทำไปเรื่อยๆ และก็หันกลับมาดูจิตของตนไปเรื่อยๆ ดูให้ลึกๆ ดูให้ละเอียด

ลูกเอ๋ย.. การที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม ถึงความเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 1 หรือที่ 2 นั้น มันก็อาจจะไม่ยากอะไรเท่าไรหรอกลูก เพราะการทำดีนั้น ยังเป็นการทำความดีที่ไม่ละเอียดมากเท่าไร แต่การที่จะทำให้เข้าถึงขั้นที่ 3 หรือที่ 4 มันเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนยิ่งนัก

จึงควรที่จะใช้เวลาตรึกตรองทบทวนดูจิตของตน อย่างแจ่มแจ้ง แสวงหากิเลสตัณหาที่มันซ่อน ที่มันลึก ที่มันอาจจะหลอกเรา ว่าสำเร็จแล้ว ที่มันอาจจะหลอกเราว่าดีแล้ว ดูให้ลึกๆ ลูกดูให้ดี ใช้เวลาขัดเกลากับมัน เมื่อลูกนั้นสามารถประพฤติปฏิบัติถึงขั้นใด ระดับความดีใด ลูกก็จงสอน จงบอกผู้อื่น แคในระดับที่ตนรู้ ตนเข้าใจ ตนทำได้นั้น ก็จะไม่ผิดอะไร

แต่เมื่อลูกประพฤติปฏิบัติ ถึงในระดับที่ 1 หรือที่ 2 ของความสำเร็จ ลูกจะไปสอนถึงเรื่องความสำเร็จในระดับที่ 3 หรือที่ 4 นั้น มันย่อมอาจผิดพลาดได้บ้าง และสิ่งผิดพลาดของตนนั้นละ มันจะกลับมาทำให้ตนนั้นต้องว่าวุ่น

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น การที่ลูกทั้งหลาย จะทำอะไรก็ตาม จงเอาตนเป็นที่ตั้งแห่งการทำความดีเหล่านั้น ฝึกฝนตนให้ดี ให้ละเอียดอย่างแท้จริง อย่าเพิ่งเข้าข้างตนว่า

ตนดีแล้ว ทำตนให้รู้แจ้งทุกอย่างเกิดลูก แล้วความดีของลูกก็จะก่อเกิดขึ้นได้บนโลกนี้
ต้นธรรมที่จะนำดวงจิตทั้งหลาย ก็จะไม่ถูกทำลาย หากเมล็ดธรรมนั้นเป็นของจริง

พระยารธรรมเอย.. ลูกนั้น ก่อเกิดมาบนโลกนี้ เพื่อเผยแผ่ เผยแพร่ธรรม แทนองค์
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยการขึ้นเข้าเฝ้าน้อมธรรมไปประกาศในกึ่งศาสนา ถือว่าเป็นรอบ
การสร้างต้นธรรมที่ใหญ่ เพื่อที่จะจุดช่วยดวงจิตต่างๆ ทั้งหลายให้พ้นจากความทุกข์

ฉะนั้น ลูกเอง ก็เช่นเดียวกัน ต้องประพฤติปฏิบัติ คุณตน คุณทั้งข้างนอก ทั้งข้างใน
คุณไป ให้มันละเอียดที่สุดลูก ลูกจะจึงจะสามารถที่จะรักษาต้นธรรมต้นนี้ ให้ก่อเกิดเจริญ
งอกงามเผยแผ่ เผยแผ่ สืบต่อไป

ฉะนั้น เมื่อเรารู้หน้าที่แห่งตนกันแล้ว และตั้งใจที่จะทำแล้ว ก็จงตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติตนให้ดี ให้ถึงพร้อม แล้วการที่จะเผยแผ่พระธรรมคำสอน หรือให้เจริญรุ่งเรือง
ในสิ่งที่ตนจะทำ มันย่อมก่อเกิดขึ้น

พระยารธรรมเอย.. ทีนี้ ลูกก็พอจะเข้าใจหรือยังว่า ลูกนั้นจะต้องทำแบบไหนยังไง
หากลูกนั้น เป็นผู้ที่จะเผยแผ่ เผยแพร่ธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. ตามที่ลูกฟังพระพุทธองค์ทรงเมตตาสอนในวันนี้
ก็ทำให้ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าถ้าเกิดเราตั้งใจที่จะเผยแผ่พระธรรมคำสอน
เราต้องปฏิบัติ จนเรา เข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ เข้าถึงความหลุดพ้นที่แท้จริง แล้วเรา
ค่อยเผยแผ่พระธรรมคำสอนนั้น มันเป็นสิ่งที่จะทำให้เราทำได้สำเร็จเจ้าค่ะ

เพราะกิเลสและตัณหา บางทีมันก็ซ่อนลึกมาก ลึกจนเราหลงคิดว่ามันไม่มีแล้ว
พระองค์กำลังสอนให้กับเราทุกคนที่เกิดขึ้นมา และตั้งใจจะทำดีในขณะนี้ ให้เราทำตัวของ
เราให้ถึงอย่างแท้จริง เราก็จะมีสิทธิ์เกิดเป็นต้นธรรม ที่เป็นที่อาศัยแห่งสรรพสัตว์ทั้งหลาย
เจ้าค่ะ ลูกพอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วเจ้าค่ะ

แล้วเราเอง เราก็ต้องใช้เวลาขัดเกลาจิตของเราให้มาก ให้ลึก ให้มันใจ ไม่ควรเร่ง
รีบทำ เพราะว่า ธรรมะ ความรู้แจ้ง เป็นสิ่งละเอียดอ่อน กิเลส และตัณหา มันก็ซ่อนอย่าง
ละเอียดอ่อน เช่นเดียวกันเจ้าค่ะ

ให้เรายึดถือหลักความดี ทำดี เพื่อชำระกิเลสตัณหา ทำไปก็ปีก็แล้วแต่ ขอให้เรา
ทำไปเรื่อยๆ จนมันหมดจริงๆ แล้ว เราก็จะสามารถเป็นผู้สืบทอดธรรมที่ถูกต้องไม่ผิด และ
จะสามารถเข้าใจธรรมที่แท้จริง จะสามารถนำพาผู้คนให้พ้นทุกข์ได้ เข้าใจว่าอย่างนี้เจ้าค่ะ
หนูก็จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติตน ให้เข้าใจกิเลสตัณหามากเพิ่มขึ้น เข้าถึงธรรมที่ละเอียด

อ่อนอย่างแท้จริง เพื่อหนูประสบความสำเร็จแล้ว จะได้ชี้ทางแก่ผู้อื่น อย่างไม่ผิดทาง
เจ้าคะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาพระพุทธองค์ก่อนนะเจ้าคะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่
วันนี้ ลูกก็ได้เข้าใจความเป็นจริง ของบุคคลผู้ที่ปรารถนาจะเผยแผ่ธรรม แล้วก็พากันตั้ง
แรงรีบที่จะทำ เข้าใจแล้วเจ้าคะ ว่าเราต้องพากันทำกันแบบไหน ความดีของเรา จึงจะ
สามารถก่อเกิดได้ในโลกนี้เจ้าคะ

สารุ

ตอนที่ 272 **อ่อนโยน แต่ไม่อ่อนแอ**

ในเช้าของวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น.. จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าข้า วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงบางอย่างที่ลูกค่อนข้างสงสัย คือว่า ลูกรู้สึกว่ามีสิ่งที่ไม่ดี การทำความชั่ว หรือทางที่มีดี สิ่งเหล่านั้นมันแข็งแรง แข็งแกร่ง แม้แต่ความดีในด้าน พลังแห่งทิว อดตาตัวตน สิ่งเหล่านี้จะเจ้าคะ บางทีมันมีคลื่นพลังที่แข็งแรงมากเลยเจ้าคะ ที่นี้ลูกเลยสงสัยว่า การทำความดีส่วนใหญ่แล้ว จะเป็นสิ่งที่มีมนวล

ความดี ก็คือ สิ่งที่อ่อนโยน เช่น ถ้าใครที่ทำความดี คิดดี หวังดี เขาก็จะมีความเมตตา แล้วก็มีสิ่งที่อ่อนโยนอยู่ในจิตใจของเขา

ฉะนั้น ลูกจึงคิดว่าความดี ที่จะต้องชนะความชั่ว หรือสิ่งที่ไม่ดีเหล่านั้น มันจะต้องเป็นความดีแบบไหน ต้องเป็นความดีที่แข็งแรง แข็งแกร่งมาก อย่างนั้นหรือเปล่า แล้วจะทำอย่างไรให้ความดีนั้นมันแข็งแรง แข็งแกร่งพอที่จะสามารถเอาชนะสิ่งชั่วร้ายได้นะเจ้าคะ เพราะว่าบางครั้งหนูก็เห็นว่า ถ้าเกิดคนดีเจอคนไม่ดีกระทำ คนไม่ดีเขาจะมีพลังไม่ดีที่แข็งแรง คนดีก็จะตกอยู่ในที่ที่ลำบาก เพราะว่าความดีนั้น มันเป็นการอ่อนโยน ต้องให้อภัย ต้องเมตตา บางทีเขาไปแล้วก็ต้องกลับมาทุกข์อีก อะไรอย่างนี้นะเจ้าคะ

เราจะทำความดีแบบไหน จะได้ชนะความชั่ว จะทำความดีแบบไหน จะได้แข็งแรง แข็งแกร่ง พอที่จะไปรบกับความชั่วได้ ละเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกฟัง ทำความเข้าใจด้วยเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : เออล่ะนะ พระยาธรรม ถ้าอย่างนั้น ก็ลองพิจารณาตามนี้ดู

ลูกเอ๋ย.. นั่งหลับตา ผ่อนคลายจิตใจของตน ให้เบา ให้ว่าง ให้สงบ ให้สบายเสียก่อน หายใจเข้าลึกๆ ทำจิตของตนให้นิ่ง ทำให้อ่อน ให้โล่ง ปรับคลื่นกระแสที่มันวุ่นวุ่นวาย หิ้งไปลูก

เหลือเพียงแต่กาย ที่นั่งนิ่งๆ เหลือเพียงแต่ดวงจิตที่เป็นดวงแก้ว สว่างใสอยู่ใน ศูนย์กลางกาย ทำตัวให้เบาๆ คล้ายคลึงกันกับว่า ตนนั้นนั่งลอยอยู่กลางอากาศ หายใจเข้า น้อมเอาพลังที่เย็น เข้าไปสู่จิตใจ ผ่อนคลาย ปล่อยวางทุกอย่าง แล้วก็ค่อยๆ พิจารณาธรรม ที่ตามมา ตามคำตอบที่จะได้ฟังต่อไปนี้ลูก

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตทั้งหลายนั้น เวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวิภังขณธรรมนี้ มานาน หลายแสนภพชาติ บางชาติก็เกิดเป็นคน บางชาติก็เกิดเป็นสัตว์ เป็นเทวดา บางชาติก็วนกลับไปตกนรก

การเกิดหลายแสนภพชาติของแต่ละดวงจิตนั้น ย่อมมีกรรมที่ก่อที่ทำเอาไว้ มากมาย บางคน เป็นคนที่เกิดมา มีพลังบุญที่เชื่อมต่อกับผู้คนมาก มีพลังบาปที่ไปสร้าง สร้างเวรกรรม เชื่อมต่อกับดวงจิตต่างๆ ทั้งหลายมาก ก็ต้องมีวิบากกรรมมาก ตามเหตุตาม ปัจจัยของแต่ละดวงจิตเป็นธรรมดา

เมื่อถึงชาติใดชาติหนึ่ง หรือว่าชาติที่ตนรู้จักพระธรรมคำสอน แล้วก็ตั้งใจว่า จะสร้างกรรมดี เพื่อที่จะไปสู่ทางพ้นทุกข์ ย่อมแน่นอนสิลูก ก็จะมีวิบากกรรมที่ตนนั้นเคย ก่อเคยทำเอาไว้ ส่งผลมากระทบ ให้ลูกนั้นจะต้องได้ชดใช้ และมันก็จะมาในรูปแบบต่างๆ ตามที่ลูกแต่ละคน ได้สร้างกรรมเอาไว้ในอดีต

กรรมวิบากเหล่านั้น ส่งผลมากระทบ ทดสอบว่าลูกยังมั่นใจในความดีอยู่หรือเปล่า มันก็เลยเป็นธรรมดา ที่เราทุกคน จะต้องเผชิญผ่านพ้นสิ่งที่ไม่ดีให้ได้

พระยาธรรมเอย.. นั้นมาจากสาเหตุ ของบาปกรรม ที่ตนได้เคยก่อเคยทำ

เคยขวางความดี ของผู้อื่น

เคยสร้างเหตุของทุกข์ ให้กับผู้อื่น

เคยทำร้าย ทำลายผู้อื่นมา

ถึงวันที่ตนคิดว่าจะเข้าสู่พระนิพพาน

ตนเลยก็ต้องมาจ่ายหนี้ให้มันหมดเสีย

รวมถึงอีกมุมหนึ่ง ซึ่งถ้าเกิดว่าเรานั้น มีคนที่เกี่ยวข้องกับเรามากมายเพียงใด เราก็ต้องกลับมาใช้กรรมของเรา ในรูปแบบของกรรมดี ก็คือ ต้องมาทำความดีต่างๆ คืนให้ กับทุกดวงจิตที่มีบุญสัมพันธ์กันมา และย่อมแน่นอนว่าแต่ละคน แต่ละดวงจิต ต่างก็มีกรรม เป็นของของตน มีกิเลสและตัณหา ครอบอีกทีหนึ่ง

ที่นี่ คนมาก ก็วุ่นวายมาก คนน้อย ก็วุ่นวายน้อย มีความทุกข์มากกอง มันก็เลยกลายเป็นคลื่นพลังทุกข์ที่มากหน่อย มีความทุกข์น้อยกอง มันก็เลยกลายเป็นความทุกข์ที่น้อยหน่อย ตามเหตุตามปัจจัยนั้นล่ะลูก มันก็เป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น บางคน แรกๆ มาก็ดี ดีทุกอย่าง แต่พอถึงเวลาที่กรรมดีที่มีต่อกันหมดแล้ว ถึงรอบที่ต้องชดใช้ กรรมชั่วที่ลูกเคยไปกระทำกับเขาไว้ เขาก็เลยหันทำความชั่วใส่ลูก มันก็เป็นธรรมดาของมันอย่างนั้นล่ะลูก

แล้วก็มีสิ่งไม่ดีที่มันเกิดขึ้นอีก ก็คือเชื้อแห่งกิเลสตัณหาของแต่ละบุคคล ที่มารวมกันเข้าไว้ คนนั้นอยากให้เป็นอย่างนั้น คนนี้ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้น คนนั้นว่าถูก คนนี้ว่าไม่ถูก คนนั้นว่าดี คนโน้นว่าไม่ดี คลื่นแห่งกิเลสตัณหาที่ยังส่งผลมา ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง มากกระทบ ครอบงำการทำความดีอีก

อย่างนี้ล่ะลูก มันมาหลายทิศหลายทาง หลายสาเหตุ แต่สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ หากว่าเรารู้เท่ารู้ทันมัน เราก็จะสามารถที่จะยืนหยัดอยู่ในความดีได้

ลูกเอ๋ย.. เช่น กรรมไม่ดีที่เราเคยก่อเคยทำ กับบุคคลผู้อื่น ดวงจิตอื่น ขวางความดีของเขา สร้างเวรสร้างกรรมกับเขา เขาก็แค่มาทำหน้าที่เคลียร์บิลของเขาให้มันหมดก็เราจะไปนิพพานแล้วไม่ใช่หรือ เราก็จ่ายเขาไปให้มันหมดซะ บิลใดที่มันเป็นสิ่งที่ดีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวพันกันมา เราก็จ่ายให้มันจบ ให้เขาไปซะให้มันจบไป กิเลสตัณหา ที่มันทับถมเข้ามา ดีบ้างไม่ดีบ้าง สิ่งเหล่านั้นเราก็รู้ให้เท่าให้ทันบ้าง

มันเป็นปกติ ของมันอย่างนั้นเอง ดี ก็คือหลง ไม่ดี ก็คือหลง เราก็แค่ยืนหยัดอยู่ในความดี แบบที่ว่ายอมถวายเป็นชีวิตนี้ให้กับความดี

ลูกเอ๋ย.. ทำความดีอย่างมีสติ รู้เท่าทันเหตุที่เกิด ยึดหลักความดี ทำอย่างนี้ล่ะลูก เราก็จะสามารถที่จะทำความดีของเราจนชนะสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่ไม่ดีได้ลูก กรรมใดที่มันเกิดขึ้นกับเรา กรรมนั้นแปลว่าเราได้ก่อ ได้ทำเอาไว้แล้ว จงจ่ายไปเถิด กรรมใดที่เป็นกรรมดีที่เราควรจะทำ ได้โอกาสที่จะทำ เราก็จงทำไปเถิด

ทำความดี ก็เพื่อชดใช้กรรมดี หรือว่าชดใช้ ถอดถอนสิ่งที่มันสานต่อขึ้นมาด้วยกรรมดี คือ ตอบแทนคุณ ของผู้ที่เขาเคยทำดีกับเรา ทำคืนใช้คืนจะได้หมดกรรมดีจะได้ไม่ติดหนี้บุญคุณใคร

กรรมชั่วหรือสิ่งไม่ดีที่กระทบบมา ก็ชดใช้ไป ยอมรับความเป็นจริง ไข้ให้เขาไปไข้ให้มันหมด เราอดทนทำเช่นนี้ไม่ย่อท้อต่อความดี ยอมไข้ให้มันหมดไป จิตของเราไม่สร้าง

กรรมเพิ่ม ตั้งใจที่จะทำกรรมดี ละกรรมชั่ว ใครเขาจะว่ายังไง ก็แล้วแต่เขา เขาจะมองแบบไหน ก็แล้วแต่เขา เราก็แค่ทำหน้าที่ของเรา ไปเรื่อยๆ แล้วก็ทำไป จนถึงจุดหนึ่ง ที่จิตของเราสว่าง

จิตของเรามีพลังแห่งความรู้แจ้ง

ส่องให้ตัวของเรานั้น เห็นทุกสิ่งทุกอย่างตามความเป็นจริง

เราก็จะมองเห็นอีกระดับหนึ่งว่าอะไรที่เกิด อะไรที่ดับ

สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้นเอง

เราก็จะไม่สุข ไม่ทุกข์ อีกแล้ว

แล้วก็ทรงจิตของตน เห็นทุกข์ทั้งหลาย

เห็นสิ่งทั้งหลายที่มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เหล่านั้น เป็นธรรมดา

พระยาธรรมเมย.. การทำความดีนั้น ต้องใช้พลังที่เข้มแข็งลูก เข้มแข็งมากในการทำกรรมดีแต่การฝึกนั้นก็อย่าทำอะไรลูก แค่ทำตนนั้นให้ยอมรับ เข้าใจในเรื่องของกฎแห่งกรรม เราขอใช้ไปสิ่งดี ก็ใช้ไป สิ่งไม่ดี ก็ใช้ไป และเราก็ทำตนให้ยอมรับความเป็นจริงว่าสิ่งใดที่มันจะเกิดขึ้นกับเรา ก็ปล่อยให้มันเกิดไปตามเหตุของมัน เราก็แค่มีหน้าที่ แค่ต้องทำความดีไปเรื่อยๆ ตามเหตุที่คืนนั้นก็พอ

พระยาธรรมเมย.. เมื่อเราทำเหตุที่ดีแล้ว สิ่งที่ดีก็ย่อมต้องเกิดขึ้นกับเรา

ลูกเอ๋ย.. และอีกอย่างหนึ่ง ก็คือบางครั้ง เราคิดว่าสิ่งที่เราทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีแล้ว ดีที่สุดเลย แต่ในความเป็นจริงนั้น ดีแล้วจริงหรือเปล่า ดีที่สุดจริงหรือเปล่า หรือว่าเราคิดเอง เป็นมุมมองของเราเอง เราต้องไม่เข้าข้างตนเอง

ลูกเอ๋ย.. เราต้องหาความจริง ที่ซ่อนอยู่ในสิ่งที่ถูกกระทบอยู่ ความจริง ที่มันแฝงมากับสิ่งไม่ดีทั้งหลายเหล่านั้น แล้วค่อยหามันไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะเจอเหตุ ว่าแท้ที่จริงแล้ว ยังติดอะไรในเราอยู่ มันก็เลยมี สิ่งเหล่านี้กระทบเข้ามาในเรา ทำไปเรื่อยๆ ลูก

ความชั่ว เป็นสิ่งที่เข้มแข็ง แต่เข้มแข็ง เพื่อที่จะเจียรไนให้ลูกนั้นเป็นเพชรให้ได้ อย่างแท้จริงถ้าไม่มีสิ่งที่เข้ามากระทบ ลูกนั้นก็จจะไม่รู้ว่าลูกนั้น ยังติดอะไรอยู่หรือเปล่า

ฉะนั้น ยิ่งเราประกาศไปสู่พระนิพพาน

ก็จะยังมีสิ่ง กระทบมา หลายรูปแบบ

กระทบมา หลายทิศหลายทาง

กระทบ จนกว่าลูกนั้น จะเป็นผู้ที่บรรลุนิพพานอย่างแท้จริง

ดับอัสตา ตัวตน รู้แจ้งเข้าใจในทุกอย่าง

ดวงจิตของลูกสว่างไสว ไม่มีสิ่งใดกระทบได้อีก อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. ฉะนั้น บุคคล ผู้ที่ตั้งใจว่าจะไปสู่พระนิพพาน ผู้ที่ตั้งใจทำความดีทั้งหลาย จงพิจารณาให้เห็นเหตุที่มันเกิดขึ้นกับตน จากวิบากกรรม ที่ตนเคยก่อ จากบุญสัมพันธ์ ที่เคยมี ชดใช้กรรมที่ไม่ดี แล้วก็ชดใช้กรรมดี ที่บุคคลผู้อื่นเคยมีกับตนมา ให้มันจบ ให้มันหมด แล้วก็มองให้เห็นว่ามันเป็นธรรมดา ที่กิเลสตัณหาในโลกจะเข้ามาทดสอบเรา แล้วก็มองให้เห็น ให้ลึก กิเลสที่อยู่ในตัวเรา

ไม่เป็นไรหรอกลูก กรรมชั่วมา เพื่อล้างกรรมชั่ว

ลูกเอ๋ย.. กรรมดีมา เพื่อล้างบุญคุณ หรือว่าบุญสัมพันธ์ สิ่งที่ดี ที่มีต่อกัน เพื่อดับกรรมชั่วในตัวเรา เพื่อดับกรรมดีในตัวเรา และกิเลสตัณหาที่มันกระทบเข้ามา ก็ผ่านมากระทบมาเพื่อดับกิเลสตัณหาในตัวเรา

ฉะนั้น จงอย่ากลัว อย่ากลัวต่อสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ถึงแม้ว่าจะมีพลังที่เข้มแข็งเพียงใด ความดีของเราต้องเข้มแข็งยิ่งกว่า และพลังที่จะเติมให้ความดีของเราเข้มแข็ง ก็แค่รู้เท่ารู้ทัน ยึดหลักการทำความดี จนกว่าวันหนึ่ง ที่ดวงจิตของลูกมีพลังมากพอ เข้าใจทุกอย่าง เมื่อนั้นล่ะลูก มันจะไม่ใช้ความอดทน มันจะไม่ใช้ความดีที่จะต้องเข้มแข็ง

แต่มัน จะกลายเป็นความดี ที่ดีแล้ว ดีแบบไม่ต้องอดทน ดีแบบไม่ต้องพยายามเข้มแข็ง ดีแบบบริสุทธิ์ ดีแบบรู้แจ้งในทุกอย่าง กรรมวิบากไม่มี ไม่มีอะไรส่งผลมาหาเรา เราก็ไม่ติดหนี้บุญคุณใคร ไม่ต้องไปตอบแทนใครอีกแล้ว จบกิจทุกอย่าง ในดวงจิตของเรา

กิเลสตัณหา ช่วยกระทบ กระแทกเรา จนขัดเกลากิเลสตัณหาในตัวเรา จนหมดแล้ว เราจึงเป็นผู้รู้แจ้ง เข้าใจสรรพสิ่งทั้งหลายได้เป็นอย่างดี จะเห็นเป็นธรรมดา อย่างนั้นเอง เช่นนี้ล่ะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. บุคคลผู้ที่เขานั้นสามารถเอาชนะคลื่นพลังแห่งความชั่วร้าย สิ่งไม่ดีทั้งหลายได้ เขาเอาชนะด้วยการรู้เท่าทัน ยืนหยัดในการทำความดี จนถึงวันหนึ่งที่ความดีของเขา เป็นความดีที่สว่างรู้แจ้ง จนถึงวันนั้นแหละลูก เขาจะอยู่เหนือทุกข์ เขาจะอยู่เหนือกิเลสตัณหา จนถึงวันนั้นล่ะลูก เขาจึงจะไปสู่พระนิพพานได้

ฉะนั้น จงอย่าอ่อนแอ อย่าพ่ายแพ้ต่อกรรม ที่ตนต้องชดใช้ อย่าพ่ายแพ้ต่อกรรมดี ที่ตนต้องทำ ทำไปเถิด

ลูกเอ๋ย.. อย่าพ่ายแพ้ต่อกิเลสตัณหา ที่มันพยายามกระหน่ำเข้ามา เพื่อขัดเกลา
กิเลสตัณหาในตัวของคุณ จงถอดจงถอนทุกสิ่งที่มีมันเป็นเรา เป็นตัวตนของเรา ด้วยสิ่งที่มีมัน
กระหน่ำเข้ามาเหล่านี้ละลูก จนเราสลายตัวตนของเราได้เมื่อไหร่ เมื่อนั้นละลูก เราก็จะ
สามารถมีความสุขที่ชนะความชั่วอย่างถาวร

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไป
พิจารณา ประพฤติปฏิบัติตาม ลูกพอเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าเราต้องทำดีอย่างเดียว
ส่วนสิ่งที่กระหน่ำเข้ามา เป็นสิ่งที่ทำให้เราใช้กรรมดี กรรมชั่ว ทำให้เราฝึกฝนขัดเกลากิเลส
ที่อยู่ในตัวเราออกเสียให้หมด เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

จะพยายามตั้งใจทำความดี อย่างที่พระองค์ทรงเมตตาสอนลูกเจ้าค่ะ จะไม่มีแม้แต่
โทษ วิบากกรรม โทษกิเลสตัณหา โทษสิ่งภายนอกอีกต่อไป จะเอาสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมา
เป็นสิ่งที่มีความหมายแก่นั่น ให้ตนถึงซึ่งความดีอันสูงสุด

วันนี้ ลูกกราบขอลาภก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 273 **ความดีมีสองแบบ**

ในเช้าของวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้นอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม เรื่องของผู้มีปัญญาธรรม ผู้มีปัญญาธรรมนั้น เขาจะรู้ว่าการทำความดีอันสูงสุดคืออะไร เขาจะทำความดีแบบไหนบ้างละเจ้าคะ จึงจะเป็นการทำความดีของผู้มีปัญญาธรรม และจึงจะทำความดีที่ดีที่สุด อย่างแท้จริงนะเจ้าคะ ลูกจะได้ไปประพฤติปฏิบัติตาม ลูกจะได้เข้าถึงความดีอันสูงสุด อย่างแท้จริง นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้ว ที่รู้จักแสวงหาคำถามต่างๆ มากมาย พระยาธรรมเอเย.. ตั้งใจฟังให้ดีลูก นั่งให้นิ่งๆ หลับตาลงทำจิตทำใจของลูกนั้น ให้เบา ให้สบาย ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไป อย่ากังวล ถึงเรื่องใดๆทั้งหมดทั้งสิ้น ทำใจให้มัน ว่างๆไม่ต้องไปยึดติด ยึดมั่น ถือมั่นกับสิ่งใดๆ ทั้งหมด ทำจิตให้ว่าง ทำกายให้ว่าง น้อมพลังที่เย็น ที่สบาย เข้าไปสู่ ศูนย์กลางกาย ปรับจิต ปรับใจ ปรับกายให้พร้อม

พระยาธรรมเอเย.. บุคคลที่จะฟังธรรมรู้เรื่อง เข้าใจ ต้องวางทุกอย่างทิ้งไป แล้วเอาจิตเอาใจตั้งมั่นไว้กับเสียงธรรมลูก จึงจะสามารถที่จะเข้าถึงธรรม

พระยาธรรมเอเย.. ตั้งใจฟังนะลูก การทำความดีอันสูงสุดนั้น ย่อมแน่นอน.. ลูกเอเย..ว่าต้องเป็น ความดี ที่เที่ยงแท้ ที่แท้จริง ที่ไม่มีวันดับ วันสูญ ที่ไม่มีวันสลายกลับคืนสู่ ความไม่ดี อีก

นั่น ย่อมหมายถึง ความดี ที่ไม่เกิด ไม่ตาย ความดี ที่ไม่มีความทุกข์ เข้ามาเจือปนอยู่ด้วย ความดีอันบริสุทธิ์ ความดีที่เที่ยงแท้ ย่อมต้องเป็นความดี ที่สามารถเข้าถึง เข้าสู่พระนิพพานได้แล้ว ความดีที่เข้าถึงพระนิพพานแล้วเท่านั้น ที่จะเป็นความดีที่เที่ยงแท้ ไม่เกิดไม่ตายอีก ไม่มีทุกข์ใดมาเจือปนอีกแล้วความดีนั้น คือ ความดีอะไรอย่างนั้นหรือ

ความดีนั้น ก็คือ ดวงจิตที่สร้างสิ่งสมความดี จนถึงพระนิพพานในลูก

ฉะนั้น ความดีอันสูงสุด ที่ผู้มีปัญญาธรรมเขาพากันรักษา พากันสร้าง พากันทำ จึงเป็น ความดี ที่ทำเพื่อถึงนิพพาน เพราะมันเป็นความดีอันสูงสุด สูงสุด เพราะมันเป็น ของจริง มันเที่ยงแท้ มันไม่มีวันดับจากความสุข ความดีนั้นได้อีก

พระยารธรรมเอย.. ความดีนั้น แยกออกมาได้ เป็น 2 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 ก็คือการทำดี เพื่อได้ดี ได้ดีในวัฏสงสาร ได้ไปเสวยสุขอยู่ในสวรรค์ ชั้นฟ้า เกิดมาเป็นมหาเศรษฐี ได้ในสิ่งที่ตนสร้างตนทำ กลับคืนสู่ตน แล้วก็ต้องทำความดี ต่อไปเรื่อยๆ ความดีเช่นนี้ เรียกว่า ทำดีแบบที่ยังยึดติด ลุ่มหลง ทำดีเพื่อให้มีผลที่ทำนั้น กลับคืนสู่ตน ทำไปก็จะได้มาด้วยสวรรค์ ได้มาด้วยความสุข ที่ตนนั้นทำ แล้วก็ส่งผลมาให้ ตนได้รับ

การทำดี แบบที่ 1 จึงเป็นการทำดี เพื่อได้ดี แต่ไม่พ้นวัฏสงสาร ไม่ใช่ความดีที่ เที่ยงแท้ เป็นความดีที่ทำไป แล้วก็ได้ผลที่ทำกลับคืน คืนกลับมาค้าหาญจิตแห่งตน ให้ได้ รับผลที่ตนทำ

ส่วน การทำดี ในแบบที่ 2 คือ การทำความดี เพื่อที่จะไปสู่พระนิพพาน คือ การทำความดี เพื่อดับตัวดับตน เพื่อสลายตัวตน

ความดีในแบบนี้ เขานั้นจะ ทำๆ เพื่อสลายตัวของเขาเท่านั้น ทำไปเพื่อที่จะสลาย กรรมดี และกรรมชั่ว ในตัวของเขาๆ จะยอมชดใช้กรรมทุกอย่าง ที่เขาก่อ เขาทำ แล้ว ก็ยอมรับกับสิ่งที่มันเกิดขึ้นกับเขาทุกอย่าง แล้วรักษาความดีของเขานั้นเอาไว้

ไม่ว่าเขาจะทำความดีอะไรไปบ้างก็ตาม เขาก็จะใช้ความดีที่เขาทำนั้น ชำระตัว ชำระตนของเขาทำดี ก็ไม่ยึดไม่ถือในความดี ทำไป ก็คอยดูจิตแห่งตน ว่าชำระดับกิเลสใน ตนได้มากน้อยเพียงใด

แล้วก็ยังคอยทำความดี อยู่เรื่อยๆ จนกว่าจิตของเขา จะดับจากความหลงๆ ในตัวในตน ในของของตน ในบุคคลที่รักทั้งหลาย ของตน เขาดับจาก ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ความอยาก หรือความไม่อยาก ก็ดับลงจากตัวของเขา

เมื่อนั้น จิตเขาเข้าถึงความดีอันแท้จริงที่เที่ยงแท้ คือ ความดีในพระนิพพาน ในแบบที่ 2 นี้ เรียกว่าทำดี เพื่อชำระกิเลสตัณหา

พระยารธรรมเอย.. ง่ายๆ เลย ก็คือ มีความดีอยู่ 2 แบบ ทำดีแบบต้องเวียนว่าย

เวียนวน ก็ย่อมได้รับสิ่งที่ดีกลับมา แต่เป็นการทำดีแบบยึดติด ยึดไว้ ถือไว้ เมื่อลูกทำความดีแล้ว ยังไม่สามารถดับตัวตนได้ ลูกก็จะได้มาด้วยสวรรค์ ความสุขที่ดี ที่ละเอียดประณีต ในรูปแบบของวิญญูสงสาร

หรือว่าจะทำความดี ตามแบบที่ 2 ทำไปเพื่อดับกิเลส ละกิเลส ซึ่งกิเลสนั้น ก็คือ “ความหลง” นั้นแหละลูก ทำไป เพื่อไม่หลงในตัวในตน ในของของตน ทำเพื่อละ อย่างนี้ ละลูก เขาจะรักษาศีล เพื่อให้ศีลนั้นช่วยเป็นเกราะป้องกัน ไม่ให้เขาพลาดพลั้งไปทำกรรมเพิ่ม เขาจะยอมชดใช้กรรมที่ไม่ดี ที่เขาเคยก่อ เคยทำ ให้หมดเสีย เขานั้นจะใช้ศีลเป็นเกราะป้องกัน ไม่ให้เชื้อแห่งกิเลสต้นหาของเขา เพิ่มขึ้น เขาจะถอดถอนตน ให้ไม่หลงในทุกสิ่งทุกอย่าง ดับความโลภ ความโกรธ ความรัก ความลุ่มหลง ในตัวของเขา เมื่อทำเช่นนี้ เขาก็จะถึงซึ่งพระนิพพาน คือ ความดีอันสูงสุด

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาก็ย่อมเลือก เลือกที่จะทำความดีอันสูงสุด คือ ความดีที่เที่ยงแท้ไม่มีวันดับ ไม่มีวันกลับสู่ความไม่ดี หรือความทุกข์ ทั้งปวง

ส่วนบุคคล ผู้ที่เขานั้นอาจจะยังไม่เข้าใจ หรือว่าไม่สามารถทำความดี ถึงความดีที่สูงสุดก็ถือว่าดี ดีเพราะว่าอย่างน้อย ก็รู้จักการสร้างความดี

พระยารธรรมเอย.. การสร้างความดี ก็อาจทำให้จิตใจของบุคคลผู้ที่สร้างที่ทำนั้น ค่อยๆ เห็นแจ้งขึ้นเรื่อยๆ จากความดี.. ระดับที่ 1 ระดับที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 คือ เข้าถึงความดีอันเที่ยงแท้ ความดีอันไม่ดับ ไม่เสื่อมสูญไป คือ ดีในพระนิพพาน เช่น พระอริยบุคคลชั้นต่างๆ

ฉะนั้น **ลูกเอ๋ย..** บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาก็จะรู้แจ้ง ใน 2 หนทางของการทำความดี แต่ทั้ง 2 หนทางนี้ ก็ต้องเริ่มมาจากการทำความดี นั้นแหละลูก เราก็แค่ทำความดี จากการเริ่มต้น ในการทำทาน แล้วก็ขยับเข้ามา สู่อารักขาศีล การทำทาน และรักษาศีล นั้น ก็จะช่วยให้จิตดวงที่ทำทาน ที่รักษาศีลนั้นขยับเข้ามาถึงความสงบ ความสงบ ก็คือสมาธิ การมีความสงบ มีสมาธิ จิตดวงนั้น ย่อมมีแสงสว่างแห่งธรรม แสงสว่างแห่งธรรม ย่อมส่องสว่างให้จิตดวงนั้น รู้แจ้งตามความเป็นจริง

ลูกเอ๋ย.. ไม่ว่า ลูกนั้นจะทำความดี ในรูปแบบที่ 1 หรือรูปแบบที่ 2 ก็ต้องเริ่มต้นจากการทำความดีเล็กน้อย ดีเบื้องต้นอยู่ดี นั้นแหละลูก

บางคน เขาจะเริ่มต้นทำดีให้ถึงความดีอันสูงสุด โดยการทำทาน เขาก็ยังไม่เข้าใจ

อยู่ดี ว่า ทำดีอันสูงสุดเนี่ย ทำทานต้องทำแบบไหน บางคนอาจเข้าใจ บางคนไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจว่าทำทาน เพื่อชำระกิเลส บางคนก็เข้าใจว่าทำทาน เพื่อหวังที่จะให้ตนมีกินมีใช้ สุขสบาย ทำกันไปตามเหตุ แต่ก็ยังดี ที่รู้จักทำความดี จงเริ่มต้นด้วยการทำความดี ก่อนลูก ทำไปก่อน แล้วความดีที่ลูกทำ จะค่อยๆขึ้นทาง บอทางลูก ให้ค่อยๆ ไปถึงความดี ที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ตามระดับไป

แล้ววันหนึ่ง ลูกก็จะสามารถถึงซึ่งความดี ในระดับต่างๆ ที่ได้สร้างได้ทำเอาไว้

ความดี ในระดับที่ 1 จะส่งให้ถึง ระดับที่ 2

ความดี ในระดับที่ 2 ก็ส่งให้ถึง ระดับที่ 3

ความดี ในระดับที่ 3 นั้น ก็ส่งให้ถึงระดับที่ 4 ก็อาจถึงความดีอันสูงสุดได้

ไม่ว่าจะเริ่มต้นมาจากการทำดีแบบไหนก็ตาม โอกาสที่ถึง และความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ความเห็นแจ้งนั้น มันจะสามารถเปลี่ยนแปลง ตามพลังบุญบารมีได้อยู่เสมอ

พระยารธรรมเอย.. ความดีนั้น มีหลายระดับ แต่แยกออกมา เป็น 2 รูปแบบ ให้ทุกคนจงรู้จัก เข้าใจการทำความดี เช่นนี้ก็แล้วกัน ลูกนั้นก็เข้าใจ เข้าถึง การทำความดีที่แจ่มแจ้ง

พระยารธรรมเอย.. ทำดีตามระดับไป แล้วก็พยายามแยกออกมา ให้เป็น 2 รูปแบบให้ได้เพื่อลูกจะได้รู้ ว่าการทำความดีของลูกนั้น ไปในรูปแบบไหน

จงพากันสร้าง พากันทำความดีไว้เถิด เพราะความดีนั้น จะสามารถช่วยให้ลูกมองเห็นสิ่งที่ดีขึ้นเรื่อยๆได้ ลูกเอย..เช่นนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจะมองเห็นแจ้งในการทำ ความดี เช่นนี้ลูก เขาจึงเลือกที่จะทำความดีอันสูงสุด คือ ดี ที่เที่ยงแท้ ดี ที่ไม่กลับคืนไปสู่สิ่งไม่ดี อีก ความดี ที่ไม่มีความทุกข์ จรเข้ามาหาได้อีกใจลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ การทำความดี มันจะเริ่มต้น จาก การทำความดีเหมือนกัน แต่ถ้าจิตของเรารู้จักแบ่งแยกการความดีนั้น ออกเป็น 2 รูปแบบ และเลือกที่จะเดิน เมื่อไหร่ เราก็จะสามารถเข้าถึงความดี ในรูปแบบ ที่ตนนั้นเลือก เมื่อนั้น

ทุกคนอาจจะเริ่มต้นจากการทำความดีก่อน บางคน อาจจะเลือกที่จะทำความดีไป แบบไม่รู้ว่า ความดี มี 2 รูปแบบ คือ ทำดีแบบยังเวียนว่าย เวียนวนอยู่ ทำดีแบบไม่ได้ ถอดถอนความลุ่มหลง หรือว่า ทำดีแบบถอดถอนความลุ่มหลง ให้หลุดพ้น หลุดจากการ

เวียนว่ายตายเกิด

บางคน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่รู้เช่นนี้ แต่ถ้าเขาทำความดีไปเรื่อยๆ เขาก็จะเข้าใจ เข้าถึง และรู้ได้ เมื่อมีผู้ชี้ทาง บอกทาง

บางคน ทำไปลุ่มหลงไป เขาก็อาจจะไม่สามารถที่จะเข้าถึงเส้นทางความดี ในแบบ ที่ 2 ซึ่งมันเป็นเส้นทางที่จะพาเราไปสู่ความดีอันสูงสุด เขาก็จะหลงไปในสิ่งสวยงาม ละเอียด ประณีต ในสิ่งที่มีอยู่ในวิถีสงสาร ความสุขที่ได้มาด้วยสวรรค์ ได้มาด้วยทรัพย์สินสมบัติ ข้าทาส บริวารต่างๆ เขาอาจจะหลงอยู่แค่นั้น

แต่บางคน เขาอาจจะเริ่มต้นจากการรู้ว่า การทำดีนั้นทำเหมือนกัน แต่มี 2 หนทาง คือจุดมุ่งหมายที่เราจะเข้าไป เพื่อจะไปสู่อะไรที่ตรงนั้นอย่างชัดเจน เขาแบ่งแยกได้เช่นนี้ เขาก็อาจจะรู้ว่าเขาจะทำความดี เพื่อไปสู่อะไรที่ตรงนั้น ที่เป็นความดีอย่างแท้จริง

และโดยปกติแล้ว บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมแล้ว เขาย่อมเลือกความดีอันสูงสุด คือ พระนิพพาน อย่างนั้น เข้าใจแล้วเจ้าคะ

หนูมาลองคิดๆ ดูแล้ว ของหนูนั้น สงสัยจะมาจากการทำความดี ที่ไม่รู้ว่า ทำเพื่ออะไร ทำเพราะอะไร รู้แต่ว่าต้องทำ แต่ในใจนั้น ไม่ค่อยจะสนใจ ในสิ่งที่ทำเลย สนใจ แต่ว่า ทำไป ทำไปเรื่อยๆ มันจะถึงเป้าหมายตรงไหน ก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าต้องทำไป อย่างนี้นะ เจ้าคะ พอทำไปทำไป ความดีที่เราทำ จะค่อยๆ ชี้ทางให้เราเห็นความดีที่แท้จริง คือ พระนิพพาน

หนูก็เลยหันมาทางพระนิพพานบ้างแล้วละเจ้าคะ หนูก็เลยรู้ว่าจุดหมายอันสูงสุด คือ พระนิพพาน ทำทาน รักษาศีล ช่วยเหลือผู้อื่น หรือโดนกระทบกระแทก จากผู้อื่น จากกิเลสตัณหา ก็รู้ว่าสิ่งเหล่านั้น คือสิ่งที่ขัดเกลา ทดสอบเรา เพื่อจะไปสู่ความดีอัน สูงสุด คือพระนิพพานเจ้าคะ ลูกเข้าใจแล้วเจ้าคะ

กราบขอพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกได้ฟังในวันนี้ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ ลูกจะน้อมเอาธรรมนี้ไปเผยแผ่ และประพฤติปฏิบัติ เพื่อเรา ทุกคนที่ตั้งใจทำความดี จะได้รู้ว่า ความดี มี 2 รูปแบบ ให้เราเลือกเอา ว่าเราจะทำความ ดีแบบไหน

ความดีที่เราทำนั้น มันเป็นเส้นทางที่จะไปสู่ความดีอันสูงสุดหรือเปล่า อย่างนี้นะ เจ้าคะกราบขอลาก่อนนะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 274 ** ธรรมะเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน **

ในเช้าของวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าธรรมแล้วนั้น.. จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงบุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขานั้นจะมีการเข้าใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธรูปแบบไหนยังไงหรือเจ้าคะ เพราะเท่าที่หนูฝึกฝน เรียนรู้ ปฏิบัติมานั้น คำสอนของพระองค์ที่สอน ชี้บอก ให้เราทั้งหลายรู้ตามความเป็นจริงนั้น มันค่อนข้างซับซ้อนละเอียดอ่อนมากนัก หากว่าเรานั้นไม่มีปัญญาธรรมมากพอ ก็คงจะไม่มีทางเข้าใจ เพราะว่าการปฏิบัติมาแล้วหลายปี มันก็ยังมีสิ่งที่ซับซ้อน ลึกลับ ละเอียดอ่อนเข้าไปเรื่อยๆ อีกนะเจ้าคะ หนูก็เลยอยากจะถามพระพุทธรูปถึงเรื่องนี้เจ้าคะ เพื่อหนูจะได้นำไปเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตามนะเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยาธรรม ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังธรรมให้ดี นั่งทำจิตใจให้สงบเสียก่อน ปรับจิตปรับใจให้พร้อม นะลูก

พระยาธรรมเอ๋ย.. การที่บุคคลผู้หนึ่ง เขาจะเข้าใจในธรรมได้นั้น ย่อมแน่นอนว่าเขาต้องประพฤติปฏิบัติ จนเขานั้นค่อยๆ เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในตัวของเขาอย่างชัดเจน เขาต้องดูตัวของเขา แล้วก็ฝึกฝน ปฏิบัติตามหลักของศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา ฝึกฝนไปเรื่อยๆ เขาก็จะมองเห็นแจ่ม ชัดเจน ในสิ่งที่มันเกิดขึ้นกับเขาลูก

เปรียบเสมือนถ้ามีบ้านหลังหนึ่ง รกมาก สกปรกมาก แล้วก็มีคนๆหนึ่ง เขาก็ลงมือทำความสะอาด ปิดกวาด เช็ดถู ทำทุกซอกทุกมุม แล้วก็ทำไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ จนบ้านหลังนั้น สะอาด สวยงาม น่าอยู่น่าอาศัย บุคคลผู้นั้น เขาย่อมรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลง ของการก่อนกวาด กับหลังกวาด ก่อนทำความสะอาด กับหลังทำความสะอาด ของบ้านหลังนั้น

และมันมีอะไรสกปรกบ้าง มีขยะอะไรบ้าง เขาต้องทำความสะอาดแบบไหน ต้องใช้อุปกรณ์อะไร จึงช่วยให้เขาทำความสะอาด จนบ้านหลังนั้น สะอาดขนาดนั้นได้

พระยาธรรมเมย.. ข้อสมมุตินี้ก็เหมือนกันกับ การที่ใครคนใดคนหนึ่ง ที่ตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติ รักษาศีล ฟังธรรม ทำสมาธิ และเติมปัญญา ขำระกิเลสค้นหาในใจของตน แล้วเขาก็จะรู้ได้ เข้าใจได้ สัมผัสได้ มองเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวของเขา ด้วยตัวของเขาเอง อย่างนั้นนั่นแหละลูก

แล้วบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม หรือฝึกฝนดูความเปลี่ยนแปลงของตน จากการประพฤติปฏิบัติ เขานั้นก็ย่อมรู้ได้แค่เฉพาะตน เฉพาะสิ่งที่ตัวของเขา ทำความสะอาดจิตของเขา ในรูปแบบของเขา แล้วก็สะอาด น่ายุ่หน้าอาศัย แบบของเขา

ส่วนบ้างหลังอื่นที่เขานั้นไม่ใช่คนทำความสะอาด เขาไม่เห็นบ้านหลังอื่นๆ ตอนที่รัก เขาไม่ได้ลงมือทำความสะอาดเอง เขานั้น ก็จะไม่รู้ถึงความแตกต่าง ว่ามันแตกต่างกันอย่างไร ก่อนทำ และหลังทำ

ถึงว่าจะรู้ว่าแตกต่างกัน เขาก็จะไม่สามารถเข้าใจรายละเอียด ทุกความรู้สึก ทุกสิ่งทุกชั้นทุกตอน อย่างละเอียดอ่อนได้

ฉะนั้น บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาก็ย่อมที่จะเข้าใจได้อีกอย่างหนึ่ง อย่างนี้ว่าการที่เขานั้น ประพฤติปฏิบัติ ดับกิเลสค้นหา ในตัวของเขาได้ มันก็ เป็นเพียงรูปแบบของเขา เป็นเพียงเส้นทางการสร้างกรรม และเชื้อกิเลสค้นหา วิธีการปฏิบัติในแบบของเขา แต่ของคนอื่นๆ เขาก็อาจจะมึรูปแบบที่แตกต่างกันไป ที่ละเอียด

แต่ทุกคนมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ การชำระล้างจิตของตน ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ปราศจากกิเลสค้นหา แล้วย่อมแน่นอนว่าการทำความสะอาดนั้น ต้องใช้ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา เหมือนกันกับการปิดกวาดเช็ดถูบ้าน ก็คงต้องใช้อุปกรณ์คล้ายกัน เหมือนกัน เพียงแต่ว่าสิ่งสกปรกที่รกอยู่ในบ้าน อาจแตกต่างกัน แต่มันก็ คือ ขยะเหมือนกัน คือ ฝุ่นเหมือนกัน

บ้านจะหลังสวย ไม่สวย จุดมุ่งหมาย ก็คือ การทำให้บ้านหลังนั้นสะอาด ถือว่าใช้ได้เช่น จิตของคนเรา อาจจะมีดวงจิตที่สร้างสิ่งสมบุญบารมีมาแตกต่างกัน บางคนรวย บางคนจน บางคนดูสวยงาม บางคนดูไม่สวยงาม บางคน มียศ มีตำแหน่งที่ใหญ่โต บางคน ก็เป็นแค่ชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง

มันจะมีความแตกต่างในรูปลักษณะภายนอก ในรูปแบบของการดำรงชีวิต มีความแตกต่างกันเหมือนบ้านในโลกนี้ละลูก บ้านมีเยอะแยะมากมาย มีทั้งบ้านที่สวยงาม มีทั้งบ้านที่ไม่สวยงามมีทุกสิ่งละลูก

แต่จุดมุ่งหมายก็คือ ทำให้บ้านหลังนั้นสะอาด ปราศจากสิ่งสกปรก น่าอยู่น่าอาศัย
ให้ผู้พัก ผู้อาศัยรู้สึกสบายตา สะอาดใจ อยู่แล้วมีความสุขเท่านั้นก็พอ

ร่างกายของมนุษย์เรา จิตใจของมนุษย์เรา กรรมของมนุษย์เราที่ก่อที่ทำมา
เชื้อกิเลสตัณหาที่เกาะกินจิตใจของมนุษย์เรา

มันก็มีความเหมือน เหมือนเพราะว่ามัน เป็นร่างกายเหมือนกัน

เชื้อกิเลสเหมือนกัน

ทุกข์เหมือนกัน

เหมือนเพราะว่าต้องใช้ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา

ขจัดปิดเป่ากิเลสตัณหา ดับเชื้อเหล่านี้เหมือนกัน

แต่ระหว่างที่ทำนั้น อาจแตกต่างกัน บางคนมีบ้านหลังใหญ่ ต้องทำความสะอาด
นาน บางคนมีบ้านหลังเล็ก ทำได้ไวหน่อย ความแตกต่างในรายละเอียด อาจมีสิ่งที่แตก
ต่างกันไปเป็นธรรมดา บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาจะเข้าใจสภาวะธรรมของจิตทั้งหลาย
เช่นนี้ล่ะลูก เราทุกคนเกิดมา มีความเกิดที่แตกต่างกัน คือ เหตุแห่งการเกิด คือ กรรมที่ส่ง
ผลมาแตกต่างกัน

ฉะนั้น เมื่อเราจะประพฤติปฏิบัติ ขำระกรรม ขำระกิเลสตัณหา ให้ดวงจิตของเรา
เข้าถึงความบริสุทธิ์ เข้าถึงพระนิพพานได้นั้น เราก็ต้อง ดูที่เรา ขำระที่เรา ทำความสะอาด
ในจิตในใจของเรา และเรานั้นแหละจะเป็นผู้รู้ดีที่สุด ละเอียดยิ่งที่สุดในทุกสิ่งทุกอย่างของ
ชีวิต

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาก็จะรู้แจ้งในพระธรรมคำ
สอนของพระพุทธองค์ เช่นนี้ล่ะลูก เขาจะยึดหลักแค่ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา แล้วก็
ยึดหลัก แค่ประพฤติปฏิบัติไปเรื่อยๆ ด้วยตัวของเราเอง เขาจะยึดหลักการ ไม่สนใจบุคคล
ผู้อื่นว่าเขาจะเป็นแบบไหน ยังไง เอาตนให้รอดก่อน

เมื่อเขาทำเช่นนี้ เขาก็จะเข้าใจอีกว่า

ดวงจิตบนโลกนี้ มีมากมาย

จุดมุ่งหมาย คือ การดับกิเลสตัณหา

และทุกคนต้องดับกรรม ดับกิเลสตัณหาของตน

กรรมและกิเลสตัณหาของแต่ละคนมีความละเอียดอ่อนที่แตกต่างกัน

และก็มีความเหมือนกัน คือต้องดับกิเลสตัณหาให้ได้

ฉะนั้น ในรูปแบบที่เขาประพฤติปฏิบัติ เพื่อดับกิเลสตัณหาของเขา นั้นไม่ได้แสดงว่าทุกคนต้องเจอแบบเขา ต้องทำแบบเขา ต้องมีรายละเอียดอย่างเขา แต่ทุกคนอาจจะมี ความละเอียดอ่อนในการชำระกิเลสที่แตกต่างกันไป ขอเพียงอาวุธในการชำระกิเลสไม่อยู่นอกกรอบของ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา ย่อมสามารถชำระได้ ไม่ผิด ขอเพียงแค่ให้การชำระวิบากกรรม กิเลสตัณหา นั้น คือ การทำไปเพื่อมุ่งสู่นิพพาน เขามีจุดมุ่งหมาย คือดับกิเลส ดับเชื้อแห่งการเกิด ให้ได้ แค่นั้นถือว่าไม่ผิดอะไร

ถึงแม้ว่าการลงรายละเอียดสิ่งที่เผชิญของแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกันทั้งหมด แต่จุดมุ่งหมาย คือ ดับกิเลสตัณหาได้ นั่นถือว่าใช้ได้

ฉะนั้น **พระยารธรรมเอย..** บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาก็จะดูเฉพาะมุมของตน ทำเฉพาะตน เขาทำตน ดูตน จนเข้าใจตน เมื่อไหร่เขาเป็นผู้มีปัญญา รู้ตื่น รู้แจ้งแล้ว เขาก็จะไม่มีจิตที่จะไปโทษผู้อื่น โทษว่าผิด แล้วก็ชมว่าถูก เขาจะมองเห็นความผิด กับความถูกนั้น เป็นสิ่งที่ เป็นทริฐิ เป็นอัตตา

เขาจะมองเห็นแล้วว่า คนนั้นเขามีสภาวะธรรมเป็นอย่างนั้นเอง คนโน้น เขามีสภาวะธรรมเป็นอย่างนั้นเอง แต่เขาต่างก็ตั้งใจทำความดีกันอยู่ สิ่งที่เขาทำ ก็อยู่ในหลักของศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา ย่อมไม่ผิดอะไร ปล่อยให้เขาทำไป ทุกคนจะต้องได้เรียนรู้ ฝึกฝน ในรูปแบบของตนเอง เพื่อขัดเกลาเชื้อกิเลสตัณหาในตัวของเรานั่นเอง

พระยารธรรมเอย.. จิตผู้ que เข้าถึงธรรมอันสูงสุดแล้ว เขาย่อมรู้เช่นนี้ละลูก

ฉะนั้น ไม่ว่าจะธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ซื่อบอกไป มันจะดูละเอียดอ่อนเพียงใด บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาก็สามารถรู้ และเข้าถึงได้อย่างละเอียดอ่อน ด้วยตัวของเขา ด้วยจิตของเขา ด้วยการสัมผัส ในการชำระกิเลสของเขา ทุกสิ่งทุกอย่าง จะปรากฏชัดเจนแก่เขา เพราะเขาจะมองดู แต่เฉพาะเขา ไม่ตัดสินผู้หนึ่งผู้ใดว่าผิด ว่าถูก และเมื่อเขาทำเขาจนสะอาด เขาก็จะมองสิ่งต่างๆ ทั้งกลายเป็นธรรมดา อย่างนั่นเอง

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม.. เขาทำเช่นนี้ละลูก

รู้ละเอียดอ่อน รู้ซึ่งในธรรมเช่นนี้ละลูก

รู้ว่าธรรมของพระพุทธเจ้า สอนให้เอาตนเป็นที่ตั้ง

ดับปัญหาแห่งตนให้ได้ คือการชำระกรรม และกิเลสตัณหาของตน

จิตนั้นหลุดพ้นเมื่อไหร่ ตนนั้นถือว่าจบกิจ

ทุกคนมีหน้าที่ ชำระเฉพาะจิตตน

เมื่อเข้าใจตน ก็จะเข้าใจผู้อื่น

เมื่อตนนั้นก็ยังไมเข้าใจตน จะไม่มีทางเข้าใจผู้อื่นเลย

ฉะนั้น พระยารธรรมเอ๋ย.. หากใครที่ปรารถนาจะเดินตามรอยขององค์พระพุทธเจ้าอย่างแท้จริงก็ต้องเอาตนเป็นที่ตั้ง เรียนรู้ในรูปแบบของตน แล้วก็ดับตน ดับให้ได้ในการเป็นตน แล้วก็เข้าใจผู้อื่นเอง อย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. จงตั้งใจพากันประพฤติปฏิบัติ รักษาศีล ให้เห็นชัดในการรักษาศีลของตนอย่างละเอียดอ่อน ฟังธรรม ก็ให้เห็นชัดในการฟังธรรมของตน ว่ามีปัญญา ฟังธรรมในระดับไหนได้บ้าง พอรู้ พอเข้าใจหรือเปล่า

หรือว่า ฟังธรรมแบบที่ใช้ทิฐิ ใช้อัตตาตัวตนในการฟัง ใช้ความถูกใจ ไม่ถูกใจ ในการฟังแต่ไม่ได้ใช้ความถูกต้อง อย่างนั้นหรือเปล่า

ดูที่ตน สมาธิ มีบ้างมั๊ย นั่งสมาธิ ได้หรือเปล่า เดินสมาธิ ได้หรือเปล่า ยืนสมาธิ ได้หรือเปล่านอนสมาธิ ได้หรือเปล่า ทุกอิริยาบถแห่งตน มีสมาธิ บ้างมั๊ย

ดูที่ตนลูก ว่าตนมีความสงบ แล้วหรือยัง หรือว่าจิตของตน มัวแต่วุ่นวาย ไปโทษคนโน้น ไปเพ่งคนนั้น ไปว่าเขา ว่าอย่างนั้น ไปว่าเขา ว่าผิดอย่างนี้ ดูที่ตนเถิด ลูก ดูสมาธิแห่งตน ว่ามันได้เรื่องบ้างแล้วหรือยัง ดูที่ปัญญาแห่งตนลูก มีปัญญาธรรมบ้างมั๊ย

ปัญญาธรรม คือ การรู้แจ้งตามความเป็นจริง คือ การเห็นตามความเป็นจริงตัวมีปัญญาธรรม ที่จะเห็นแจ้งรู้ตามความเป็นจริง ในความเป็นตัวเป็นตนของตนหรือยัง

สิ่งเหล่านี้ล่ะลูก คือ สิ่งที่ถูกทั้งหลายควรที่จะทำ นั่นจึงจะเป็นการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง และเป็นการปฏิบัติตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง โดยไม่มีผิดเพี้ยนไปจากแนวทางการปฏิบัติของพระพุทธเจ้าเลย

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. การรักษาศีล ไม่ใช่สักแต่ว่าได้ยิน ได้อ่าน ได้ฟัง หรือว่าจดจำแล้วจะเข้าใจการักษาศีลได้ การฟังธรรม ก็เช่นเดียวกัน ไม่ใช่ว่าสักแต่ได้อ่าน ได้ฟังได้เห็น ผ่านหูผ่านตาจำเอาไว้ แต่เป็นการประพฤติปฏิบัติ ทำให้มันเข้าถึง คำสอนคำนั้นต่างหาก จึงจะสามารถ เข้าถึงความละเอียดอ่อนแห่งธรรมอย่างแท้จริง

สมาธิ ก็เหมือนกัน ไม่ใช่อ่าน ไม่ใช่จำ ไม่ใช่ว่ามันเคยผ่านหูผ่านตา แล้วลูกจะอาศัยสิ่งเหล่านี้เข้าใจสมาธิได้ละเอียดอ่อน อย่างนั้นไม่ถูกต้อง การที่จะเข้าถึงสมาธิ เข้าใจอย่างแท้จริง ลูกต้องประพฤติปฏิบัติเอง จนเข้าถึงความละเอียดอ่อนในสมาธิ และก็อย่าลืมว่า แม้แต่สมาธิ ก็ยังมีถึง 40 วิธี ในการทำ

การที่ลูกนั้นจะมีปัญญาธรรม อย่างแท้จริง ลูกต้องมีศีล ธรรม สมาธิ ก่อน มีอย่าง
ประพฤติปฏิบัตินะลูก ไม่ใช่มีอย่างท่องมา จำมา เคยได้ยิน เคยได้ฟัง ต้องมีอย่างประพฤติ
ปฏิบัติ

แล้วศีล ธรรม สมาธิ ก็จะช่วยส่องสว่างให้กับดวงจิตของลูก

ให้รู้ตามความเป็นจริง นั่นจึง เป็นปัญญาธรรม

ปัญญาธรรม ไม่ใช่การคิด ไม่ใช่การนึก

นั่นคือการปรุงแต่งของจิต คือเรื่องแห่งกิเลสตัณหา

ปัญญาธรรม คือ การเห็นว่ามันเป็นอย่างนั้นเอง

ปัญญาธรรม คือ การรู้เท่ารู้ทัน เห็นความเป็นจริงที่ซ่อนอยู่ ที่โดนปกปิดอยู่

นั่นจึงเป็นปัญญาธรรมที่แท้จริง

ฉะนั้น **พระยาธรรมเอย..** จงพากันทำความเข้าใจอย่างนี้ แล้วจะไม่พากันหลงทาง
เลยจะสามารถเข้าถึงองค์พระพุทธเจ้าได้ ไม่ว่าลูก จะเป็นใคร จะมีชนชั้นวรรณะแบบไหน
จะมีเพศหญิง หรือชาย

ลูกนั้น.. จะเคยเรียน เคยศึกษาพระคัมภีร์มา หรือจะไม่เคยเรียน ไม่เคยศึกษามา
ก็ตาม

หากยึดหลักคือ รู้แค่ ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา

รู้แค่ว่าดับ หลง รัก โลภ โกรธ ความอยาก และความไม่อยาก

รู้แค่ว่าดับ เพื่อไปนิพพาน แล้วน้อมเอาไปประพฤติปฏิบัติตาม แค่นั้นล่ะลูก

ก็ถือว่าถูกต้องตามหลักธรรม แห่งพระพุทธศาสนา..ลูกเอ๋ย

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาเอาตนเป็นที่ตั้ง จนแยกแยะความ
แตกต่าง และความเหมือนของจิตทั้งหลายได้ เขาเข้าใจ และมองเห็นทุกอย่างเป็นธรรมดา
ไม่มีจิตฟุ้งโทษ คิดผิด คิดถูก และเขาก็เอาตน จนถึงความสำเร็จ

รักษาศาสนา เผยแพร่ศาสนา ด้วยความสำเร็จ ในการเป็นพระอรหันต์ของเขา
นั้นแหละลูกจะเป็นการสืบทอด รักษาศาสนาที่ดี ลูกต้องอย่างแท้จริง ศาสนาจะไม่เสื่อม
ไปเลย

เช่นนี้ล่ะลูก น้อมไปประพฤติปฏิบัติ อบรมจิตของตน หาตัวตนให้เจอ ตัวตนที่
ก่อ ที่เกิดขึ้นมา ก่อเกิดมาจากไหน ต้องทำยังไง เพื่อสลายการก่อเกิดของตนนั้น รู้หนทาง
แห่งตน ทำให้แจ้งในหนทางแห่งตนเถิด.. พระยาธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. ลูกเข้าแล้วใจเจ้าค่ะ เข้าใจอย่างละเอียดลึกซึ้ง
ในธรรมที่พระองค์ทรงแสดงแล้วเจ้าค่ะ ลูกจะน้อมไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่
ตามความรู้ ความสามารถ ตามสติปัญญา กำลังของลูกเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ
วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 275 **สำรวมอย่างไร**

ในเช้าของวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ลูกนั้น เคยได้ยินได้ฟังอยู่เสมอมาว่าหน้าที่เราเป็นนักบวช นักปฏิบัตินั้น เราต้องสำรวมในตน ลูกก็เลยอยากจะทราบว่า การสำรวมในตนนั้น ต้องทำแบบไหนยังไง ถึงจะเป็นการสำรวมที่ถูกต้องแท้จริง ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตามด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละนะ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดีลูกนั่งภาวนาไป ให้มันพร้อม พร้อมที่จะฟังธรรม หายใจเข้าลึกๆ วางมือทั้งสองข้าง เอาไว้ที่หัวเข่า น้อมพลังที่เย็นจากภายนอก เข้าสู่ภายใน ปล่อยจิตปล่อยใจให้ว่างๆ โลงๆ แล้วก็พิจารณาธรรมตามนี้เถิด..พระยาธรรม

ลูกเอ๋ย.. การที่นักบวช นักปฏิบัติ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เพื่อที่จะเข้าสู่ทางพ้นทุกข์ทั้งหลายนั้นควรที่จะสำรวม คือการสำรวมอย่างนี้ลูก

ให้มีสติระลึกรู้ สำรวมในจิตใจ คือ ความนึกคิด ความรู้สึกอยู่เสมอ อย่างนี้ว่าจิตใจของตานั้นสำรวมระวัง ในสิ่งที่จะกระทำผิดศีล ผิดธรรมหรือเปล่า ให้ดูใจดูความคิดของตน ระมัดระวังสำรวมความคิดของตน ให้อยู่ในกรอบของศีลธรรมอยู่เสมอ ตอนนี้ความคิดของตน กำลังจะนำพาตนไปสู่ความคิด ที่คิดผิดศีล ผิดธรรม คิดอย่างนั้นอยู่หรือเปล่า

ต้องสำรวมเข้าไว้ ดูจิตให้อยู่ในกรอบของจิตที่ตั้งมั่นอยู่ในความดีอยู่เสมอ อย่าปล่อยให้จิตนั้นพลั้งเผลอไปคิดไม่ดี คิดทำผิดศีล เช่น ถ้าหากว่า เรารักษาศีล สมาทานศีลในระดับใด เราก็ควรที่จะสำรวมความคิดของตนให้อยู่ในกรอบของศีลในระดับนั้น อย่าไปคิดนอกกรอบของศีลธรรม

ลูกเอ๋ย.. และก็ให้จิตให้ใจของตน สำรวมระมัดระวังกิเลสตัณหา คือ ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ที่มันจะจรเข้ามาทำให้จิตของลูกนั้นเกิดการปรุงแต่ง

นึกคิดไปในสิ่งที่ไม่ดี เบียดเบียนเขา เบียดเบียนเรา ให้จิตของลูกตั้งมั่นอยู่ในความคิดดี อยู่ในกรอบของศีลธรรมอยู่ในกรอบของความสงบ

ไม่ปล่อยจิตปล่อยใจของตน ให้เพลิดเพลิด พัวพันมัวเมา หลงคิด วิ่งตามกิเลส ตัณหาผิตศีล ผิดธรรมอย่างนั้นนะลูก คือ การสำรวมระวังที่นักบวช นักปฏิบัติทั้งหลาย ควรจะระมัดระวัง ประพฤติปฏิบัติ คือ ดูจิตของตน ดูอารมณ์ความนึกคิดของตน อย่าให้ เผลอคิดชั่ว ทำชั่ว โดยการกระทำกรรมด้วยความคิด

ให้จิตนั้น คิดดี ทำดี ไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น

ไม่ผิตศีล ผิดธรรม

ไม่ละเมิดที่จะไปคิดในสิ่งที่มันเป็นแง่ลบ

ทรงอารมณ์จิตไว้ในความดีอยู่เสมอ

นั่นล่ะลูก คือ การสำรวมใจ สำรวมความนึกคิด ความรู้สึก ให้มันอยู่ในกรอบที่ดี ระมัดระวัง อย่าให้กิเลสตัณหา เข้ามาครอบเราได้

นักบวชสำรวมจิตใจ สำรวมความนึกคิด ดูจิตดูใจของตนแล้ว เมื่อจิตใจตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดี ก็ควรที่จะสำรวมวาจาด้วย การที่เราจะพูดอะไรออกไป เราก็ต้อง ระมัดระวังคำพูดของเรา อย่าให้พูดไปในทางที่ไม่ดี อย่าให้พูดไปในทิศทางที่ผิตศีล ผิดธรรม พูดไปในทิศทางที่จะก่อให้เกิดกิเลสตัณหา

อย่าปล่อยคำพูดออกมา แบบที่ พัวพันมัวเมา ลุ่มหลงยึดติด แบบที่มันผิตศีล ผิด ธรรม แบบที่ มันละเมิดเบียดเบียนผู้อื่น

ต้องสำรวม ระมัดระวังคำพูด ให้ อยู่ในกรอบของความดี อยู่ในกรอบของศีลธรรม อยู่ในกรอบของการละกิเลสตัณหา อย่างนี้นะลูก คือการสำรวมระวังวาจา ที่นักปฏิบัติทั้งหลาย ควรฝึกควรฝน ควรทำ

ลูกเอ๋ย.. และ บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาก็ทำเช่นนี้แหละลูก ต่อไป การสำรวมระวังในการกระทำทางกาย กายของเรา ระลึกรู้ให้ดีกว่า ตอนนี้เราทำอะไรบ้าง ดีหรือชั่ว เหมาะสมหรือว่า ไม่ เบียดเบียนผู้อื่นและตนเองหรือเปล่า กระทำไปลุ่มหลงใน กิเลสตัณหาหรือเปล่า ในสิ่งที่ทำนี้

จะทำอะไรก็ตาม ต้องระลึกรู้ทุกทีว่า สิ่งนี้ ทำเพื่ออะไร เพราะอะไร ทำทำไม ทำแล้ว อยู่ในกรอบของศีล ธรรม สมาธิ และปัญญาหรือเปล่า ทำไปแล้วมันเบียดเบียน ผู้อื่น เบียดเบียนตนเองหรือเปล่า ทำไปแล้ว มันเป็นการกระทำที่ทำเพื่อกิเลสตัณหา นั้น

มันเพิ่มมากขึ้นหรือว่าลดน้อยลง ต้องพิจารณาดูการกระทำให้ดี ให้ถี่ถ้วน แล้วจึงค่อยทำ
นี่ละ

พระยาธรรมเมย.. คือ การสำรวมระวัง ที่นักบวช นักปฏิบัติทั้งหลายควรมี ควร
จะประพฤติ ควรจะทำตาม

พระยาธรรมเมย.. และการสำรวมระวังนี้ เราก็สามารถที่จะทำจากภายนอกสู่
ภายใน คือดูการกระทำ อย่าให้ผิดศีล ผิดธรรม อย่าให้ทำไปด้วยกิเลส ด้วยตัณหา ดูการ
กระทำแล้วก็ดูวาจา วาจาของเรานั้น พุดไปในทิศทางที่ผิดศีล ผิดธรรม เพิ่มกิเลส เพิ่ม
ตัณหา

หรือว่าพุดไปในทิศทาง ที่ลดกิเลส ลดตัณหา ที่อยู่ในกรอบของศีล ของธรรมไม่
เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ดูเข้ามาในใจ คือ ความนึกคิด ความคิดของเรา มันคิดผิดศีล
ผิดธรรม คิดเพิ่มกิเลส คิดเพิ่มตัณหา คิดเบียดเบียนผู้อื่น และตนเอง อย่างนั้นหรือเปล่า

จะดูข้างนอกสู่ข้างใน แล้วระมัดระวังให้ดี อย่างนั้นก็ได้อะไร หรือว่าจะดูข้างใน
สู่ข้างนอก ควรระมัดระวัง อย่างนั้นก็ได้อะไร เช่นเดียวกัน การทำดี ภายในสู่ภายนอก
ทำภายนอกสู่ภายในย่อมมิใช่ได้ แต่ขอเพียงแค่ว่าอย่า ทำดีเพียงแค่ว่าภายนอก ไม่ทำภายใน
หรือทำดีภายใน ไม่ทำภายนอก

ขอเพียงแค่ว่าอย่าเป็นเช่นนั้น ก็จะสามารถทำถึงความสำรวมระวังที่ถูกต้อง ที่ดีอย่าง
แท้จริง และความสำรวมระวังนั้น ก็จะพาให้ลูก ผู้ประพฤติปฏิบัติตามคำชี้ทางนี้ เข้าสู่
หนทางแห่งความพ้นทุกข์ได้ เช่นนี้ละ

พระยาธรรมเมย.. บุคคลผู้ที่เขานั้นมีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาก็จะทำดี พุดดี คิดดี
หรือไม่ก็คิดดี พุดดี ทำดี ดีอยู่ในกรอบของศีล อยู่ในกรอบของธรรม สมาธิ และปัญญา เขา
จะสำรวมระวังกาย ใจ วาจา เขาจะทำดูทั้ง 3 อย่างนี้ ให้ครบองค์สาม ในการสำรวมระวัง
ทำความดี

ฉะนั้น การสำรวมในที่นี้ ที่ถูกต้องตามหลักธรรมอย่างแท้จริง
ก็คือ สำรวมให้อยู่ในกรอบของศีล ไม่ว่าจะเป็นกาย วาจา หรือว่าใจ
สำรวมให้อยู่ในกรอบของธรรม
สำรวมให้อยู่ในกรอบของการชำระล้างกิเลสตัณหา ไม่เพิ่มกิเลสตัณหา อย่างนั้น
ละลูก

คือ การสำรวมที่พระอรหันต์ พระผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาพากันประพฤติ

ปฏิบัติเช่นนี้ละลูก แต่ไม่ใช่การสำรวมแบบ แบบที่ว่า ต้องเกร็งตัวเอง จะนั่งจะนอน จะเดิน หรือยืนก็ดูเหมือนว่าจะฝืนตัวเองไปหมดทุกอย่าง ไม่ใช่แบบนี้ ลูกเราสามารถทำตัวของเราให้สบายๆ ให้นั้นไม่เกร็ง ไม่ตึง ไม่เคร่ง จนเกินไป

แต่แค่คอยระมัดระวังทางกาย ที่เราจะกระทำ ในสิ่งที่ผิดศีล ผิดธรรม เพิ่มกิเลส ตัณหา แค่ระมัดระวัง อย่าให้เราพูดในสิ่งที่ผิดศีล ผิดธรรม เพิ่มกิเลส ตัณหา แค่คอยระมัดระวัง อย่าให้เราคิดในสิ่ง ที่จะเพิ่มกิเลส ตัณหา ผิดศีล ผิดธรรม แค่นี้ละ

พระยาธรรม.. ก็ถือว่าใช้ได้ ถือว่าเป็นการสำรวมที่ถูกต้องอย่างแท้จริง จงปลดปล่อยตนให้เป็นอิสระ อยู่อย่างเป็นสุข อย่างกักขังตนเอง ปล่อยตน คือ จิต กาย และใจ นั้นให้เป็นอิสระ เป็นตัวของตน แต่ตัวของตนนั้น ต้องอยู่ในกรอบของความดี

อย่าผูกมัดรัดตน จนเดิน นั่ง นอน จนเรานั้นดำรงชีวิตที่ลำบาก ยากยิ่งนัก จนเรารู้สึกว่าการบวช การประพฤติปฏิบัตินี้ มันเป็นสิ่งที่ยาก ยิ่งนัก กลายเป็นความทุกข์อีกแบบหนึ่ง ที่ตัดรอน ทำให้เราเข้าไม่ถึงความดี

จงอย่าทำขนาดนั้น ทำตนให้สบาย ขอเพียงให้กาย วาจา และใจ อยู่ในกรอบของศีล ธรรม อยู่ในกรอบของการชำระกิเลส ตัณหา ไม่เบียดเบียนผู้อื่น และตนเอง

สำรวม คือ สำรวมระวัง ความชั่ว อย่าทำ ทำแต่ความดี อย่าพลั้งเผลอไปกับความชั่ว แต่ไม่ใช่กดข่มตนเอง จะนั่ง จะนอน จะเดินหรือยืน ก็จนจะไม่เป็นตัวของตน ไม่ใช่การกดข่ม เช่นนี้นะลูก

แต่เป็นการ พิจารณาจิต พิจารณากาย พิจารณาควาจาของตน ว่าตนอยู่ในกรอบของความดีหรือเปล่า แค่นั้นละลูก อย่าไปคิดไม่ดี อันนี้คือ สิ่งที่ควรสำรวม อย่าไปพูดไม่ดี อันนี้คือ สิ่งที่ควรสำรวม อย่าไปทำไม่ดี อันนี้คือ สิ่งสำรวม

เอาอะไรมาวัดความไม่ดี

ก็คือ การผิดศีล ถ้าทำผิดศีลเมื่อไร นั่นละ คือ ความไม่ดี

อย่าไปคิดผิดศีล ถ้าคิดผิดศีลเมื่อไร นั่นละคือ ความไม่ดี

อย่าพูดผิดศีล นั่นละ คือความไม่ดี

อย่าไปทำ ไปคิด ไปพูดในสิ่งที่จะก่อให้เกิดกิเลส ตัณหาเพิ่มขึ้น

นั่นละ คือ ความคิด การกระทำ และคำพูด ที่ไม่ดี ที่ควรสำรวม

ลูกเอ๋ย.. แต่ถ้าเกิดว่าไม่ได้อยู่ในศีลเหล่านี้ ก็ไม่เป็นไรหรอกลูก จงอย่าตั้งใจไม่เป็นตัวของตน จนตนนั้นไม่มีหนทางที่จะเข้าสู่การทำความดีได้ เพราะตึงเกินไป อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ การสำรวจของพระผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ การสำรวจระวางที่ถูกต้อง อย่างนี้ละ

ลูกเอ๋ย.. ทำแล้ว จะเข้าสู่ความดี ที่ดีอย่างแท้จริงได้ ทำแล้ว จะไม่เจอกับความยุ่งยาก จนตนนั่นไปต่อในความดีไม่ไหว

อย่าฝืนตนเอง อย่ากดข่มตนเอง แค่มีสติรู้เท่าทันว่า มันคิดชั่ว ทำชั่ว พูดชั่ว คิดเพิ่มกิเลส ทำเพิ่มกิเลส พูดเพิ่มกิเลสหรือเปล่า แค่นั้นก็พอแล้ว อย่างนี้ละ..พระยาธรรม..พอจะเข้าใจบ้างแล้วหรือยัง

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ คือ ลูกคิดๆ ดูแล้ว ลูกคิดว่า การสำรวจนั้น มันอยู่ตรงไหนกันแน่ เพราะบางคน เขาก็จะคอยสำรวจถึงขนาดว่า เดิน นั่ง ยืน นอน เป็นหุ่นยนต์เลยเชียวนะเจ้าค่ะ ดูแล้วมันตึงเกินไปนะเจ้าค่ะ ดูแล้วมันไม่สบาย ในความเป็นเราเลย ลูกก็เลยคิดว่าการสำรวจที่แท้จริง มันเป็นแบบไหน ลูกก็พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ คือสำรวจ อย่าฝืนคิด ด้วยกาย วาจา ใจ อย่าเพิ่มกิเลส ด้วยกาย วาจา ใจ

แต่เราสามารถที่จะอยู่ ดำรงชีวิตให้มันเป็นตัวของเรา แบบว่าเป็นอิสระ ผ่อนคลาย ขอเพียงแค่ว่ามันอยู่ในกรอบของความดีเท่านั้น เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ ในโอกาสหน้าเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 276 **ไม่ถูกรรรมหรือไม่ถูกใจ**

ในเช้าของวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธรูปองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงเรื่องการพิจารณาตัดสินว่า สิ่งที่เราเห็นผู้อื่นทำ ผู้อื่นเป็น สิ่งเหล่านั้น มันเป็นเรื่องที่มันไม่ถูกรรรม หรือว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกใจเรากันแน่เจ้าคะ เพราะว่าลูกเห็นว่ามันมีความขัดแย้งกันในการคิดเห็น ในสิ่งที่คนนั้นทำ คนนั้นพูด คนนี้ก็ว่าไม่ถูกตามหลักธรรม คนนี้พูด คนนั้นก็ว่าไม่ถูกตามหลักธรรม เถียงกันไป เถียงกันมาบ้าง เอามาวิพากษ์วิจารณ์บ้าง ก็เลยเป็นสิ่งที่ลูกเกิดความสงสัยขึ้นมาว่า เราจะแยกยังไง ให้เรารู้ด้วยตัวของเราว่าสิ่งที่กระทบผ่านหูผ่านตา สิ่งที่เราเห็น เรื่องราวต่างๆ ทั้งหลายเหล่านั้น มันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกรรรม หรือว่ามันเป็นแค่เรื่องที่ไม่ถูกใจเราเท่านั้น เราจะแยกแบบไหน ยังไงนะเจ้าคะ

ลูกก็เลยอยากจะเฝ้าทูลถามถึงเรื่องนี้ ว่าบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมรู้แจ้งดีแล้วนั้น เขาจะแบ่งแยกแบบไหน เขาถึงจะรู้แจ้งในตัวของเขาว่า สิ่งเหล่านั้นไม่ถูกรรรม ไม่ใช่ไม่ถูกใจ แบบนี้นะเจ้าคะ

ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตามด้วยเถิดเจ้าคะ เพราะมนุษย์นั้น มีทิฐิมาก มีความเห็นต่าง มีความรู้ ความไม่รู้ แตกต่างกัน มันก็เลยดูวุ่นวาย ดูสับสนไปหมดเลยเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจพิจารณาธรรมนี้ให้ดี แล้วค่อยนำไปเผยแผ่ต่อ

พระยาธรรมเอย.. ทำจิตทำใจให้ว่างๆ ทำใจให้มันสงบซะ เพราะจิตที่ไม่สงบ มันจะมีคลื่นต้านธรรม มันจะทำให้ธรรมะที่ฟังไปแล้วนั้น ไม่สามารถที่จะซึมเข้าไปในจิตในใจ เมื่อธรรมไม่สามารถที่จะซึมเข้าไปในจิตในใจ ก็จะไม่เข้าใจ เข้าถึงในธรรมที่ได้ยินได้ฟัง

พระยาธรรมเอย.. การที่เรานั้นจะฝึกฝน แบ่งแยกระหว่างการถูกรรรม หรือว่า

ถูกใจ มันก็ไม่ได้ยากอะไรหรอกถูก แคให้เราฟังธรรม ตั้งใจฟัง ฟังโดย จิตที่ปรับคลื่นดีแล้ว ไม่มีตัวเรา ไม่มีตัวเขา ทำใจให้ว่างๆ แล้วก็ฟังธรรมนั้นไป พิจารณาไป ตามความเป็นจริง

พระยาธรรมเยย.. เมื่อเราพิจารณาธรรมนั้น ตามความเป็นจริง โดย ปราศจาก “เรา” ปราศจากเขา ไม่มีเราถูก เขาผิด หรือว่าไม่มีผิด มีถูก มีแค่ว่าพิจารณา ดูว่าธรรมที่เราได้ยินได้ฟัง สิ่งทั้งหลายที่เราได้ประสบพบเจอ และเผชิญผ่านพ้นเหล่านั้น มันมีอะไรบ้างที่เป็นความจริง ความจริงที่มันซ่อนมันซ่อนอยู่ในคำว่าชีวิต หรือ มันคือสิ่งที่มันอยู่ใน สัจธรรมของชีวิต

เราก็ฟังไป พิจารณาไป โดย ปราศจากอัตตาของเรา อัตตาของผู้อื่น ปราศจากความผิด หรือความถูก เราแค่ฟังไปเรื่อยๆ แล้วก็เอาสิ่งที่มันเป็นเรื่องที่ตรงกับความเป็นจริงของชีวิต มาพิจารณาๆ เพื่อที่จะได้ถอดถอนดับในสิ่งที่ไม่ดี ด้วยการเห็นแจ้งตามความเป็นจริง ทำเช่นนี้ละลูก.. เราก็จะเป็นผู้ฟังธรรมแบบไม่ถูกระดม ไม่ถูกใจ แบบที่ไม่ต้องมีสิ่งเหล่านี้ เราก็จะเป็นผู้ฟังธรรม ที่กรองเอาสิ่งที่ดีดี ที่ อยู่ในเสียงธรรมนั้น อยู่ในสายธรรมนั้น อยู่ในสิ่งเหล่านั้นเราก็จะกรองได้ในสิ่งที่ดีๆ เช่นนี้ละลูก การฝึกฝน ฟังธรรม ของผู้มีปัญญาธรรม เขาจะทำแบบนี้

พระยาธรรมเยย.. ธรรมะ คือความจริงของชีวิต ถ้าฟังดีๆ ฟังโดยไม่มีตัวเรา ไม่มีตัวเขา เอาความจริงเข้าว่า นั่นแหละลูก คือสิ่งถูกต้อง

และไม่ว่าเรานั้นจะมองในมุมไหน มองแบบไหน มันก็จะไม่เกี่ยวกันเลย สิ่งที่เกี่ยวข้องก็คือ ธรรมะนั้นละ กำลังสอนอะไรชี้อะไรบอกอะไร เกี่ยวกับความจริงของชีวิตบ้าง

สิ่งไหนที่รู้สึกว่าจะไม่ตรงกับความจริงก็ทิ้งมันไป

สิ่งไหนที่เราารู้สึกว่าตรงกับความเป็นจริง

เราก็โน้มมาประพฤติปฏิบัติตาม

โดยที่ไม่ต้องไปนั่งฟังแล้วจับผิดคนอื่น

ไม่ต้องเอาเขามาเทียบเรา เราไปเทียบเขา

ไม่ต้องสนใจอะไรทั้งนั้นละลูก เพราะว่าธรรมะที่แท้จริงนั้นมันมีอยู่ในทุกสิ่ง ทุกเรื่องราว ทุกคำพูด หากเราพิจารณาธรรมเหล่านั้นด้วยสติ ด้วยปัญญาของเรา เราก็จะไม่มีถูกระดม ไม่ถูกระดม ถูกใจ ไม่ถูกใจ เราจะเอาแค่สิ่งที่ถูกต้องตามความเป็นจริงมาประพฤติปฏิบัติตาม เท่านั้นแหละลูก

ฉะนั้น การที่เราจะฟังธรรม รู้เรื่อง เข้าใจตามความเป็นจริง แบ่งแยกได้ว่าธรรม นั้นไม่ถูกต้อง หรือว่าไม่ถูกใจเรา เราก็ไม่ต้องเอาความถูกต้อง หรือถูกใจ นั้นนะลูก

แต่เราเอาความจริงที่มันมีอยู่ในธรรมนั้น น้อมเข้ามาเปรียบกับความจริงของการ ประพฤติปฏิบัติธรรม แล้วเราก็จะได้ธรรมที่แท้จริงโดยที่ไม่มีเขา ไม่มีเรา อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่าง จึงเป็นสิ่งที่เรานั้น ควรที่จะ เอาเราเป็นที่ตั้ง ตั้งแบบไหน ตั้งเพื่อเกิดอึดตาไปกดขี่ผู้อื่นอย่างนั้นหรือไม่ใช่ลูก เราเอาเราเป็นที่ตั้ง คุณจิตของเราให้ดี เรานั้นมีความคิดเห็นว่าคุณ ว่าผิด อยู่หรือเปล่า มีเรา มีเขา อยู่หรือเปล่า มีอึดตาตัวตนในความคิดเห็นแห่งเรา อย่างนั้นหรือเปล่า

ถ้ามีสิ่งเหล่านี้อยู่ เราจะไม่สามารถที่จะเข้าใจธรรมของผู้อื่นได้เลย เพราะว่าเรา ยังมีเราอยู่นี้ลูก มีเราถูก เราพูดอย่างนี้มันถูกแล้ว ทางที่เราปฏิบัติเป็นอย่างนั้นมันถูกแล้ว

ถ้าเกิดว่าเขาถูกเหมือนกัน เพียงแต่ว่าความคิดเห็น หรือว่ามุมมองในความถูก ของเขา มันเป็นคนละมุมกับเราเท่านั้นล่ะ

เราก็ไม่ยอมรับหรือลูก ว่าในสิ่งที่เขาทำนั้นมันก็ถูกเหมือนกัน เพราะว่าเรายึดนี้ ลูก ยึดว่าทางของเรา มันถูก สิ่งที่เรารู้ เราทำ มันดี อย่างนี้นี้ลูก

ฉะนั้น การที่เรายังมีเรา มีตัวมีตนเข้าไปเกี่ยวข้อง ในการตัดสินผิด ตัดสินถูก ย่อม แน่นนอนแหละ..ลูกเอ๋ย โดยธรรมชาติของมนุษย์นั้น ก็มักจะเอาตัวนั้นเป็นใหญ่ หลงในตัว ในตนของตน แล้วก็เอาเรามาเป็นมาตรฐาน มาตัดสินผิด ตัดสินถูก อย่างนั้นนะลูก

ฉะนั้น ถ้าเกิดว่าจะแบ่งแยกให้ได้ ฟังธรรมให้เข้าใจว่ามันไม่ถูกธรรม หรือแค่ว่าไม่ ถูกใจเรา เราก็จงฟังๆ อย่างผู้ไร้ตัวตน ไม่ต้องมีทิฐิ มีความเห็นของเรา ความเห็นของผู้อื่น

พิจารณาธรรมนั้น ให้เห็นตามความเป็นจริงในชีวิต

แล้วก็น้อมปฏิบัติ ดี ไม่ดี ก็ไม่เป็นไร

แล้วก็ฟังไปตามเหตุตามปัจจัย

กรองเอาแต่สิ่งที่มีมันถูกต้องตามหลักชีวิตนั้นมาใช้

โดยไม่มีผิด ไม่มีถูก

ไม่มีเรา ไม่มีเขา นั้นล่ะลูก มันไม่ยากหรอก

พระยารธรรม.. ถ้าเกิดว่าเรารู้จัก ที่จะเอาเราเป็นที่ตั้งอย่างแท้จริงตั้งโดยการฟังธรรม อย่างปราศจากทิฐิ อึดตาตัวตน เราก็จะสามารถแบ่งแยกได้ว่า ไม่ถูกธรรม หรือไม่ถูกใจ

แต่ถ้าเกิดว่าเรายังมีเราเข้าไปเจือปนอยู่ในนั้น มันก็จะอาจจะเป็นการไม่ถูกใจก็ได้

ไม่ถูกธรรมก็ได้ เพราะว่าไม่ถูกใจ เพราะว่าไม่เหมือนที่เราคิด เราเห็น เราเคยเรียน เคยผ่านมาไม่ถูกธรรม เพราะว่า ธรรมที่เราไปตัดสินนั้น มันตัดสินตามความรู้ ความคิด ของเราอีก นั่นแหละถูก จึงเป็นสิ่งที่ไม่มีแต่เอาอัตตา เอาตัวตน ไปยกไปเถียงกัน ไปตัดสินผิด ตัดสินถูก

ลูกเอ๋ย.. ในความเป็นจริงแล้วลูกมันไม่มีผิด มันไม่มีถูกเลย

มันไม่มีเรา มันไม่มีเขาเลย มันมีแค่ความจริงอะไรที่ ซ่อนอยู่ในชีวิต

ซ่อนอยู่ในเหตุที่เกิด เหตุที่ดับ เท่านั้นเอง

ถ้าเราปล่อยใจให้ว่างๆ ไม่ต้องมีเรา ไม่ต้องมีเขา

เราก็จะมองเห็นแค่ว่า อะไรคือ ความจริงที่ซ่อนอยู่

มองเห็นตามความเป็นจริงแค่นั้นเอง

อันนี้ สำหรับบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม ที่สามารถที่จะแบ่งแยก ถูก ผิด ไม่ถูกธรรม หรือว่า ไม่ถูกใจ ก็แบ่งเช่นนี้ก็แล้วกัน

ส่วนอีกรูปแบบหนึ่ง ก็คือบางที่เราอาจจะไม่มีปัญญาธรรมที่จะรู้ จะเข้าใจถึงใน สิ่งที่บุคคลผู้อื่นเขากล่าว เขาพูดถึง เมื่อเราไม่มีปัญญาที่จะเข้าถึง เราก็อย่าเพิ่งไปสรุปว่า สิ่งที่เขาพูดนั้น มันไม่จริง อย่าเพิ่งเอาเรา เข้าไปข้องเกี่ยว

เราจงดูที่ตัวของเรา ประพฤติปฏิบัติที่เรา ให้มันดี เพราะว่าอะไร เพราะว่าเรา ไม่ใช่ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ไม่ใช่ผู้รู้แจ้งโลก แล้วเราจะไปตัดสินว่าผิด ว่าถูก เพื่ออะไร เพราะ อะไร ทำไปทำไม ให้เรานั้นเสี่ยงกับการตกนรก

ถ้าเกิดในสิ่งที่เขาพูด มันเป็นความจริง มันเป็นระดับการปฏิบัติที่สูงเกินกว่าที่เรา นั้นจะไปถึง และเรายังไม่ถึง เลยไม่เข้าใจ แต่ดันไปปรามาสเข้าล่ะ จะเกิดอะไรขึ้นกับเรา

ฉะนั้น.. เมื่อเราไม่มีปัญญาที่จะรู้จะเข้าใจ ก็ไม่ต้องรู้นั้นแหละดีแล้วลูก ไม่ต้องทำ เป็นรู้ ทั้งที่อาจจะไม่รู้

ให้ดูที่ตัวของเรา นั้นล่ะ ว่าเราสุข เราทุกข์ เรามีรัก โลภ โกรธ หลง มากเพียงใด ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา ครบแล้วหรือไม่ไม่ต้องเที่ยวไปตัดสินผู้อื่น ทั้งที่ความหลงครอบงำ อยู่เต็มไปหมดไม่ต้องไปตัดสินผู้อื่น ทั้งที่เรานั้นยังไม่สามารถรักษาศีล 5 ได้บริสุทธิ์ด้วยซ้ำไป

ลูกเอ๋ย.. มันก็ มีระดับของภูมิจิต ที่แตกต่างกันไปในการประพฤติปฏิบัติ มีระดับ ของธรรมที่มันสูงขึ้นเรื่อยๆ ตามระดับของการปฏิบัติ

ฉะนั้น ถ้าเกิดว่าเราไม่สามารถเข้าใจในธรรม หรือในสิ่งที่บุคคลผู้อื่นเขาทำ เขา

เห็น เขารู้ เขาเข้าใจ เราก็จงดูที่ตัวของลูกนั่นแหละลูก ดีแล้ว จะได้ไม่ต้องไปเสี่ยงกับการที่จะพาให้เราตกไปสู่จุดที่ต่ำ เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อะไร

พระยารธรรมเอย.. ลูกทั้งหลาย จงพิจารณาธรรมเช่นนี้เถิดว่า ลูกนั่น รู้จักมองเห็นทุกสิ่งบนโลกนี้หรือเปล่า เอาแค่โลกมนุษย์นี้แหละลูก เคยไปทุกที่ ทุกแห่งหนของโลกมนุษย์นี้หรือเปล่า รู้จักมนุษย์ทั้งหลายเผ่าพันธุ์ต่างๆ รู้จักเขาดีหรือเปล่า ต้นไม้ใบหญ้า บ้านเมือง ประเทศแต่ละประเทศ รู้จักดีหรือเปล่า

หากลูกนั่น ยังไม่รู้ทุกที่ ทุกแห่งหน ไม่เคยไป ไม่ใช่ผู้รู้แจ้ง แล้วลูกไปบอกว่า ที่นั่นถูก ที่นี้ไม่ถูก ที่นั่นดี ที่นี้ไม่ดี ที่นี้ดีที่สุดในที่นั่นร้ายที่สุด อย่างนั้น อาจเสี่ยงกับการที่บอกผิด

ประพจน์ปฏิบัติก็เช่นเดียวกัน นิพพาน คือจุดหมายที่จะไปให้ถึง และเส้นทางที่จะไปสู่พระนิพพาน มันก็มี ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา คือเส้นหลัก แต่ในเส้นหลักของแต่ละคน ก็ยังมีความละเอียดอ่อน ตามรูปแบบของเชื้อกิเลส ที่ครอบงำ ตามรูปแบบของกรรมวิบาก ที่สร้าง ที่ทำมา ตามรูปแบบของบุญบารมี แต่ละดวงจิตที่สั่งสมมา มันยังมีความละเอียด ลึกลับซับซ้อน ซ่อนเร้นอยู่อีกมากมาย ไม่ต่างจากโลกใบนี้หรือลูก ที่มันมีอะไรซับซ้อนมากมาย

ฉะนั้น หากว่าเราไม่ใช่องค์พระพุทธเจ้า เราจะไม่มีความรู้ได้เลยว่าจิตทั้งหลายเหล่านั้น เขาไปยังไง มาอย่างไร เขาปฏิบัติแบบไหน ต้องทำแบบไหนถูก แบบไหนผิด

ฉะนั้น หนทางที่จะไปสู่พระนิพพาน คือ ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา แต่ความละเอียดอ่อนของ แต่ละดวงจิต อาจมีความแตกต่างกัน ตามรูปแบบที่ตนปฏิบัติ

เราเห็นเพียงแค่มุมเดียวที่เรายืนอยู่ ดูอยู่ ปฏิบัติอยู่ เราอย่าเพิ่งไปตัดสินว่าทางเส้นโน้นผิด เส้นนั้นผิด เราถูก อย่าไปตัดสินเลยจะดีกว่า ดูที่เรา ปฏิบัติที่เราให้มันถึง และบุคคลผู้ไปถึงแล้ว

จะไม่ตัดสินว่าใครผิด ใครถูก เขาแค่สักว่ารู้ ว่าเห็น ว่ามันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้นเอง

อย่างนี้ละ **ลูกเอ๋ย..** การประพจน์ปฏิบัติ ก็ต้อง เอาตนเป็นที่ตั้ง เอาตนให้เข้าถึง ให้เข้าใจถึงแม้ว่าถึงแล้ว ก็ยังไม่ตัดสินผู้อื่นถ้าตนไม่ใช่พระพุทธเจ้า เพราะจะไม่มีทางรู้แจ้งในหนทางความละเอียดอ่อนของจิตทั้งหลายเลย อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาก็จะคิดกันแบบนี้ จะยึดแนวทาง

การปฏิบัติแบบนี้ เขาจะไม่สนใจหรือถูก ว่าใครผิด ใครถูก เขาจะสนใจอย่างเดียว ว่าเขานั้นประพฤติปฏิบัติตนดีแล้วหรือยัง และถ้าดีแล้ว เขาก็จะไม่สนใจคนอื่นอีก เพราะเขาจะเห็นว่า มันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั่นเอง

ลูกเอ๋ย.. เมื่อตนยังไม่เข้าใจหนทางแห่งตน
ตนจะเข้าใจหนทางผู้อื่นได้อย่างไรเล่า
ตนยังมีความรัก โลก โกรธ หลง ครอบงำอยู่เต็มอัตรา
แล้วตนจะไปพิจารณาตัดสินผิดถูก เรื่องของธรรมได้อย่างไรเล่า
ในเมื่อเรื่องของธรรม เป็นเรื่องที่บุคคลผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ จะรู้เห็นได้ด้วยตนเอง
แล้วลูกนั้นจะไปรู้กับเขาได้อย่างไรเล่า
จะไปรู้ไปเห็นกับเขาได้อย่างไรเล่า
หนทางที่ลูกรู้ ลูกเห็นนั้น อาจจะเป็นคนละมุม แตกต่างจากที่เขาเห็น เขาจะ
จะไปตัดสิน ว่าเขารู้ผิด ได้อย่างไรเล่า
ลูกจงดูที่ตน ปฏิบัติที่ตนไป นั้นละ
จะทำให้ลูกฉลาดแคล้วแคล้วฉลาด ไปจากการที่จะถูกกรรมครอบงำ
กรรมที่ไม่ดีที่ไปตัดรอนความดีของผู้อื่น โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์
อย่างนี้ละ บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาจะฟังธรรม โดยปราศจากทิฐิ อัตตาตัวตน
เพราะธรรมนั้น คือความจริง เมื่อเราไม่ปล่อยวางตัวตน เราจะไม่ยอมรับความจริงเลย
เพราะตัวอัตตา ตัวกิเลสตัณหาของเรา มันปิดกั้นเอาไว้

ลูกเอ๋ย.. และเขาก็จะรู้ด้วยว่า บางที ภูมิจิตภูมิธรรมของเรายังไม่ถึง ไม่เข้าใจ ก็
อย่าไปตัดสินผิดถูก เลยปล่อยทุกอย่างให้มันเป็นไปตามเหตุของมัน ดูที่เรา ทำที่เรา
เขาก็จะรู้ด้วยว่าโลกใบนี้มันกว้างนัก มีสิ่งซับซ้อนลึกลับมากมาย เราไม่อาจรู้หมด
แต่หนทางของเรา คือการปฏิบัติอยู่ในกรอบของ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา ปฏิบัติเอา
ตนให้ถึง อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของคนอื่นเขา ทำเช่นนี้ละ..

พระยาธรรม.. เรื่องที่ลูกใจ ก็จะไม่มี เรื่องที่ถูกธรรม หรือไม่ถูกธรรม ก็จะไม่มี
เรื่องที่ไม่ถูกใจ ก็จะไม่มี มันจะมีแค่เพียงความจริงที่อยู่เบื้องหลังชีวิตที่ปรากฏขึ้นชัดเจน
ให้เห็นตามความเป็นจริง และเดินทางเข้าสู่พระนิพพานได้อย่างถูกต้อง เท่านั้นเอง

พระยาธรรมเอ๋ย.. ความเห็น มันคือความคิดของคน ลูก เห็นต่าง เห็นว่ามันเป็น
อย่างนั้น เห็นว่ามันเป็นอย่างนี้ อันนี้ คือจิตที่ปรุงแต่ง เห็นว่าถูก เห็นว่าผิด เห็นว่าดี เห็น

ว่าไม่ดี แต่สิ่งที่มันถูกธรรมจริงๆ ไม่ใช่ความเห็น ลูก แต่คือ ความจริงต่างหาก ที่มันซ่อนอยู่
ฉะนั้น จงอย่าเอาความเห็นของตนไปข้องเกี่ยว เอาความจริงดีกว่า แล้วจะรู้ความ
จริงได้ยังไง ทำจิตให้ว่างสลูก ว่างจากกิเลส ว่างจากตัณหา ว่างจากอัตตา ตัวตน ว่างจาก
ความเห็นของตน แล้วก็พิจารณาให้เห็น เห็นแบบที่มันเป็นความจริง แบบไม่ใช่ความเห็น
ของตน นะลูก เหมือนของสิ่งนั้นมันมีอยู่แล้ว แต่ว่าเรามองไม่เห็น เพราะว่าโดนปิดอยู่ เรา
ก็แค่เอาสิ่งที่ปกปิดนั้น ออกไป เราก็จะเห็นสิ่งของสิ่งนั้นตามความเป็นจริงว่าคืออะไร โดยที่
เราไม่ต้องไปคิดว่ามันเป็นคืออะไร

อย่างนั้นละลูก.. จะเห็นจริงตามสิ่งที่มันซ่อนอยู่ ซ่อนอยู่ โดยปราศจากจากความ
เห็น ความคิด ที่มันเกิดจาก “เรา” นะลูกนะ เราจงมองให้เห็นความจริงดีกว่า แล้วเราก็
จะไม่มี ลูกใจ ไม่ลูกใจ ลูกธรรม ไม่ลูกธรรม

เราก็จะเห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ในนั้น อันนั้นแหละ คือการถูกธรรมอย่างแท้จริงเลย
โดยไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ของเขา

โดยที่มัน คือ ความถูกต้อง

และเราก็จะสามารถรู้แจ้งในความถูกต้องนั้น

โดยไม่ใช่ความคิด เราก็จะเข้าใจ

น้อมเอาความถูกต้องนั้นเข้ามาใส่เรา

ไม่ใช่เอาความถูกต้องจากเราเข้าไปใส่เขา

เราจะสามารถที่จะพ้นทุกข์ จะสามารถหลบหลีกจากการสร้างกรรม โดยไม่รู้ตัว
โดยไปตัดสินนิมิต ตัดสินลูก โดยที่เราไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เราก็จะสามารถไปสู่พระนิพพาน
ได้ลูกเช่นนี้ละ..พระยาธรรมเอ๋ย..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไป
ประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่ ลูกพอจะเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ ว่าให้เราดูเรา การฟังธรรม ต้อง
ฟังโดยปราศจากอัตตาตัวตนแล้วฟังเพียงเพื่อพิจารณาความถูกต้อง ที่มันเป็นความจริงตรง
กับชีวิต ตรงกับสิ่งที่มันเป็นไป

โดยไม่มีผิด ไม่มีลูก ไม่มีเขา ไม่มีเรา แล้วก็ให้นำเอาสิ่งที่มันเป็นความจริงนั้นมาปฏิบัติ
เพราะบางที่ปัญญาของเราอาจรู้ไม่ถึงธรรมที่มันมีอยู่ หรือที่บุคคลผู้อื่นทำอยู่ แสดงอยู่
บางที่เราอาจจะไม่เข้าใจในหนทางของเขา เพราะว่าเรากับเขา มันคนละคนกัน อยู่ในที่

แต่ละจุด ที่แตกต่างกัน มีมุมมองที่ต่างกันไป

เข้าใจแล้วเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูก
ได้ฟังนะเจ้าคะแล้วลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 277 **กล่าวศาสนาเสื่อม**

ในเช้าของวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถาม พระพุทธองค์ ถึงเรื่องๆ หนึ่งที่ลูกคิดว่ามันจะเป็นแบบไหนนะเจ้าคะ คือ เรื่องของความหวาดกลัว กลัวว่าศาสนาพุทธจะดับ จะจบ จะสิ้นไปบ้างเออ กลัวว่าลัทธิต่างๆ จะเกิดขึ้นมาทำลายพระศาสนาบ้างเออ อย่างนี้เป็นต้นนะเจ้าคะ ลูกอยากจะรู้ว่าบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขายังหวาดกลัวกับสิ่งเหล่านี้หรือไม่เจ้าคะ แล้วที่เขาหวาดกลัวหรือไม่นั้น เพราะอะไรหรือเจ้าคะ

ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปเผยแพร่ด้วยเถิดเจ้าคะ เพราะตามลำดับภูมิจิต ภูมิธรรมของชาวพุทธทั้งหลาย ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติทำความดีในระดับที่ยังไม่ถึงขั้นแตกฉานในธรรมอย่างแท้จริงนั้น บางที ก็ยังมีความหวาดกลัว กลัวว่าศาสนาจะถูกทำร้ายทำลาย กลัวว่าลัทธิอื่น หรือว่าลัทธิของอลัชชีต่างๆ จะเกิดขึ้นมาทำลายพระธรรมคำสอน อย่างนี้นะเจ้าคะ ลูกก็เลยจะลองเฝ้าทูลถามเรื่องนี้ดู เพื่อลูกจะได้นำไปฝึกฝนปัญญา ทำตาม เพื่อดับความหวาดกลัวของตน และของทุกๆ คน ที่รักศาสนาพุทธนะเจ้าคะ จะได้แก้ไขลูก ว่าจะทำกันแบบไหน สำหรับคนที่รักพระพุทธศาสนาปรารถนาที่จะรักษาพระพุทธศาสนาให้ดำรงสืบต่อไปสู่รุ่นลูกรุ่นหลาน นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. วันนี้มาถามเรื่องนี้ ก็ดีเหมือนกัน จะได้กล่าวถึงเรื่องที่ควรวางจิตวางใจให้ถูกต้อง ไม่ต้องหวาดระแวง หวาดกลัว และถ้ากลัว แบบว่าสมมุติกแล้ว คิดว่าศาสนาจะดับ จะเสื่อมไปนั้น จะต้องพากันทำยังไง

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่เขา นั้นมีปัญญาธรรมอย่างแท้จริงแล้วนั้น เขาไม่มีความหวาดกลัวหรือกลัว เพราะคนที่มีปัญญาธรรม เขานั้นย่อมต้องเป็นผู้รู้แจ้ง

เมื่อเขารู้แจ้งในทุกสิ่งทุกอย่าง เขาก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเอาความกลัวมาเป็นที่ตั้ง เพราะเขาได้เอาการกระทำของตน เป็นที่ตั้งไว้แล้ว

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญารธรรมดีแล้วนั้น เขาก็รู้แจ้งถึงเรื่องกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ปลูกอะไร หว่านอะไรไป มันก็ได้มาอย่างนั้น เมื่อเขารู้เช่นนี้ เขาก็ยอมที่จะ เอาตัวของเขาที่นั่นละลูก เข้าไปปกป้องพระพุทธศาสนา โดยการชำระกิเลส ตัณหาของตนให้ดับ ให้หมด เอาตน เข้าไปให้ถึงศีล ถึงธรรม ถึงสมาธิ และปัญญา เอาตน เข้าไปประพฤติปฏิบัติ บำเพ็ญ

พระยารธรรมเอย.. เขาจะแสวงหาทางไปสู่พระนิพพานให้เจอด้วยตัวของเขา เมื่อเขาเจอทางทางเส้นนั้นก็ถือว่า มีผู้ที่เก็บกวาด ทำความสะอาด ถางหญ้า ทำให้ทางที่จะไปสู่พระนิพพานนั้นไม่เลือนราง จางหายไป

เมื่อเขาได้ถากถางทาง และนำพาตนจนไปถึงซึ่งพระนิพพานแล้ว เขาก็จะเอาหนทางที่ตนเจอนั้นแหละลูก กลับมาบอกต่อสอนต่อ ถ่ายทอดคุณงามความดี ที่มันมีอยู่ในพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง ความสุข ความเข้าถึงการละกิเลส สิ่งที่ตนนั้นยึดไว้เป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง และเข้าถึงนิพพาน นำเอาสิ่งเหล่านี้ มาเผยแผ่ เมื่อเขานั้นเริ่มต้นด้วยการทำตัวอย่างทะลุแจ่มแจ้งด้วย ตัวของเขา เขาหว่านเมล็ดพืชแห่งความดี ความถูกต้อง เขาถากถางไปสู่พระนิพพาน ด้วย ตัวของเขาจนสำเร็จแล้ว

เมล็ดพืชที่ดีที่หว่านลงไป ย่อมงอกขึ้นมา เจริญขึ้นมา กลายเป็นหลายคน หลายดวงจิต เมื่อหลายคน หลายดวงจิตได้รับคำสอนที่ถูกต้องอย่างแท้จริง ได้น้อมประพฤติปฏิบัติตามอย่างถูกต้อง หลายคนหลายดวงจิตนั้น เขาก็ไปเพาะไปหว่านอีก ให้มันขึ้นมาอีก การเผยแผ่ธรรม มันก็จะขยายกระจายออกไปด้วยแนวทางที่ถูกต้อง ด้วยศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา พลังแห่งความถูกต้องนั้น ก็จะประกาศออกไปเรื่อยๆ ด้วยการประพฤติถูกต้อง ปฏิบัติดับกิเลสตัณหาได้อย่างแท้จริง ทีนี้ เมื่อเขาทำเหตุที่ดีอย่างนี้เอาไว้แล้ว เขาจะหวาดกลัวไปทำไมละลูก ก็เขารู้แล้ว นี้ลูกว่า ทำเหตุที่ดีไว้แล้ว เหตุที่ดีก็ย่อมก่อเกิดขึ้น เขานั้นได้เพาะได้หว่านความดีที่ถูกต้องไว้แล้ว โดยการเอาเขานั้นละ ทำให้มันเป็น

เมล็ดพันธุ์แห่งธรรมที่ดี เอาเขานั่นละ เป็นผู้ถากทางไปสู่พระนิพพาน

เขานั่นยังคงทำหน้าที่ให้มันมีอยู่ ชำระหนทางที่มันรกบ้าง โดนปกปิดด้วยใบไม้ ใบหญ้าบ้าง ซึ่งมันอาจจะมีสิ่งต่างๆในแต่ละยุคแต่ละสมัย ที่มันมาปกมาปิดมาคลุมไว้อยู่ ให้มันออกไป ให้มันสว่าง ให้มันเห็นทาง เขาก็รู้แล้วว่าลูกว่าการที่มีพระอรหันต์เกิดขึ้นแล้ว 1 องค์ พลังแห่งพระอรหันต์ 1 องค์นั้น จะทำให้พระอรหันต์เกิดขึ้นได้อีกเป็น 100 องค์ และพระอรหันต์ 100 องค์ ก็จะทำให้เกิดพระอรหันต์ขึ้นบนโลกได้อีก เป็น 1,000 องค์

กฎแห่งกรรม กฎของธรรมชาติที่คุณเอาไว้อยู่ในวัฏสงสารนี้ มันก็เป็นเช่นนั้นอย่างนั้น อยู่แล้ว นี่ลูก ไม่มีใครฝ่ากฎนี้ไปได้เลย

ฉะนั้น เมื่อเขาคิดดี ทำดี หว่าน และปลูกสิ่งที่ดีลงไปแล้ว ศาสนาจะเสื่อมได้อย่างไรเล่า เมื่อพระอรหันต์ยังเกิดขึ้นอยู่ ไม่มีทางหรกอกลูก ที่พระศาสนานั้น จะเสื่อมไป จะดับไป จะไม่มีใครมาสืบทอดธรรม

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเขารู้ชัดเจนเช่นนี้ และเขาก็ทำเช่นนี้แล้ว ความหวาดกลัว กลัวว่าศาสนาจะดับ จะสิ้นไป ความหวาดกลัว กลัวว่าจะไม่มีใครสืบทอดพระพุทธศาสนาให้ดำรงสืบไปสู่รุ่นลูก รุ่นหลาน ความหวาดกลัวกลุ่มของอสังขีต่างๆ ลัทธิต่างๆ ที่จะลูกลามเข้ามา ทำให้ศาสนาพุทธไม่มี ทำให้ศาสนาพุทธเสื่อมและดับไป มันจะไม่มีเลย ในความกลัวนี้ลูก

เพราะว่าพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ที่เป็น 3 องค์ แห่งพระพุทธศาสนา เป็นหนทางที่วางไว้แล้วนั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้อง และดีแล้ว เป็นหนทางที่มีแล้ว ชี้บอกแล้ว ขึ้นอยู่กับว่าชาวพุทธทั้งหลาย จะนำไปประพฤติปฏิบัติ เผยแผ่ ถ่ายทอดธรรม แบบไหน แค่นั้นเอง ไม่มี ความหวาดกลัวในบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วลูก

รวมถึงยังมีเหตุผลอื่น สิ่งที่ยังทำให้บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมรู้แจ้งดีแล้วนั้นไม่หวาดกลัวอีกหลายเหตุผล เช่น บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาก็ย่อมรู้ว่าพระพุทธศาสนาเกิดขึ้นมา มีเวลาอยู่ถึง 5 พันปี

ฉะนั้น พระพุทธศาสนาก็จะต้องมีพลังที่ดี พลังพุทธบารมีกำหนดให้มันสืบทอดไปจนจบช่วงกาลเวลาที่มันมีอยู่ด้วยพลังขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะทางจะเปิดไว้ 5 พันปี และ 5 พันปีนี้ องค์พระพุทธเจ้า ยังส่งพลังพุทธบารมีกำหนดให้มันหมดรอบเสียก่อน ทางจึงจะปิดไป

ฉะนั้น ในแต่ละยุคแต่ละช่วง ก็จะมีดวงจิตต่างๆ ที่เขาได้ประพฤติปฏิบัติ บำเพ็ญตน

จนถึงซึ่งความดีแล้ว พระโพธิสัตว์บ้างเอ๋ย พระอริยเจ้าบ้างเอ๋ย ก็จะผลัดเวียนกันมาเกิดบนโลกนี้ เพื่อที่จะมาสืบทอดสานต่อ การประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องอย่างแท้จริง มีองค์หนึ่งเกิดขึ้น สอนในแนวทางตามจิตของคนกลุ่มหนึ่ง ตามบุญของคนกลุ่มนั้น ที่มีกับคนคนนั้นมีคนที่ 2 เกิดขึ้น ก็มีแนวทางการปฏิบัติ ตามรูปแบบของคนที่มี 2 ตามจิตของกลุ่มที่มี 2 ตามบุญสัมพันธ์ที่มีกันมากับดวงจิตนั้น มีกลุ่มที่ 3 ที่ 4 เกิดขึ้น ยุคต่างๆ หมุนเวียน แปะมือกันมาเกิด เพื่อจะได้สืบทอดศาสนา ยุคสู่ยุค รุ่นสู่รุ่น

เพื่อให้ศาสนานั้นดำรงคงอยู่บนโลกนี้ ไม่ให้เสื่อมไม่ให้ดับไป เพื่อที่จะรักษาศาสนาไว้ ถึง 5 พันปี ด้วยบารมีแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พลังคุณงามความดีแห่งองค์พระอรหันต์เจ้าทั้งหลาย ที่สามารถประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญจนเข้าถึงความหลุดพ้นทุกข์ และพลังบารมี คุณงามความดี แห่งองค์พระโพธิสัตว์ และองค์พระอริยเจ้า มาเกิดเพื่อสืบทอดสานต่อพระพุทธศาสนา ในยุคสู่ยุค อย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. เมื่อเขารู้แจ้งเช่นนี้ เขาจะหวาดกลัวไปทำไมละลูก เขาก็รู้อยู่แล้วนี่ลูก ว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันหมุนเวียนเปลี่ยนไป แต่ว่าก็ย่อมมีสิ่งที่ดีที่หมุนเวียนผลัดกันมา ให้ก่อให้เกิดเช่นเดียวกัน

ศาสนาจะไม่เสื่อมไปหรอกลูก

หากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ยังคำหุน ด้วยพลังพุทธบารมี

และเป็นยุคแห่งศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งๆ นั้น จะไม่เสื่อมง่ายๆ หรอกลูก

เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว บุคคลผู้มีปัญญาธรรม ก็จะไม่มีความหวาดกลัว ไม่กลัวว่าศาสนาจะเสื่อมไป ไม่กลัวลัทธิต่างๆ จะถูกผลัดเข้ามา ไม่กลัวว่าจะมีลัทธิต่างๆ เข้ามาทำลายศาสนา

เพราะพระพุทธศาสนา คำหุนด้วยบารมีขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และบุญบารมีของพระอรหันต์แต่ละยุค รวมถึงการมาเกิดของพระโพธิสัตว์แต่ละองค์ พระอริยะเจ้าแต่ละองค์ การสร้างบุญจึงไม่มีจบลงลูก เขาจะไม่กลัว เพราะเขารู้เช่นนี้ หรือว่าจะเป็นสาเหตุอื่นอีกมาก

พลังจิตของเขา ได้ฝึกฝนจนแข็งแกร่ง

ฝึกฝนจนเข้าถึงการวางอุเบกขา

เขานั้นจะเห็นทุกสิ่งและทุกอย่าง เกิดขึ้นเป็นไปตามเหตุของมัน

เขานั้นก็จะทำตนให้เป็นเหตุที่ดี ที่เกิดขึ้น

แล้วก็เผยแพร่สิ่งที่ดีออกไป
แล้วก็เห็นมันดับไป เป็นธรรมดา อย่างนี้ด้วยลูก
เหตุผลนี้ ก็เช่นเดียวกัน เขาจะมองเห็นความไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่
เกิดขึ้นบนโลกนี้ เขาจะมองเห็นเป็นธรรมดา ว่ามันเป็นอย่างนั้นเอง
บางยุคเหมือนพระพุทธศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา
บางยุคก็เหมือนจะดับไป แต่ก็ไม่ดับ
บางยุคก็เจริญรุ่งเรืองมาก เช่นยุคนี้ เขาก็จะเห็นแค่การเกิด การดับ เป็นธรรมดา
แล้วถ้าเกิดว่าวันหนึ่งที่ศาสนาดับลงไปจริงๆ คือสิ้นสุดเวลาหมดเวลาแล้ว เขาก็ไม่
ได้เป็นสุข เป็นทุกข์อะไรด้วย เพราะเขาเห็นว่ามันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้นเอง เพราะ
ว่าไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ที่เกิดขึ้นอยู่ในวัฏสงสารนี้ ย่อมล้าแล้วแต่หนีไม่พ้นกฎแห่ง
กรรม และความไม่เที่ยงแท้

ฉะนั้น ถ้าเรารักพระพุทธศาสนา อยากจะให้พระพุทธศาสนาสืบต่อไป กลัวว่า
ลัทธิอื่น ลัทธิต่างๆ จะเข้ามาคุกคามศาสนา เราก็ประพฤติปฏิบัติ ทำตน ให้มันดีสิลูก

เราเป็นชาวพุทธ เราก็ต้องรักษาศีล 5 ให้มันครบ

อย่ามัวแต่กลัว แล้วก็เพ่งโทษ เพ่งเล็งผู้อื่น

ก็ตัวไม่ทำเกราะป้องกัน ที่จะป้องกันสิ่งที่ตัวรัก

ตัวนั้นปล่อยให้มันมีช่องโหว่ ช่องว่าง

ให้กิเลสตัณหาเข้ามาโจมตี ให้ลัทธิอื่นๆ เขาเข้มแข็งกว่าศาสนา

หรือว่าสิ่งที่ตัวนั้นคิดว่าจะรักษาไว้ จึงต้องถูกทำลาย

ฉะนั้น ลูกเอ๋ย.. หากใครที่มัวแต่กลัวอยู่ ก็อย่ากลัวเลยลูก จงเอาตนเป็นที่ตั้ง รักษา
ศีล 5 รักษาศีล 8 ประพฤติปฏิบัติ แสวงหาทางหลุดพ้น โดยมีพระพุทธ พระธรรม และ
พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง

ชาวพุทธนั้นแหละลูก จะเป็นพลังที่คุ้มกันไม่ให้บุคคลผู้อื่น มาทำลายศาสนา
มารุกรานศาสนาไม่ให้ลัทธิต่างๆ เข้ามาทำให้ศาสนานั้นต้องมัวหมอง ชาวพุทธนั้นแหละลูก
คือผู้ที่จะต้องปกป้อง แต่การปกป้องศาสนาไม่ใช่การลุกขึ้นมาถกเถียงกันไม่ใช่การลุกขึ้น
มาต่อต้านกัน ไม่ใช่ การปกป้องด้วยคำพูด สิ่งที่กำลังทำอยู่ ถ้าทำเช่นนั้น คือการปกป้อง
ศาสนาด้วยกิเลสตัณหา แล้วกิเลสตัณหา ทิฐิบ้างเอ๋ย ความโกรธ ความหลงบ้างเอ๋ย สิ่งเหล่านี้
จะคุ้มครองศาสนาที่ตั้งงาม ได้อย่างไรเล่า การปกป้องศาสนาของชาวพุทธ จึงเป็นการ

ปกป้องที่ไม่ถูกต้อง ถ้าทำเช่นนั้น

อะไรก็ตาม ที่ผิด ก็คือผิดถูก ถูก ก็คือถูก ถ้าลุกขึ้นมาปกป้องศาสนา ด้วยการใช้กิเลสตัณหาของตน ความหลง ตัวก็ยังหลงอยู่ ความโกรธ ตัวก็ยังโกรธอยู่ ความโลภ ก็ยังโลภอยู่ ความรัก ก็ยังรักคนนั้น ไม่รักคนนี้อยู่ ยังมีทิฐิ มีความเห็นชอบตามกิเลสของตนอยู่ เอากิเลสมารบกิเลส เป็นยังไงล่ะลูก จะรักษาศาสนาไว้ได้มั๊ย ถ้าทำอย่างนี้

ศาสนาที่ได้ก่อตั้งขึ้นมา คือ สิ่งบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ เพราะปราศจากเชื้อกิเลสและตัณหา แล้วลูกจะเอากิเลสตัณหา มาป้องกัน ปกป้องศาสนาไว้ มันตรงกันข้ามกันเลยลูก เอ๊ย มันทำไม่สำเร็จหรอกลูก

แต่ถ้าลูกทั้งหลายชาวพุทธทุกคน ลุกขึ้นมาปกป้องพระพุทธศาสนา โดยการรักษาศีล 5 ให้บริสุทธิ์ โดยการรักษาศีล 8 ให้บริสุทธิ์

บุคคลผู้ใดที่ออกบวช เป็นสมมุติสงฆ์แล้ว ก็ต้องรักษาความเป็นพระสงฆ์ให้บริสุทธิ์ เพื่อเป็นองค์แทนพระธรรม และพระพุทธเจ้า พวกกันรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ประพฤติปฏิบัติความดีในระดับที่ตนพอจะทำได้ ศึกษาธรรม ชำระกิเลส ทำสมาธิให้ได้ ผีกฝนปัญญาธรรมให้เกิด

การกระทำของลูกทั้งหลายต่างหากเล่า จะเป็นกำแพงที่แน่นหนาในความดี ปิดกันสิ่งไม่ดี ไม่ให้คุกคามลูกหลานเข้ามาสู่ศาสนา จะไม่มีใครทำอะไรพระพุทธศาสนาได้เลย

หากชาวพุทธทั้งหลายลุกขึ้นมาปกป้องพระพุทธศาสนา โดยการประพฤติปฏิบัติดีตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง จะไม่มีใครทำอะไรศาสนาได้เลย

ลูกเอ๊ย.. หากลูกทั้งหลายปกป้องศาสนาถูกต้องดีแล้ว และพระอรหันต์ ก็จะก่อเกิดขึ้นมากมายบนโลกนี้ ศาสนาพุทธก็จะเข้มแข็ง จะไม่มีใครทำร้าย ทำลาย คำสอนที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นมากมาย คำสอนที่ผิดเพี้ยนจะจมหายไป ด้วยคำสอนที่ถูกต้องนั่นเอง เช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาระลึกเช่นนี้ เขารู้เช่นนี้ เข้าใจอย่างนี้ เขาก็เลยไม่มีความหวาดกลัว เพราะเขาจะรักษาศาสนาให้ดี ให้ถูกต้อง ด้วยตัวของเขา ด้วยการประพฤติปฏิบัติของเขา เขาจะทำอย่างนี้ล่ะลูก

ที่มันมีคำสอนที่ผิดๆ ที่มันมีสิ่งที่เกิดขึ้นมา คล้ายคลึงกันกับพวกอลัชชี ที่จะมาทำลายศาสนา หรือว่า ทำให้ศาสนาเสื่อมไปนั้น ก็เพราะว่าไม่มีดวงจิตที่เข้มแข็งพอ ที่จะประพฤติปฏิบัติ ให้เข้าถึงความดีอย่างแท้จริง และประกาศเอาความดีที่แท้จริงนั้นให้ทุกคนเป็นที่พึ่ง

ที่นี้ก็เลยหาที่ฟังแบบต่างๆ ที่ตนคิดว่าดีแล้ว อาจเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้อื่นรุกราน ศาสนา เขาก็รู้อย่างนี้ล่ะลูก และเห็นเป็นธรรมดาอย่างนี้

ที่นี้ เขาก็จะเอาตัวของเขานั้นล่ะเป็นที่ตั้ง รักษาศีลให้ดี ฝึกฝนสติปัญญา ฝึกฝนสมาธิ ค้นหา จนเจอ แล้วเมื่อตนเห็นทางแล้ว ก็บอกทาง ประกาศออกไป

ลูกเอ๋ย.. ชาวพุทธทั้งหลาย เป็นผู้ที่ตั้งสมณญมาแล้ว เป็นผู้ที่มีพื้นฐานของบุญแล้ว ความดีพื้นฐานนี้แหละ ถ้ามีใครสักคนหนึ่ง ที่รู้หนทางอย่างแท้จริง แล้วชี้ทางบอกให้ถูกต้อง อย่างแท้จริง เขาเหล่านั้น ก็ย่อมเข้ามาศึกษาปฏิบัติ ในสิ่งที่ถูกต้องอย่างแท้จริงนั้นแหละ ลูก ฉะนั้น ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องระแวง ไม่ต้องไปถกเถียงกัน เพราะว่ากลัว

หันหน้ากันเข้ามาประพาศปฏิบัติเถิด

ดูที่ตน ดับกิเลสตัณหาที่ตน

เมื่อดับได้แล้วขยายการดับไปสู่คนอื่น แพร่กระจายกันไป แล้วศาสนา จะไม่ถูกทำลาย

บุคคลผู้อื่น ทำลายศาสนาของตนไม่ได้หรอกลูก นอกจากตนพากันทำลายกันเอง ไม่ยอมปฏิบัติตน แล้วก็ถกเถียงกันด้วยทิฐิ เธอกลัวฉันจะดีกว่า ฉันกลัวเธอจะดีกว่า เธอก็เก่งฉันก็เก่งก็เลยถกเถียงกันไป ก็เลยสร้างปัญหาุ่นวาย เกิดขึ้นในศาสนาด้วยชาวพุทธกันเองนั่นแหละ

ที่นี้ ศาสนาพุทธก็จะถูกโจมตี และทำลาย ด้วยอำนาจกิเลสตัณหา ของชาวพุทธเอง แต่ว่าพระพุทธรศาสนาที่จะสืบทอดไป มันอยู่กับการประพาศปฏิบัติของชาวพุทธ สืบค่านึงถึงข้อนี้กันก็เลยมัวแต่ทำ ในสิ่งที่มันผิดทางในการรักษา ต้องหันหน้ามา ประพาศดูที่จิตของตน ดับกิเลสที่ตนอย่างนั้นล่ะลูก

องค์พระอรียเจ้าทั้งหลาย องค์พระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ท่านจะประพาศกันเช่นนี้แหละลูก ดูตน เอาตนเป็นที่ตั้ง รักษาศาสนาด้วยการประพาศดีที่ตน

ถ้ามีชาวพุทธ 10 คน ที่ถึง ซึ่งองค์พระอรหันต์ 10 คนนั้น ก็จะทำให้ชาวพุทธเกิดขึ้นเป็นพระอรหันต์ หรือว่าเป็นพระอรียเจ้า 100 คน 1,000 คนขึ้นมา 10,000 คนขึ้นมา

ถ้าโลกนี้ มีพระอรียเจ้า ถึง 10,000 คน มีพระอรหันต์ถึง 1,000 องค์ แค่นั้นล่ะลูก ศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองมาก

ฉะนั้น อย่ามัวแต่หวาดกลัวกันลูก หันหน้าทำความดี ที่มันเป็นความดีอย่างแท้จริง

สลูก ฝึกฝนตนเอง ปฏิบัติตนเองให้มันถึงชะ แนวทางก็มีไว้อยู่แล้ว แค่ ศิล ธรรม สมาธิ และปัญญา ทำได้มียะละ ทำเพื่อดับกิเลสตัณหาในตน แค่นี้ ทำได้มียะละ ทำให้มันดี สืบทอดรักษาด้วยความดีนั้นละลูก ถูกต้องแล้ว อย่างนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาก็รู้แจ้ง ถึงเหตุและผลต่างเหล่านี้ เขาเลยไม่คิดกลัว ไม่หวาดกลัวอะไรทั้งนั้นแหละแล้วที่องค์พระพุทธเจ้าบอกว่า ให้ระมัดระวัง พวกอลัชชีบ้าง ลัทธิต่างๆ จะผุดเกิดขึ้นมาในยุคต่างๆ เพื่อทำลายศาสนา บอกให้ระมัดระวัง เพื่อที่จะให้ลูกทั้งหลายไม่ผิด ไม่หลงทาง บอกให้ระมัดระวัง เพื่อที่จะให้ลูกทั้งหลาย ประพฤติปฏิบัติตนให้ถูกต้องอยู่ในศีล ในธรรม สมาธิ ปัญญา เพื่อดับกิเลสตัณหาแห่งตน

แต่ไม่ได้บอกให้มันแต่ถกเถียงกัน แล้วไปหวาดกลัวตามความคิดของตน แบบนั้น มันผิดทาง แห่งการปกป้องศาสนา ผิดทาง แห่งการปกป้องตัวลูกเอง และเป็นโอกาสให้หมู่มาร เข้ามาทำลายศาสนา ด้วยตัวของลูก ที่โดน มารแห่งความหลง มารแห่งความรัก ความโลภ ความโกรธ มารแห่งความอยาก ความไม่อยาก มารทิฐิ มารอึดตา ตัวตน ของตนนั้นละลูก หรือว่าครอบงำตนนั้นละลูก ใช้ให้ทำลายศาสนาโดยไม่รู้จัก

บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาแจ้งเช่นนี้ละลูก แล้วเขาก็ยอมรับความจริง เหล่านี้ ด้วยการนอบน้อมโดยไร้ทิฐิ เพราะสิ่งเหล่านี้ คือความจริง และเขาก็จะเอาความจริงไปปฏิบัติตามจนกว่าเขานั้นจะเป็นผู้รักษาศาสนาได้ด้วยความคิดของเขา อย่างนี้ละลูก บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม จึงไม่หวาดไม่กลัวอะไร ทั้งนั้น

หลวงปู่แต่ละองค์ที่ก่อเกิดขึ้น และเป็นพระอรหันต์ในแต่ละยุค แต่ละยุค ที่สืบทอดกันมาจนวันนี้ ที่เมืองไทยได้รู้จักศาสนาพุทธ และเจริญรุ่งเรือง หลวงปู่ หลวงพ่อต่างๆ เหล่านั้น ท่านก็สร้างความคิด ทิ้งไว้ให้ลูกทั้งหลายได้ศึกษา นั้นละลูก

บัดนี้ ชาวพุทธจึงเต็มบ้านเต็มเมือง จึงมีวัดวาอาราม เจริญรุ่งเรือง ก็เพราะว่าความดีของพระอรหันต์เหล่านั้นละลูก

ฉะนั้น ถ้าลูกทั้งหลาย ปรรณนาที่จะเผยแพร่ หรือสานต่อศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ก็ทำตนเองให้เป็นพระอรหันต์ สิลูก ทำตนเองให้เป็นพระอรหันต์ สิลูก แล้วความดีจากพระอรหันต์องค์หนึ่งก็จะสืบทอดให้มีความดี ขยายกระจายออกไปเอง

เช่น หลวงปู่แต่ละสาย แต่ละองค์ ก็สามารถสอนสั่งสายธรรม แต่ละสาย การทำดี แต่ละรูปแบบ 1 องค์ ก็แตกออกไปเป็นหมื่น เป็นแสนดวงจิต เป็นหลายๆ แสนดวงจิต ที่สามารถเข้าถึงความดี ในระดับหนึ่งๆ ตามบารมีของจิตนั้นๆ

บัดนี้ ชาวพุทธในโลกนี้ จึงมีมากมาย ชาวพุทธในเมืองไทยจะเกิดมากมาย ก็เพราะว่ามีหลวงปู่เหล่านี้แหละลูก หว่านเมล็ดความดี สืบทอดความดีให้ลูกทั้งหลาย

ฉะนั้น ลูกทั้งหลาย ก็ควรทำความดี ที่องค์พระอรหันต์ต่างๆ มาเผยแผ่ มาเพาะหว่านไว้ในตัวลูกให้มันเป็นความดีที่เข้าถึงอย่างแท้จริง เพื่อแพร่กระจายความดีออกไป เพาะหว่านออกไปอีก

หลวงปู่ ที่เป็นองค์พระอรหันต์ สมมุติว่า มี 28 พระองค์ในเมืองไทย ก็สามารถทำให้เมืองไทย มีผู้ที่เป็นชาวพุทธ ที่รู้จักทำทาน รู้จักการทำความดี เป็นหลายล้านคน

แล้วถ้าเกิดว่าหลายล้านคนที่มีอยู่นี้ สร้างและทำความดีให้เข้าถึงอย่างแท้จริง ศาสนาพุทธ จะเสื่อมได้มั้ยล่ะลูก ศาสนาพุทธ จะถูกคุกคาม ได้มั้ยล่ะลูก

ทุกอย่างมันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ทำสิ่งใดได้สิ่งนั้น

อย่ามัวแต่หวาดกลัวกัน แล้วก็เอากิเลสมาตีกันลูก

เอาความดีมารวมกันสิลูก ไม่ต้องแข่งต้องชันกัน

ไม่ต้องกลัวว่าสายธรรมนั้นจะเด่น จะดังกว่า สายธรรมโน้นจะดีกว่า ไม่ต้องกลัวหрокลูก เพราะว่าแต่ละสาย เขาก็ทำความดีในแต่ละรูปแบบ เราก็ทำดี ในแบบของเรา แล้วก็แต่ละคน จะได้เรียนรู้ความผิด ความถูก ในรูปแบบของตน

แล้วถ้าสายธรรมไหน ถึงความดีอย่างแท้จริง ก็เอาความดีมาเชื่อมมารวมกัน คือถึงซึ่งพระนิพพาน เป็นความดีที่ประกาศความดี ความอุดมสมบูรณ์ ความมีน้ำใจ ความมีไมตรี เอื้อเพื่อ รักใคร่ สามัคคี มันจะแพร่กระจายกันไป รวมกันเป็นความดีก้อนใหญ่ อย่างนี้สิลูก ถึงจะเป็นผู้สืบทอดศาสนา รักศาสนา ศาสนาจึงจะไม่สูญ ไม่ดับ ไม่สิ้นไป

ลูกเอ๊ย.. ส่วนบุคคลผู้ใด สายธรรมใด ที่ทำไม่ถูกไม่ดี ไม่ต้องไปห่วงหрокลูก เขาจะดับลงด้วยการกระทำของเขาเอง เขาจะดับลง ด้วยการทำความผิดทำพลาดของเขาเอง โดยที่เราไม่ต้องไปยุ่งกับเขาหрокลูก เราเอาเราให้มันดี เอาเราให้มันถึง อย่างน้อย คนที่เขาเดินไปๆ พอเขาหลงทางแล้ว เขาก็จะรู้เืองลูก ว่ามันมีอีกทางหนึ่ง ที่ถูกต้องแท้จริง

ดีกว่าไปนั่งห่วง แล้วก็นั่งปน นั่งวากัน นั่งตีเตียนกัน เลยไม่มีใครทำความดีที่เข้าถึงอย่างแท้จริงเพราะมัวแต่เอาทิฐิ เอาอัตตา เอากิเลส เอาตัณหา มารบกันอยู่อย่างนี้ มันจะมีหนทางเอาไว้ให้ผู้หลงทางเดินได้อย่างไรเล่า ถ้าทุกคนหลงทาง ถ้าทุกคนหันไปเอากิเลส เอาตัณหา มาปกป้องศาสนา ศาสนาจะเหลือได้ยังไงล่ะลูก เพราะว่า ศาสนาคือสิ่งที่ปราศจากกิเลสตัณหา ก็จะมีแต่ความมุ่นวาย

ชาวพุทธก็จะกลายเป็นพวกคนที่มีแต่ความโกรธ มีแต่ทิฐิ มีแต่ถกเถียงกัน แก่งแย่งชิงดีกัน มันจะมีอะไรเหลือ จะมีอะไรดี ละลูก

คนอื่นจะมองเข้ามา ชาวพุทธเขาเป็นอย่างนี้กันหรือ เห็นคนโน้นดีหน่อย ก็โจมตีกัน เห็นคนโน้นดีหน่อย ก็โจมตีกัน ตีกันเอาเอง ถกเถียงกันเอาเอง ทั้งที่ลัทธิอื่นเขาไม่ได้เข้ามาทำอะไรเราเลย เราทำลายกันเอง

ชาวโลก เขาก็เลยมองเห็นแต่ความไม่ดีที่มันเกิดขึ้นในศาสนา มันไม่มีที่ฟังนะลูก มองไปก็มีแต่ความวุ่นวาย แล้วศาสนาพุทธ จะไม่เสื่อมได้อย่างไรละลูก

ฉะนั้น.. จงวางความหวาดกลัว หันมาดูแลตัวเองของคุณ ช่วยกันทำความดี สืบทอดศาสนา ทำอย่างนี้ละ พระยารธรรม.. จึงเป็นผู้ที่มีปัญญารธรรม อย่างแท้จริง.. ลูกเอ๋ย

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง ทำความเข้าใจ ลูกจะน้อมไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่ เพื่อที่ชาวพุทธทั้งหลาย จะได้ เลิกหวาดกลัว แล้วก็หันหน้ามาทำในสิ่งที่รักษาศาสนาไว้ได้อย่างแท้จริง

แท้จริง พวกลูกทั้งหลาย เข้าใจไปในทิศทางที่ยังไม่ถูกต้อง ก็เลยหวาดกลัวกัน ก็เลยทะเลาะกัน ก็เลยเถียงกัน จากนั้นไป พวกลูกทั้งหลายจะน้อมนำคำสอนของพระพุทธองค์ ไปประพฤติปฏิบัติ และรักษาศาสนาพุทธอันดีงาม ที่พระพุทธองค์ทรงสร้างไว้ให้ เพื่อที่จะได้อาศัยไปสู่ ที่ที่หลุดพ้นทุกข์ เจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อนนะเจ้าคะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่.. เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 278 **เห็นทุกข์**

ในเช้าของวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้า
ฟังธรรม ถึงเรื่องของบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาู้แจ้งเห็นความทุกข์ของดวงจิต
ทั้งหลาย แบบไหน ยังไงบ้างหรือเจ้าคะ เขานั้นจึงสามารถเข้าใจได้โดยทั้งหมด ในความ
ทุกข์ของสรรพสัตว์ทั้งหลายนะเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูก
ได้ฟัง ทำความเข้าใจ นำไปพิจารณา และเผยแพร่ด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ถ้าอย่างนั้น ก็เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะ ให้ลูกลองนั่ง รับพลังที่เย็น
ให้ได้น้อมพลังนั้นเข้าไปสู่จิตสู่ใจให้ได้เสียก่อน แล้วจึงค่อยพิจารณาธรรมตาม จะได้เข้าใจ
รู้ตามด้วย

พระยายารมเอย.. ปล่อยกายนั่น ให้ผ่อนคลาย หลับตาลง
น้อมพลังเย็นๆ ลงมา แตะที่ฝ่ามือซ้าย แตะที่ฝ่ามือขวา
น้อมพลังเย็นๆ เข้าไปสู่ศูนย์กลางกาย
พลังเย็น ดวงแก้วที่ใส ที่สว่างไสว ที่อยู่บนฝ่ามือซ้าย บนฝ่ามือขวานั้น
ส่องสว่างไสว จนศูนย์กลางกายของเรา ก็รู้สึกว่ามีสว่าง สว่าง
เมื่อรู้สึกว่ามีสว่าง สว่างออกจากตัว
สว่างอยู่ตรงข้างหน้า และแสงสว่างของเรานั้น ก็หุ้มห่อตัวของเราเบาลอยขึ้นไป
สว่าง ลอยขึ้นไปๆ ลอยสูงขึ้นไป
ทะลุอากาศ ทะลุหมู่เมฆ สีขาว หมอกสีขาวต่างๆ ขึ้นไป
ทะลุขึ้นไป อยู่บนสถานที่แห่งหนึ่ง ที่ตรงนั้น มีแต่ความว่าง เบา ลอย คล้ายคลึง
กันกับว่า เรานั้นนั่งอยู่บนอากาศ ตัวเบาๆ ภาวนั้นสว่างไสวไม่นึกไม่คิดอะไร แล้วก็น้อม
พลังไปเรื่อยๆ แสงสว่างที่มีสว่างไสวอยู่ตรงตัวของเรา ค่อยๆ ปรับคลื่นแสงสว่างระยิบ
ระยับนั้น เข้ามาอัดแน่นในตัวของเรา จนกายของเรานั้น กลายเป็นแก้วใส

ที่นี้ก็เห็นแก้วที่มันเริ่มปรากฏแก่กาย สว่างไสว ที่ๆ เรานั่งนั้นโล่ง ว่าง ร่างกาย สมมุติเป็นแก้วใสอยู่กลางอากาศ ไร้หมู่เมฆ และแสงสีขาวๆ ค่อยๆ ลอด ผ่านตัวเราไป คล้ายคลึงกันกับว่าตัวของเรานั้น อยู่ในอากาศ เป็นแก้วใส เมฆก้อนสีขาวๆ ค่อยๆ ถอย ขึ้นๆ พลังแสงสว่าง ค่อยๆ ลอยสูงขึ้นๆ ห่างจากตัวเราไป

เรานี้ อยู่เฉยๆ เป็นแก้วใสๆ อยู่กลางอากาศ และท่ามกลางอากาศที่เราอยู่นั้น มันสบาย ว่างโล่ง แล้ว เราอาจจะมองเห็นตัวของเรา ที่เป็นแก้วใส แล้วภาพแห่งแก้วใส่นั้น ก็ช่วยส่องให้เราเห็นตามความเป็นจริงของธรรม ธรรมที่เราจะได้ยินได้ฟัง

พระยาธรรมเอย.. เมื่อพร้อมแล้ว ก็จงพิจารณา เช่นนี้เถิด ลูก ดวงจิตทั้งหลาย ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ จนตนนั้นมีแสงสว่างแห่ง ดวงธรรม สว่างเจิดจ้าในดวงปัญญาแห่งตน แล้ว เขาย่อมมองเห็น ทุกข์ของมนุษย์ และดวงจิตทั้งหลายในวัฏสงสารนั้น เช่นนี้ละลูก

ทุกคนนี้ถึงกายแก้วกายหนึ่ง ที่ใสบริสุทธิ์ หรือว่าดวงแก้วดวงหนึ่งที่ใสบริสุทธิ์ แล้วก็มิกลุ่มควัน สีแดงบ้าง สีดำบ้าง ค่อยๆ เคลื่อนมา เคลื่อนมาห่อหุ้มจิตดวงนั้นเอาไว้ ห่อหุ้มกายแก้วนั้นเอาไว้ สีแดงเข้ามา สีดำเข้ามา สีเขียวสีขาว สีชมพู สีเหลือง เข้ามาเติม เข้ามาแต่ง เข้ามาผสม ผสมผสานอยู่ในกายแก้วใส กายนั้น

จากแก้วที่ใสๆ ก็กลายเป็นสีที่มันดูแล้ววุ่นวาย ดูแล้วสับสน ดูแล้วมืดมิด มีดบอด ดูแล้วมันเป็นทุกข์ เมื่อกายแก้วใสๆ ดวงจิตอันบริสุทธิ์นั้น มันคลุกด้วยคลื่นพลังงานที่ไม่ดี เช่น ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ เมื่อมันคลุกด้วยเชื้อแห่งกิเลส ก็ทำให้ ตนมองไม่เห็นความเป็นจริงแห่งตนเลยว่า บัดนี้ ตอนนี้นั้นตนมีความเป็นตนที่แท้จริงเป็นแบบ ไหน

เห็นแต่สีดำๆบ้าง ขาวบ้าง เขียวบ้าง เหลืองบ้าง แดงบ้าง ผสมผสานกลมกลืนอยู่ในตัวดวงจิตดวงนั้น เชื้อแห่งความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ครอบงำ

ที่นี้ เชื่อตัวนี้ ก็เลยสั่งให้เรานั้น ทำ สิ่งที่ยากทำไม่ทำ สิ่งที่ไม่อยากทำ อยากได้ในสิ่งที่ไม่ได้มาแล้ว ก็อยากให้มีเอาไว้ ไม่อยากให้เสียไป สั่งให้เรามีความอยาก และความไม่อยาก ความรู้สึกนึกคิด เป็นไปตามสิ่งที่เชื่อเหล่านี้สั่ง เพราะว่าเราถูกควบคุมแล้ว ถูกครอบงำแล้ว

เราไม่รู้แล้วว่า เราเป็นเรา เราไม่ใช่เขา เขาไม่ใช่เรา

เราก็เลยเอาเชื้อแห่งตัณหา สีดำ สีแดง สีเหลือง สีขาว สีเขียว

หลากหลายสีที่มันวุ่นวายเหล่านี้ เข้ามาเป็นเราเสียแล้ว

และเราก็เดินตามความวุ่นวายของมัน

ทีนี้ เมื่อเราเดินตามความวุ่นวายของมันแล้ว เราก็สร้างกรรมต่างๆ ตามความวุ่นวายนั้น นั่นแหละลูก เมื่อจิตดวงใด สร้างกรรมที่ดีเล็กน้อย ก็เลยต้องเกิดไปอยู่ในภูมิของกายทิพย์ ตามระดับการสร้างความดีของแต่ละบุคคล

เมื่อไปเกิดอยู่ในที่ไหนก็จะครองกายในรูปแบบของที่นั้น กายที่ได้ครอบครอง ก็เกิดจากผลของกรรม กรรมก็มาจากกิเลสและตัณหา คือแสงสีต่างๆ ที่มาคลุก มาทำให้เราสับสนวุ่นวาย เหล่านั้น เราเมื่อถูกสิ่งเหล่านั้นครอบงำ ก็ทำตามมันไป

ทีนี้ ทุกคนเกิดมา ทุกดวงจิตเกิดมา ก็มีกาย ในระดับของกรรมที่ตนสร้างสม ส่งผลให้ตน เกิดไปเป็นสิ่งที่นั่น จิตดวงไหนสร้างกรรมดีเยอะหน่อย แต่เป็นความดีที่ไม่พ้นจากอำนาจแห่งกิเลสตัณหา ก็ไปอยู่ในสวรรค์มีวิมานแก้ววิมานทองคอยรองรับ ความสมมุติว่าสุข สมมุติว่าสบาย สมมุติว่าดีไป

แต่จิตนั้น ก็ยังมีเชื้อแห่งความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ยังมีเชื้อแห่งความอยาก และความไม่อยาก มันยังคงมีอยู่ในจิตดวงนั้นให้วุ่นวายให้เราร้อนให้ต้องเดิน ต้องทำไป ตามกรรมของตน ในที่นั้นอีก จะทำดีทำชั่ว จะเป็นแบบไหน ก็สุดแล้วแต่จะเลือกทำกรรม ที่เป็นกรรมใหม่แล้วก็อาศัยผลของกรรมเก่า คือ กายนั้นในการทำ

จิตดวงใดที่เขานั้นสร้างกรรมในลักษณะของการได้เกิดมาเป็นคน เขาก็เกิดมาเป็นคน และก็เป็นที่ตามกรรมของเขา กายที่เป็นคน ก็จะครอบงำเขาอีกทีหนึ่ง แล้วเชื้อแห่งกิเลสตัณหา ก็จะสั่งให้กายของเขานั้นทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ดิ้นรนขวนขวายตามกรรม ตามกิเลสตัณหา สั่งให้ทำ ทำอยู่อย่างนั้น แล้วก็ไปเกิดตามผลของกรรมแห่งตนอีก เมื่อหมดบุญ หรือว่าหมดกรรม หมดยอดผลของกรรมที่ส่งผลให้เป็นคน บางคนลุ่มหลงมาก สร้างกรรมชั่วมากก็ ต้องตกไปสู่นรก ต้องไปเกิดอยู่ในกายของสัตว์นรก เปรต อสุรกาย ทั้งหลาย

จิตทั้งหลายเวียนว้ายเวียนวนตามกรรมแห่งตน ไม่มีใครที่จะช่วยใครได้เลย หากบุคคลผู้นั้นรู้ผิด รู้ถูก แล้วยังไม่ขวนขวายสิ่งที่ดีให้กับตน ไม่ละเว้นความชั่วไม่มีใครที่จะทำอะไรกับใครได้เลย

หากเขานั้นไม่ประพฤติปฏิบัติความดีด้วยตัวของเขาเอง เพียงแต่ว่าโลกใบนี้

มันก็มีความดีที่สมมุติว่าดี มาหลอก

มีความชั่ว ที่สมมุติว่าชั่ว มาหลอก

หลอกให้หลง ให้ทำตาม และหลงไปชดใช้กรรมตาม

จิตทั้งหลายจึงกลายเป็นดวงจิตที่ไปอยู่ในโลกสมมุติ

เวียนวน เวียนวาย ตายเกิด ตามกรรมของตน

มีดวงจิต เป็นแก้วใส แต่โดนคลุกด้วยกิเลสตัณหา จนทำให้สับสนวุ่นวาย เกิดกรรมขึ้นมา คือ การกระทำในรูปแบบต่างๆ และตนก็ต้องตามไปใช้ผลของกรรม ที่ตนก่อ ตนทำ แล้วก็ยังถูกกิเลสตัณหาครอบงำอยู่เสมอ

เมื่อเกิดไปเป็นคนนั้น คนนี้ เกิดไปอยู่ในสวรรค์ชั้นนั้นชั้นนี้ หรือเกิดไปเป็นเปรต อสุรกาย ก็ยังหลงยึดว่านั่นคือตน คือตัวตนของตน

เมื่อเกิดไปอยู่ในโลกของจิตวิญญาณ ไปเป็นเป็ด เป็นไก่ เป็นหมู เป็นปลา เป็นสุนัข หรือว่าเป็นวัว เป็นควาย ก็ไปลุ่มหลงในกายที่มันมาจากผลของกรรมนั้นว่า คือตน คือของของตน แล้วก็เลยสร้างเวร สร้างกรรมเพิ่มขึ้นมาอีก ดันรนอยากได้ อยากมี อยากเป็น ขวนขวายกันไปอย่างนั้นอีก ต่อกรรมไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ แล้วก็วิ่งไปใช้กรรมนั้นไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ ไม่รู้จบไม่รู้สิ้น วุ่นวายอยู่อย่างนี้

จิตทั้งหลายในวัฏสงสารนี้ ก็เลยเป็นทุกข์กันมากเลย

ลูกเอ๊ย.. ทุกข์ เพราะว่าโดนกิเลสตัณหาครอบงำ จนไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงของตน จนต้องถูกกิเลสตัณหาสั่งให้สร้างเวรสร้างกรรม สั่งให้ทำกันไปแบบไม่รู้

แล้วก็เลยวิ่งไปรับผลของกรรมที่ตนก่อ ด้วยการ มีกายนั้น กายนี้ ไปครอบครอง กายในภุมิ ในที่ต่างๆ ตามกรรมแห่งตน แล้วกิเลสตัณหาก็กสั่งให้หลงในตัวตนนั้นอีก แล้วก็สร้างกรรมต่อไปอีก เวียนวายตายเกิดอยู่อย่างนี้ ไม่จบไม่สิ้น เวียนมาอย่างนี้ ไม่รู้กี่แสนกี่ล้านภพชาติแล้ว ในแต่ละดวงจิต

แล้วในความเป็นจริง สิ่งที่วิ่งที่ท่าเหล่านั้นก็สูญเปล่า

เพราะว่าไม่มีอะไรเป็นของใครจริงเลย

มันเป็นเพียงแค่สิ่งสมมุติ

เพราะวัฏสงสารนี้ มันคุมด้วย กฎแห่งกรรม และกฎแห่งความไม่เที่ยงแท้

ทำดีหน่อยก็ได้สิ่งที่ดีหน่อย ทำย่ำที่สุด สิ่งที่ดีนั้นก็เสื่อมไปทำกรรมชั่ว ก็ซัดใช้กรรมชั่วไป ทุกข์ไป ทรมานไป ทำย่ำที่สุด ก็ต้องหมดไป หมดจากความชั่วนั้นไป ไม่เห็นมีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน

กฎแห่งกรรม ส่งผลให้เป็น ตามกรรมที่ตนก่อ

กฎของความไม่เที่ยงแท้ ทำให้มันเสื่อมสลาย

แล้วก็ก่อใหม่ เกิดใหม่ เป็นอยู่อย่างนั้นไม่เห็นมีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาพิจารณาเห็นแจ้งเช่นนี้ ละลูก เพราะว่าเขานั้นได้รู้ความจริงข้อนี้ใจลูก มีองค์พระพุทธเจ้าชี้บอกว่า กายนี้ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของเรา กรรม กิเลสตัณหา ก็ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของเรา

เรา คือดวงจิตอันบริสุทธิ์ คือดวงจิตที่เป็นอิสระ ไม่ต้องตกเป็นทาสของใคร เขาก็เลยทดลองดู ทดลองทำความดี แบบไม่ยึดติดในความดี ทำเพียงเพื่อแค่ให้ชำระล้าง ความลุ่มหลงยึดติดในตัวของตนออกให้หมด จนเขานั้นก็รู้แจ้งตามความเป็นจริง ดังที่องค์พระพุทธเจ้าชี้บอก เช่นนี้ เขาก็เลยเป็นสุข เป็นผู้รู้แจ้ง เข้าใจทุกข์ของดวงจิตทั้งหลาย

เมื่อเขามองเห็นกายของเขาไม่ว่ากายนั้นจะอยู่ในภูมิไหน เป็นใครก็ตาม จะใหญ่โต หรือว่าเป็นผู้ที่ต้อยต่ำก็ตาม เขาไม่ได้มองเห็นความแตกต่างอะไร ในสิ่งที่เป็นนั้นเลย

และเขาก็มองเห็นกายของตนนั้น เป็นแค่เพียงผลของกรรม ที่มันเป็นเศษขยะ ที่มันพร้อมจะเน่าเหม็นขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ น่าเกลียด น่ากลัว เป็นของหนัก ของทุกข์ยาก ลำบากที่ต้องแบก ต้องดิ้นรนชวนขวาย ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อมัน เขาจะเห็นกายของตน เป็นแค่นั้นล่ะ

พระยาธรรม.. เห็นมันเป็นผลของกรรม กรรมเก่าที่ส่งผลมา ต่อไปนี้จะเลิกสร้างกรรมชั่ว ทำความดีสร้างกรรมดีแบบไม่ยึดติด เพื่อชำระความลุ่มหลงทั้งหมด เพื่อจะได้ ถอดถอนจิตของตน ออกจากคำว่า กรรม แล้วก็ชำระล้างตนเองให้มันจบแค่นี้ ก็พอ กิเลส ตัณหา อย่ามาสั่งให้ฉันสร้างกรรมไม่ดีอีก หรืออย่ามาสั่งให้ฉันสร้างกรรมดีแบบลุ่มหลงอีก ฉันไม่เอาแล้ว ฉันจะล้างทุกอย่างออกไป

เขาจะเกิดเป็นใคร อยู่ในที่ไหน เลยไม่มีความลุ่มหลงในตัวของเขา เลยไม่มีการก่อกรรมขึ้นมาใหม่ที่เป็นกรรมไม่ดี หรือกรรมดีที่ยึดติด เขาก็จะไม่ทำ ไม่สนใจ ทำดีไป ก็ทำเพื่อชำระตัวที่สมมุติเป็นเรานี้ล่ะ แล้ว จิตของเขาก็จะสว่างขึ้นเรื่อยๆ เพราะ สามารถชำระล้างกรรมเก่า ไม่สร้างกรรมใหม่ อยู่เหนือกิเลสตัณหา จนเขานั้นสว่างไสว

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาเห็นแจ้งในความทุกข์ของมนุษย์ทั้งหลาย อย่างนี้ละลูก

เขาเห็นกายก็คือผลของกรรม ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนของเขา คือ กองทุกข์กองใหญ่ๆ กองหนึ่ง

เขามองเห็นการกระทำที่ดีหรือไม่ดี

เขาก็แค่แบ่งแยกว่าไม่สร้างกรรมไม่ดี

ส่วนการสร้างกรรมดีนั้น สร้างเพื่อชำระกิเลสให้กับตน ไม่ยึดติดกับตน

เขาก็จะสามารถอยู่เหนือกิเลส และ แยกกายแก้วใสๆ ของเขา ออกจากแสงสีต่างๆ ออกจากเชื้อ ที่มันเป็นสีดำ สีแดง สีขาว สีเขียว สีเหลือง สีมากมาย ที่มาคลุมจิตของเขา นั่น ชำระจนกายแก้วใสๆของเขา เกิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ปราศจากเชื้อกิเลสตัณหา กรรมวิบาก ปราศจากกรรม หรือผลของกรรม ที่ต้องไปเกิดเป็นสิ่งที่นั่นสิ่งนี้อีก

กายของเขา ก็เลยกลับคืนสู่ที่ๆ สว่าง เป็นแก้วใส ที่เบา ที่สบาย ที่ๆ หาที่สิ้นสุดแห่งการยืนอยู่ มีอยู่ไม่ได้ ที่ๆ เป็นอิสระ ที่ที่ไม่ทุกข์ อย่างที่ลูกทั้งหลาย น้อมจิตขึ้นมาเป็นแก้วใส นั่นละ

พระยารธรรม.. จิตผู้มีปัญญาธรรม เขาก็เห็นเช่นนี้ละลูก

เห็นทุกข์ทั้งหลายของดวงจิต

เข้าใจทุกข์ทั้งหลายของดวงจิต

แล้วก็ปล่อยวางทุกข์ทั้งหลายเหล่านั้นทิ้งไป

จนกายของเขาสว่าง เป็นแก้วใส

เขาจึงเป็นผู้มีปัญญาธรรม เป็นผู้ดับการเกิดแห่งตนได้

ลูกก็ลองประพฤติปฏิบัติอย่างนี้กันดู ก็แล้วกันนะ..พระยารธรรม โยกจิตให้เข้าสู่พลังงานที่ดี น้อมพลังงานที่ดี นำพาจิตของตนให้เข้าถึง เข้าใจในความเป็นจริง ทำอย่างนี้บ่อยๆ บ่อยๆ แล้วลูกก็จะเป็นผู้มีปัญญาธรรม จะรู้แจ้งเห็นทุกข์ทั้งหลายของมนุษย์ได้ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ทำความเข้าใจในกองทุกข์แห่งดวงจิตทั้งหลาย ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

ที่พวกเราเป็นทุกข์อยู่ เพราะว่าพวกเรานั้นโดนกิเลสและตัณหาครอบ จนพวกเรา สับสนวุ่นวายเลยต้องสร้างกรรมตามนั้น เป็นไปตามกรรมนั้น และก็เอาผลของกรรมนั้น สร้างกรรมต่อไปเรื่อยๆ อีก เราก็เลยทุกข์อยู่ ถ้าอย่างนั้นต่อจากนี้ไป พวกเราจะทำความดี ไม่ทำความชั่ว และน้อมเอาความดีที่ทำนั้น มาชำระกิเลสตัณหาให้มันหมดซะ พวกเราจะได้เป็นกายแก้วใสๆ อย่างวันนี้ ถึงแม้จะได้เป็นแค่แป๊บเดียวก็มีความสุขมากแล้วละเจ้าค่ะ

พวกเราจะค่อยๆ สัมผัสๆ ไปจนถึงการที่เป็นกายแก้วใสๆ อย่างถาวรนะเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกคงกราบขอลา ก่อน กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาดวงจิตทั้งหลาย
ผู้ที่ตกทุกข์ได้เข้ามา

สาธุ

ตอนที่ 279 **บ่วงของความทุกข์**

ในเช้าของวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรมเรื่องของคุณคนผู้มีปัญญาธรรม ที่เขานั้นรู้แจ้ง มองเห็นเชือกที่ร้อยรัดจิตทั้งหลายให้จมอยู่ในวัฏสงสารนี้ ให้เป็นทุกข์อยู่ ว่ามันมีเชือกอะไรบ้างนะเจ้าคะ ลูกทั้งหลายจะได้นำไปประพาศปฏิบัติ ฝึกฝนอบรมจิตแห่งตนให้รู้ตาม เพื่อพ้นทุกข์บ้าง ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาลูกทั้งหลาย ด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอย..ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟัง ให้ดี

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจะประพาศปฏิบัติตนเช่นนี้ ปฏิบัติตนให้เข้าใจ เข้าถึงพระธรรมคำสอนซึ่งเป็นระดับๆไป และเขาก็จะเห็นตามความเป็นจริงตามระดับๆ ไปว่า ทุกข์ทั้งหลายเกิดขึ้นแล้วในตัวของเขา มีอยู่ในตัวของเขา เขาจะค่อยๆมองเห็นความทุกข์ที่อยู่ในตัวของเขา ในชีวิตของเขา แต่ละสิ่ง แต่ละอย่าง

พระยาธรรมเอย.. ถ้าหากว่าลูกนั้นจะพิจารณาให้รู้ ให้เห็นตาม ลูกจึงควรประพาศปฏิบัติที่ตัวของลูก ให้เห็นเหตุของทุกข์ เสียก่อน

ลูกเอ๋ย.. แล้วลูกนั้นได้เห็นทุกข์อะไรแล้วบ้างเล่า ในการอยู่ในโลกนั้น จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด.. พระยาธรรม

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาให้โอกาสลูกได้แสดงในสิ่งที่ลูกนั้นพอจะเข้าใจในบ่วงแห่งความทุกข์ เชือกที่ร้อยรัดจิตทั้งหลาย ให้จมอยู่ในทุกข์

ตามความคิดหรือว่าความรู้ของลูกนั้น ตั้งแต่ที่ลูกเกิดมาอยู่บนโลกมนุษย์นี้ กับมนุษย์ทั้งหลายมาคลุกคลีอยู่กับเขานั้น ลูกมีความรู้สึก ว่า เชือกที่จะทำให้คนเรานั้น ถูกร้อยรัด ดึงเอาไว้ในวัฏสงสารนี้ มันมี

เชือกแห่ง “ความลุ่มหลง” หลงในตน หลงในผู้อื่น หลงในสิ่งของ ข้าของ แล้ว ก็ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของตน

เชือกแห่ง “ความรัก” รักในตน รักในผู้อื่น รักในบุคคล และสัตว์ทั้งหลาย รักสิ่ง นั้นสิ่งนี้ รักไปหมดนะเจ้าคะ เป็นความรักที่รักแบบเมตตา รักแบบสงสาร หรือว่ารักแบบ รักใคร่ ปรารถนาที่จะได้มาครอบครอง หากเรามีความรักเหล่านี้ โดยไม่มีอุเบกขา เราก็ยัง ทุกข์อยู่ดีนะเจ้าคะ

และต่อไปก็เห็นได้อีกว่า เชือกที่ทำให้ร้อยรัดเราเอาไว้ ก็คือ “ความโลภ” โลภ อยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ อยากให้คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ ในความนึกคิดของเรา มันโลภไปในความรู้สึกที่ตึบต่าง ๆ เหล่านี้เจ้าคะ มันเป็นความทุกข์ มันเป็นเชือกที่ ผูกมัดเราเอาไว้ ความโลภ จะสั่งให้เราสร้างกรรมที่ไม่ดี ที่ผิดพลาดไปโดยที่เราไม่รู้ตัว

ความโกรธ ก็เช่นเดียวกันเจ้าคะ ความโกรธ ก็จะเป็นเชือกอีกเส้นหนึ่งที่ร้อยรัด เรา และก็ร้อยคนอื่นเอาไว้ให้อยู่ในปวงกรรม ที่ทำด้วยความโกรธ มันก็เลยเป็นเชือกที่ผูกมัด เราทั้งหลายเอาไว้

รวมถึงยังมีเชือกที่มันเป็น “กรรมของตน” ที่ตนได้ก่อได้เกิดมา เพราะเหตุของ กรรมนั้น ส่งผลมาทุกคน ยังมีกรรมเป็นของของตนที่จะต้องชดใช้เจ้าคะ

รวมถึงกรรมที่ก่อมาเป็นเรานั้น มันก็มีตัวตนของเราขึ้นมา แล้วก็มีการกระทำที่ ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกันเราขึ้นมาเยอะแยะมากมาย ไม่ว่าจะ เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยกับเรา ไม่ว่าจะ เป็นหน้าที่ๆ เกี่ยวข้องกับเรา ทุกสิ่งทุกอย่างมันผูก มันรัดเราเอาไว้ ให้เป็นทุกข์ ให้จมอยู่ ให้ลุ่มหลงอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ เป็นเชือกที่ร้อยรัดจิตทั้งหลาย ให้ตกอยู่ในทะเล ทุกข์ ให้จมอยู่ในนี้

ยังมีเชือกที่มัดให้เราจมอยู่ในนี้อีก ก็คือการเจ็บ การป่วย การแก่ และการตายไป การพลัดพรากจากสิ่งเหล่านี้ ก็ยังเป็นเชือกแห่งความทุกข์ที่ผูกมัด ทำให้เรานั้นต้องเป็น ทุกข์ และก็แบกรับอะไรเอาไว้มากมายเลยละเจ้าคะ ลูกพอจะพิจารณาได้เช่นนี้ เจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ.. พระยารธรรม อย่างน้อยก็เห็นทุกข์บ้างในการปฏิบัติ บำเพ็ญ

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมรู้แจ้งดีแล้วนั้น ก็เพราะอย่างนี้ละลูก เขาประพฤติปฏิบัติ จนเห็นความไม่ดี เห็นเหตุของทุกข์ ที่มันผูกมันรัดตนเอาไว้ในวัฏสงสาร นี้ เห็นตามลำดับ เป็นขั้นเป็นตอน ในการประพฤติปฏิบัติธรรม

ฉะนั้น ถ้าหากว่าลูกทั้งหลาย ปรารถนาที่จะรู้ รู้ทุกข์ ลูกนั้นก็ต้องเริ่ม เริ่มที่จะหันมาพิจารณาดูตามความเป็นจริง

ความจริงแล้ว.. ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ มันไม่มีอยู่จริง ไม่ว่าจะเป็น ตัวเรา ตัวเขา สิ่งของ ข้าวของ ชื่อเสียง ลาภ ยศ ต่างๆ

ล้วนแล้วแต่เป็นของไม่มีอยู่จริง ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นตามเหตุ ดับไปตามเหตุ ความไม่เที่ยงแท้ มันมีซอกมีซอญอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ รวมถึงตัวของพวกลูกๆ ทั้งหลายเอง ก็ด้วย

จงพิจารณาให้เห็นสิ่งเหล่านี้เถิด ว่าการเกิด และการดับ เป็นของคู่กัน เมื่อเกิดแล้ว เติงก็ดับ สิ่งใดเล่า มันจะมีอยู่จริง

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น ความลุ่มหลงเท่านั้น ที่ทำให้เราหลงไป เพลิดเพลินไป คิดไป ว่ามันมีอยู่จริง เลยทำให้เราเป็นทุกข์

ความลุ่มหลง เท่านั้น ที่พาให้เราหลงไปในสิ่งของข้าวของต่างๆในตัวของบุคคลต่างๆ หลงยึดในสิ่งสมมุติทั้งหลาย แล้วก็เลยรักสิ่งนั้นสิ่งนี้ไปรักในสิ่งที่มันไม่มีอยู่จริง ทุกสิ่งทุกอย่าง มันไม่มี มันแค่ สมมุติมีขึ้นมา เท่านั้น

ความรัก นำพาให้ลูกนั้นหลงลึกเข้าไปอีก หลงในสิ่งของข้าวของ หลงในลาภยศ ชื่อเสียงต่างๆ ก็เลยก่อเกิด ความหลงโลก ก็เลยมีโลก ก่อเกิดขึ้นมาอีก

ความโลภ นำพาให้ก่อเกิด ความโกรธ ที่นี้ ก็มีหลงโกรธ ขึ้นมาอีก แต่สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มันก็ไม่มีอยู่จริง มันก็เป็นเพียงความลุ่มหลง หลงไปกับสิ่งที่ไม่มีอยู่

ไม่มีเพราะว่าอะไร เพราะว่าเขาสมมุติมีขึ้นมาเฉยๆ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และก็จะดับไปในทุกสิ่งบนโลกสมมุตินี้ ไม่ว่าจะสมมุติขึ้นมาดีเลิศเลอเพียงใด ทำยที่สุด สมมุติก็ดับไป ไม่ว่าจะสมมุติขึ้นมาทุกข์ยากลำบากเพียงใด ทำยที่สุด ทุกอย่างก็ดับไป

จงมองให้เห็นความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายเหล่านี้

แล้วถอดถอน ความหลงออกเสีย เมื่อถอดถอนความหลงออกได้แล้ว

ลูกทั้งหลายก็จะอยู่อย่างผู้มีสติ มีปัญญา

รู้เท่าทัน สิ่งที่มีมันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเหล่านั้น

เมื่อรู้เท่าทันก็จะอยู่อย่างผู้ไม่หลง

เมื่อไม่หลงก็ไม่รัก ไม่โลภ และไม่โกรธ

เมื่อไม่มีสิ่งเหล่านี้ ลูกก็จะสักแต่ว่าดำรงชีวิตไปอย่างไม่ทุกข์

ไม่ทุกข์ เพราะไม่หลงในกายแห่งตน
กายมันจะเจ็บ มันจะแก่ มันจะตาย ก็ไม่สนใจ ไม่ทุกข์กับมัน
เมื่อแม้แต่กายแห่งตนก็ยังเห็นว่าเป็นธรรมดาเช่นนั้น
กายของบุคคลผู้อื่น เราก็จะเห็นเป็นธรรมดาเช่นนั้น เหมือนกัน
เราก็จะเห็นเพียงแค่ว่า ทุกคน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป กายทั้งหลาย เกิดขึ้นจากกรรม
วิบาก และเป็นไปตามกรรมวิบากของแต่ละคน เมื่อถึงเวลา ทุกอย่าง ก็ต้องสลายไป ไม่มี
ใครที่จะไปหยุดยั้งอะไรไม่ให้มันดับไปได้เลย แม้แต่ตัวของเราเอง

ความลุ่มหลงในบุคคลผู้อื่น ก็ไม่มี เมื่อ เราไม่มี เขาไม่มี ความรักใคร่ ความยึดมั่น
ถือมั่น ว่าเขาเป็นคนนั้น คนนี้ คนโน้น ที่ใกล้ชิดผูกพันกับเรา ก็จะไม่มีความยึดมั่นถือมั่น
ต่างๆ ทั้งหลาย ก็จางหายไป ความทุกข์นั้น ก็ไม่มี มันก็จะสักแต่ว่าอยู่ด้วยกัน อย่างมีสติ
มีปัญญา

แค่ระลึกไว้ว่าควรจะทำอะไร ทำเช่นไร เพื่อไม่ให้ตนนั้นติดหนึ่กรรมอีก
ตนก็จะสร้างแต่ความดี ตนก็จะทำแต่สิ่งที่ พอจะมาตอบแทนพระคุณ ของผู้มีคุณ ตนก็
จะทำหน้าที่แห่งตน ให้ครบความดีทั้งหมดโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

เพราะไม่มีความลุ่มหลง ความโลภ ความโกรธ ไปเจือปนกับมัน ตนก็จะสามารถ
ดำรงชีวิตนั้น อย่างรู้ตื่น ตนจะสามารถเป็นผู้มีปัญญารู้แจ้ง มองเห็นเชือกที่มัด มัดรัดตน
เอาไว้ ให้ทุกข์ ให้เราร้อน ให้ทรมานขนาดนี้ คือ...

เชือกแห่งความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ

เชือกแห่งความอยาก และความไม่อยาก

เชือกแห่งกายนี้ ที่เกิด แก่ เจ็บ และตาย

เชือกแห่งหน้าที่ของกายทั้งหลาย ที่จะต้องเป็น ต้องทำ

เชือกที่รัดตนเอาไว้ ให้มีความเกี่ยวพันกับ ผู้คนมากมาย

เชือกอันเป็นบ่วงกรรมของตน ที่ต้องดิ้นรนตามกรรมนั้น

จะมองเห็นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ได้ โดยชัดเจน และรู้ว่า มันคือ เหตุของทุกข์ แล้วก็
สามารถที่จะถอดถอนตนออกจากทุกข์เหล่านี้จนได้ ด้วยความมีสติ มีปัญญา รู้แค่่าสิ่งทั้ง
หลายไม่เพียงแท้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป สิ่งที่มีมันเกิด ก็สมมุติเกิด และก็จะดับไป เห็น
แต่ความว่างเปล่า อยู่ในสิ่งทั้งหลาย

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาก็จะพิจารณาในตัวใน
ตนของเขาจนรู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง เช่นนี้ละลูกว่า ทุกอย่างว่างเปล่า ทุกอย่างไม่มี
อยู่จริง

เมื่อเขาพิจารณาเช่นนี้ เขาจึงจะเจอกับเชือกที่มัดรัดเขาเอาไว้ในวัฏสงสารนี้ อีก
หลายเส้นและเขาก็จะแกะเชือกเหล่านั้น ออกจากตัวของเขา เขาจะดำรงชีวิตไปอย่างมีสติ
มีปัญญา อย่างผู้รู้แจ้ง รู้ตื่น เขาจะแก้เชือกทุกเส้นที่ผูกกับเขาอย่างมีสติ มีปัญญา โดยไม่
ให้มันกลับมารัดเขาได้อีก เขาจึงเป็นผู้ที่มีปัญญาธรรม และพ้นจากความทุกข์ กันได้

ลูกเอ๋ย.. ก็ลองพิจารณาเช่นนี้ดู ก็แล้วกัน ลูกทั้งหลาย ก็จะเป็นผู้มีปัญญาธรรมได้

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงให้ลูกได้รู้ว่า บุคคลผู้มีปัญญา
ธรรมนั้น เขามองเห็น รู้แจ้ง เชือกที่ร้อยรัดจิตทั้งหลาย ว่ามันเป็นแบบไหนยังไง มันทุกข์
ยังไง และเขาพิจารณายังไง เขาถึงมองเห็นสิ่งเหล่านี้ ลูกพอจะเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ

บุคคลที่เริ่มปฏิบัติ เริ่มฝึกฝนพิจารณาหาเหตุแห่งทุกข์ ในการมีเรา ก็จะสามารถ
หาเจอเหตุของทุกข์ต่างๆ ทั้งหมด เมื่อเจอเหตุทั้งหลาย และรู้เหตุทั้งหลายแล้ว ก็
จะสามารถแกะเชือกที่ร้อยรัดตนเอาไว้ให้อยู่ในวัฏสงสารนี้หลุดออก อย่างมีสติ มีปัญญา แล้ว
ตนก็จะไม่ผูกเชือกนั้นอีก ก็จะสามารถไปสู่พระนิพพานได้เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกได้ฟังในวันนี้เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 280 **ผู้มีชัยชนะอย่างแท้จริง**

ในเช้าของวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมฟังธรรมแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ลูกมีความปรารถนาที่จะเฝ้าทูลถามธรรมว่า บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจะมีความรู้แจ้งในความเป็นผู้ชนะอย่างแท้จริงยังงัยบ้างเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. น้อมจิตน้อมใจของตน รวมพลังเอาไว้ที่ศูนย์กลางกาย ทำจิตของตนให้ตั้งมั่น น้อมพลังที่เย็นเข้าสู่กายแห่งตน ปรับจิตให้สงบ แล้วจึงค่อยพิจารณาทำตามเถิด

ลูกเอ๋ย.. บุคคลที่จะสามารถมีชัยชนะได้อย่างแท้จริง ต้องเป็นบุคคลที่ เลิกเป็นทาสของทุกสิ่งทุกอย่าง เลิกเป็นทาสแห่งกิเลสและตัณหา เลิกเป็นทาสในวิภวสงสารนี้ จึงถือว่าเป็นบุคคลผู้มีชัยชนะแล้ว อย่างแท้จริง

ฉะนั้น บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาก็ย่อมรู้ว่า เขาสามารถเอาชนะสิ่งเหล่านี้ได้แล้วหรือยัง หากว่าเขาสามารถเอาชนะสิ่งเหล่านี้ได้แล้ว คือสามารถ ดับเชื้อแห่งกิเลสและตัณหาดับตัวดับตน ออกจากวิภวสงสารได้แล้ว เขาจึงถือว่าตน เป็นผู้มีชัยชนะอย่างแท้จริง

แต่ตราบใดที่เขานั้นยังพ่ายแพ้ต่อเชื้อเหล่านี้ ตราบใดที่เขานั้น ยังคงตกเป็นทาสของอำนาจแห่งกิเลสและตัณหา นั้น เขาจะยังไม่ถือว่าเป็นผู้มีชัยชนะอย่างแท้จริง

แต่พระยารธรรมเอย.. ชัยชนะนั้นก็ยังมีหลายระดับ แต่ที่ได้กล่าวมานั้น คือ ชัยชนะอันสูงสุดและเป็นชัยชนะที่บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาถือว่าเป็นชัยชนะที่แท้จริงที่นี้ เรามาดูกันว่าชัยชนะในแต่ละระดับมันมีความละเอียดในเรื่องของอะไรบ้าง

พระยาธรรมเมย.. สิ่งทีกระทบผ่านหูผ่านตา สิ่งทีถูกใจ หรือว่าไม่ถูกใจ สิ่งทั้งหลายเหล่านั้ในแต่ละวัน เรากัต้องเผชิญผ่านพ้นมากมาย แต่ถ้าเกิดว่าเรา สามารถทีจะหยุดนิ่งๆ ไม่รู้สึกพอใจ หรือไม่พอใจ สักว่าเห็นเหตุทีมันเกิด มันดับ เป็นธรรมดา และแก้ไขไปตามเหตุโดยไม่สุข ไม่ทุกข์ ควบคุมตนเองไว้เช่นนี้ได้เมื่อไหร่ ถือว่ามีชัยชนะ ชัยชนะอาจจะเป็นชัยชนะเล็กน้อย แต่มันจะเริ่มเก็บเกี่ยวแแต่้มคะแนนแห่งชัยชนะไปเรื่อยๆ จงฝึกฝนตนให้รู้จักเอาชนะความพอใจ ความไม่พอใจ กับสิ่งทีมันผ่านหูผ่านตาเหล่านั้

พระยาธรรมเมย.. การทีเราดำรงชีวิตอยู่ในแต่ละรอบ แต่ละวัน มันก็จะมีปัญหา เยอะแยะมากมาย ทีเป็นเรื่องละเอียดอ่อนเข้ามาทดสอบเรา แต่เราจงรู้ให้ทันในสิ่งทีทั้งหลายเหล่านั้ ด้วยจิตทีตั้งมั่น อยู่ในกรอบของศีล อยู่ในกรอบของความดี เรากัจะสามารถทีจะเอาชนะสิ่งทดสอบต่างๆ ได้

พระยาธรรมเมย.. เมื่อเรานั้นต้องเจอกับวิบากกรรมใด เรากัจงเชื่อและศรัทธาในกฎแห่งกรรมโดยการพิจารณามองให้เห็นกฎแห่งกรรม อย่างเที่ยงแท้ ก็จะช่วยทีเรารู้แจ้ง และสามารถเอาชนะวิบากกรรม ทีเข้ามาทดสอบเรา เหล่านั้ได้ ในแต่ละวันมันจะมีเรื่องราวมากมาย เข้ามาทดสอบเรา

ลูกเอ๋ย.. แต่สิ่งละเอียดเล็กน้อย สิ่งทีมันแบ่งเป็นปเล็กย่อยออกไปเหล่านั้ ทั้งทีได้กล่าว และหยิบยกมาเป็นตัวอย่าง และทั้งทีไม่ได้กล่าว และหยิบยกมาเป็นตัวอย่างนั้น มันก็รวมมาอยู่ใน ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธเท่านั้นแหละลูก

ในแต่ละวัน มันก็จะมีสิ่งทีมาทดสอบเราเยอะแยะมากมาย อธิบายไม่หมด ไม่จบ แต่ถ้าเราดับทีเราเสียแล้ว รู้ว่าแม้แต่เรา ก็ไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา แม้แต่เรา ก็คือ สิ่งทีมันเกิดขึ้นมา เพื่อชดใช้ ขำระล้างวิบากแห่งตน เพื่อเอาเรานั้ ทดสอบ และสร้างความคิดให้ได้

ฉะนั้น สิ่งทีมันผ่านเข้ามา คือ การเข้ามาให้เรำชำระกรรม และเอาการชำระกรรมนั้น มาเป็นแรงผลักดัน ให้เราได้ทดสอบตนเองให้เข้มแข็งในความดี ให้เอาความดีทีเราทำนั้น ไปหนุนกำลังขึ้นเรื่อยๆ จนเราชนะความมีตัวมีตนของเรา ชนะความหลงในเรา

อย่างนี้ละลูก ให้รู้ให้ทันในสิ่งทีเข้ามา ทดสอบอ้ตตา ตัวตนของเรา เมื่อเรายังหลงในเรา เรากัยอมพ่ายแพ้ต่อทุกสิ่งทีผ่านเข้ามาทดสอบ เมื่อเราเลิกหลงในเรา สิ่งทีทั้งหลายทีผ่านเข้ามา มันก็จะทำอะไรเราไม่ได้

พระยาธรรมเมย.. บุคคลผู้ทีเอาชนะความหลงในตัวของตนได้ ตัวเดียวเท่านั้นแหละลูกก็จะสามารถชนะทุกสิ่งทุกอย่างได้

แต่ในการดำรงชีวิต มันก็จะมีสิ่งละเอียด ละเอียดอ่อนลึกเข้าไปอีกมากมาย เข้ามาสอบเล็กสอบน้อย จุกจิก ปัญหามากมาย ขอเพียงแค่ว่าลูกนั้นมีสติตั้งมั่น ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มัน คือ บททดสอบ มัน คือ สิ่งที่หลอกล่อให้ลุ่มหลง เคลิ้มหลง เคลิ้มรัก เคลิ้มโลภ เคลิ้มโกรธ ไปกับเขาเท่านั้นเอง

หากลูกนั้น รู้เท่ารู้ทัน ไม่เคลิ้มหลงกับเขาไป หลงกับเราไป ลูกก็จะสามารถชนะในสิ่งทั้งหลายที่เข้ามาทดสอบลูกไม่ว่ามันจะเป็นการทดสอบ ด้วยคำพูด ด้วยสิ่งของ ด้วยตัวบุคคล ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ลาภสักการะต่างๆ มันก็ไม่สามารถที่จะทำอะไรลูกได้เลย

หากว่าลูกนั้น รู้แจ้งในเชื้อราคะ เชื้อแห่งความรัก รู้เหตุของทุกข์ ที่ซ่อนอยู่ในมัน และรู้ว่ามันนั้นเป็นแค่สิ่งที่มาหลอกมาล่อ ให้เราลุ่มหลง และจมอยู่ในเชื้อแห่งความรัก ลูกเห็นว่ามันเป็นยาพิษ ลูกก็ย่อมสามารถเอาชนะเชื้อแห่งความรัก ความใคร่นั้นไปได้

เมื่อลูกนั้น มองเห็นเชื้อแห่งความหลงโลภ ลูกมองเห็นว่าสิ่งทั้งหลายไม่เที่ยงแท้ หลอกให้เราลุ่มหลง และยึดติด พัวพันมัวเมาตั้งรกรากนอนขวยเพื่อที่จะได้มา เมื่อลูกได้มาแล้ว กาลเวลาจะทำให้มันดับไป แม้แต่ตัวของลูก ลูกก็จะสามารถที่จะถอดถอนตนเอง ให้อยู่เหนือความโลภไม่ว่าเขาจะเอาอะไรมาทดสอบ มันจะทำอะไรลูกไม่ได้เลย ชัยชนะของลูกย่อมมีอยู่

เมื่อลูกหลงโกรธ แต่ลูกมองเห็นความโกรธแล้วว่า มันคือ ไฟ คือ สิ่งที่จะเผาเผาทำลายตัวของลูก และบุคคลผู้อื่นด้วย เป็นสิ่งที่จะสร้างเวรสร้างกรรมต่อไปมากมาย

ฉะนั้น ลูกจะไม่หลงโกรธ เอาสติ เอาปัญญา เอาสมาธิ เข้าไประงับความโกรธ อย่าให้มันเปลวโกรธ แค่นั้นล่ะลูก ลูกก็จะสามารถมีชัยชนะ ชนะทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามาทดสอบ

พระยารธรรมเอย.. คนเรานั้นจะมีเรื่องละเอียดอ่อนมากมาย มาทดสอบเรา แต่เราจะเป็น ผู้มีชัยชนะ ก็ต่อเมื่อเรานั้นดูจิตของเรา ไม่ให้หลงไป ไม่ให้รักไป ไม่ให้โลภไป ไม่ให้โกรธไป แค่นั้นล่ะลูก เราก็จะเป็นผู้ที่มีชัยชนะอย่างแท้จริง

เพราะบุคคลผู้ที่เอาชนะด้วยความหลง เอาชนะด้วยความรัก เอาชนะด้วยความโลภ และความโกรธ บุคคลเหล่านั้น แท้ที่จริงแล้ว เขายังไม่ชนะอย่างแท้จริงหรือลูก

เขาชนะอย่างหลอกๆ ชนะอย่างปลอมๆ เพราะชนะไปแค่แป๊บเดียว ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธเหล่านั้น ก็ตีกลับมา ทำให้เขาต้องพ่ายแพ้ ทำให้เขานั้นก็ต้องจมอยู่กับความทุกข์อยู่ดี และเขานั้น ก็ยังคงต้องตกอยู่ที่อำนาจแห่งเชื้อเหล่านั้นอยู่ดี

มันจึงเป็นชัยชนะที่ชนะอยู่ในใต้อำนาจแห่งความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ
มันจึงเป็นชัยชนะของกิเลสตัณหา แต่ไม่ใช่ชัยชนะของเรา

ลูกทั้งหลาย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาคิดเช่นนี้ รู้เช่นนี้ละลูก เขาจึงเอาชนะ
ด้วยการชนะ ความหลง ชนะความรัก ชนะความโลภ และความโกรธ เอาชนะสิ่งเหล่านี้ให้
ได้ในตัวของเขาชนะลูก ไม่ใช่ไปเอาชนะความหลงของผู้อื่น ความรัก ความโลภ และความ
โกรธของผู้อื่น ไม่ใช่อย่างนั้นลูก เราต้องเอาชนะความหลง ความรัก ความโลภ และความ
โกรธ ในตัวของเราให้ได้

บุคคล ผู้ที่ชนะกิเลสตัณหาในตนได้แล้ว ย่อมอยู่เหนือวิภวสังสารนี้ เหนือสรรพสิ่ง
ทั้งหลาย เป็นผู้มิอิสระ เลิกเป็นทาสแห่งกิเลสตัณหา

จะไม่มีสิ่งใด มาสั่ง สั่งให้ทุกข์ ให้ดิ้นรนชวนชวาย สั่งให้เกิด ให้แก่ ให้เจ็บ และ
ให้ตาย สั่งให้พลัดพรากจากอะไร จะไม่มีใครมาเป็น กฎแห่งกรรม ที่จะต้องมาคุมให้คอย
ระมัดระวัง อย่าเผลอไปทำอะไรที่ไม่มีกฎอะไรที่จะมาคุมตนไว้ใน กฎของความไม่เที่ยงแท้ ตน
จะเป็นผู้มีอิสระ จิตนั้นจะบริสุทธิ์ พ้นจากทุกข์ทั้งปวง เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ที่บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขามองเห็นว่าเป็นชัยชนะและ
เขานั้นจึงเอาชนะชนะนี้ มาให้กับตนให้ได้ คือ...

ชนะในความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ

ชนะอย่างผู้รู้ตื่น รู้แจ้ง

ถอดถอนตัวตนของตน ที่สมมุติเป็นตัวตนในวิภวสังสารนี้ ทั้งกลับคืนสู่วิภวสังสาร

ปลดปล่อยความเป็นทาสแห่งตน

อยู่เหนืออำนาจ กิเลสและตัณหา

อยู่เหนืออำนาจ ของกฎแห่งกรรม และกฎของความไม่เที่ยงแท้ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือผู้ที่มีชัยชนะอย่างแท้จริง ฉะนั้น トラบใดก็ตาม ลูกเอ๋ย..ที่ลูก
ทั้งหลายยังอยู่ในวิภวสังสารนั้น ก็จงอย่าพลั้งเผลอ เผลอไปหลงคิดว่า ตนเป็นผู้ชนะ เพราะ
เก่งกว่า รวยกว่า เพราะดูว่าจะดีกว่า อย่าหลงคิดว่าตนนั้นเป็นผู้แพ้ แพ้เพราะว่า ตนนั้น
ต้อยต่ำกว่า จนกว่าโง่กว่า มีชีวิตที่แยกว่า อย่าหลง ไปคิดเช่นนั้นลูก

เพราะความชนะ หรือพ่ายแพ้ เช่นนั้น มันเป็น ของปลอม มันเป็น ของกิเลสของ
ตัณหา มันคือ เรื่องของวิภวสังสาร มันเป็นชัยชนะและเป็นความพ่ายแพ้ ที่อยู่ในความ
ไม่เที่ยงแท้

ลูกเอ๋ย.. จงหันกลับมาดูตนเถิด วันนี้ตนเอาชนะความหลงได้ระดับใดแล้ว ถ้ามีอะไรมาทดสอบในเรื่องเล็กเรื่องน้อย ตนสามารถเก็บเกี่ยวคะแนนเล็กน้อยเหล่านั้นไปสั่งสม ให้เป็นการถอดถอน หรือ เอาชนะความหลงได้อย่างแท้จริงหรือเปล่า

วันนี้ ตนโดนทดสอบเรื่องความรัก ตนนั้นสามารถมีปัญญา อยู่เหนือความรักหรือเปล่า หรือว่ายังหลงไหล เพลิดเพลินไปกับมัน ยังเป็นสุข เป็นทุกข์ไปกับมัน

แล้วถ้าเป็นอย่างนั้น กำลังพยายามที่จะเอาชนะสิ่งเหล่านั้นอยู่หรือเปล่า และได้ในระดับไหนแล้ว ในชื่อแห่งความรักนั้น

ถ้าเกิดว่าลูกนั้น เจอกับบททดสอบแห่งความโลภ หรือความโกรธ ลูกก็แค่พิจารณาตนเองว่าวันนี้ลูกได้เก็บเกี่ยวแต้มคะแนนแห่งการที่จะเอาชัยชนะ ในความโลภ ความโกรธเหล่านั้นได้บ้างแล้วหรือยัง ได้ระดับใดแล้ว ได้สั่งสมคะแนนเหล่านี้เอาไว้ หรือเปล่า

มาดูที่เรานี้ละลูก ชนะความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ได้ระดับใดแล้ว สิ่งนั้นแหละลูก คือ สิ่งที่ลูกกำลังมองหาชัยชนะที่แท้จริง ให้กับตัวของลูก ที่เป็น ชัยชนะของบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม ชัยชนะอันสูงสุด ที่ลูกกำลังสั่งสมเอาไว้ และเป็นชัยชนะอย่างแท้จริง จะได้ไม่ต้องกลับไปแพ้อีก อย่างนั้นไมลูก

จงประพฤติปฏิบัติ เช่นนี้เถิด..พระยาธรรมเอ๋ย แล้วลูกทั้งหลาย ก็จะทำค่อยๆ สั่งสมคะแนนขึ้นมา ผู้ที่มีชัยชนะอย่างแท้จริงคือ ผู้มีปัญญาธรรม ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้อยู่เหนือโลก เหนือวัฏสงสารผู้ไม่เวียน ไม่วาย ไม่ตาย ไม่เกิด ผู้ไม่ทุกข์อีกต่อไปลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปพิจารณา ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะว่า บุคคลผู้ที่มีชัยชนะอย่างแท้จริงต้องเป็นผู้ที่ไม่มีวันกลับไปแพ้อีก ต้องเป็นผู้ที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดอีกต่อไป ตนนั้นต้องเป็นผู้ที่เป็นอิสระ

ฉะนั้น ถ้าเกิดว่าเราหลงชนะในโลก ก็เป็นแค่ความชนะแบบกิเลส แบบค้นหาไม่พ้นโลกอันจอมปลอม มันเป็นชัยชนะที่ชนะแบบสมมุติ เดียวมันก็กลับไปแพ้อยู่ดี แล้วมันก็แพ้อยู่ในตัวของมันอยู่แล้ว เพียงแต่เราหลงไปเฉยๆ

ฉะนั้น จากวันนี้ไปพวกลูกทั้งหลาย ก็จะตั้งใจทำชัยชนะที่แท้จริง คือ ชนะกิเลส ค้นหาแห่งตนให้ได้และเพื่อดับการเกิดแห่งตน ให้ได้

วันนี้ ลูกกราบขอลาگونهเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 281 **รู้วิธีสลายหนี้กรรม**

ในเช้าของวันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเข้าเฝ้าฟังธรรม ในหมวดของผู้มีปัญญาธรรมนะเจ้าคะ ลูกจะขอทูลถามว่าบุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขามีวิธีในการชำระล้างวิบากกรรม ที่เขามี เขาก่อ เขาทำนั้น แบบไหน ยังไง หรือเจ้าคะ เขาจึงสามารถล้างกรรม ชดใช้กรรม ที่เขาก่อเขาทำจนเขานั้นสามารถเป็นผู้เข้าถึงธรรม บรรลุธรรม เข้าสู่ดินแดนพระนิพพานได้นะเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจะมองให้เห็น ให้รู้ ให้เข้าใจ ในสิ่งที่เรียกว่าวิบากกรรม ในสิ่งที่มันเป็นผลของกรรม ที่เกิดขึ้น มีอยู่ในตัวของเขาเสียก่อน

พระยาธรรมเอ๋ย.. ลองพิจารณาตามนี้ดู ภายของเราที่ กิ่งผลมาจากผลของวิบากกรรม ผลของกรรมที่เราทำ เราทำ ภายของเราที่ มันก็มี ทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีซ่อนอยู่ในนี้ ดีที่มันได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ดี ที่มันครบ 32 ในร่างกายนี้ อวัยวะต่างๆไม่พิการไป ดี ที่มันมีกำลังของกาย ที่สามารถที่จะประกอบกิจต่างๆ ตามที่เราตั้งใจได้ ดี ที่มีสติ มีปัญญา ทำสิ่งที่ควรจะทำ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. ภายของเรามีสิ่งที่ดีอยู่บ้าง เพราะมันส่งผลมาจากผลของกรรมดีที่เราได้ก่อ ได้ทำเอาไว้แล้ว ที่นี้ ก็ดู ดูถึงสิ่งไม่ดีที่มันมีอยู่ในร่างกายนี้ คือ ภายนี้เกิดขึ้นมาแล้ว มันเป็นของหนักต้องรักษาดูแลมัน ต้องทำในสิ่งที่ป็นหน้าที่แห่งตัวแห่งตนของมัน ต้องรับผิดชอบสิ่งต่างๆ มากมาย รวมถึงเมื่อเกิดแล้วก็ต้องแก่ แก่ และเจ็บ และตาย

สิ่งเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ป็นทุกข์ ที่ซ่อนอยู่ในกายของตน นั่นคือ ผลกรรมที่ไม่ดี ที่ตนได้ทำและส่งผลมาให้มีกายนี้ รวมถึงยังมี สิ่งที่มีนกระทบเข้ามาในแต่ละวัน เรื่องราวที่ไม่ดี เกิดขึ้นมากมายกับเรา เรื่องราวที่ดี ก็ก่อเกิดขึ้นมากมายกับเราอีก เช่นเดียวกัน

สิ่งที่กล่าวมานี้ คือ สิ่งที่มีมันมีอยู่ในตัวของเรา และมันเป็นเหตุที่เกิดขึ้นมาจากกรรมวิบากที่เราได้เคยก่อ เคยทำ ทั้งเรื่องที่ดี เรื่องที่ไม่ดี เราได้ทำเอาไว้ มันเลยส่งผลมาให้เป็นเรา

ตัวของเราก็คือ “ผลของกรรม”

สิ่งที่เราต้องประสบพบเจอ ก็คือ “ผลของกรรม”

เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว เราก็เห็นแล้วว่า กายนี้ เกิดขึ้นมาจากผลของกรรม และจะมีกรรมที่ตนได้ก่อ ได้เคยทำเอาไว้ส่งผลมา เรื่องที่ไม่ดี ก็จะส่งผลมา เรื่องที่ดี ก็จะส่งผลมา แต่เรา จงรู้ให้ทันว่า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ดี หรือเรื่องที่ไม่ดี

มันก็ก่อเกิดขึ้นมา เพื่อทดสอบความลุ่มหลงแห่งเราเท่านั้น

เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว เราก็จะยกระดับของจิต โยกออกจากความเป็นเราในกายนั้น

จะสักแต่เห็นว่า เห็น เป็นธรรมดา สิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้นกับกาย เราก็มองเห็นว่า มันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้นสิ่งไม่ดีทั้งหลาย เกิดขึ้นมาเพื่อให้เราได้รับผลของกรรม ที่เราได้เคยก่อเคยทำเอาไว้แล้ว ช่างมันเถิด อย่าถือโทษโกรธมันเลย อย่าไปทุกข์กับสิ่งที่มันเกิดขึ้นนั้นเลย

สิ่งที่ดี ที่เกิดขึ้นกับเรา เช่น ได้รับในสิ่งที่สวยงามละเอียดประณีต คำชื่นชม โศคลาภ ลาภสักการะต่างๆ เราก็สักแต่เห็นว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ที่เป็นเรื่องที่ดี ที่เกิดขึ้นนั้นก็ เป็นเพราะว่า เป็นผลบุญ หรือว่าผลแห่งกรรมดีที่เราเคยก่อ เคยทำเอาไว้ มันเลยส่งผลมาที่กายหยาบ ที่ตัว ที่สมมุติว่าเป็นเรานั้น

แต่ว่าสิ่งที่มันเกิดขึ้นในความดีนี้ มันก็มีขึ้นมาเพื่อทดสอบเราให้ลุ่มหลง ในสิ่งสวยงามละเอียด ประณีต ในเงินทอง ข้าวของที่ได้มา ในลาภยศ ลาภสักการะทั้งหลาย

ไม่ว่ามันจะมาไม่ดี หรือมาดี มันก็ล้วนแล้วแต่มีภัย กับเราทั้งนั้น และสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็ล้วนแล้วแต่เป็นกรรม เป็นสิ่งที่เราไม่ควรยึดถือว่าเป็นตัวเป็นตนของเรา เราควรที่จะเห็น เห็นว่าเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น

เมื่อเราโยกจิตออก มองเห็นสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้น เป็นธรรมดา

มองเห็นสิ่งดี ที่เกิดขึ้น เป็นธรรมดา

หน้าที่ของเรา คือ ฝ้าคอยดูจิตแห่งตน

หลงไปในสิ่งที่สมมุติว่าเป็นเรา เป็นของเรา นั้นหรือเปล่า

และสิ่งที่สมมุติว่าเป็นเรา เป็นของเราเหล่านั้น มันเป็นกรรมชั่ว กรรมดี ที่ส่งผลมา

ได้รับสิ่งที่ดี หลงว่าเป็นเรา เป็นของเราหรือเปล่า

ได้รับสิ่งที่ไม่ดี หลงว่าเป็นเรา เป็นของเราหรือเปล่า เราแค่เฝ้าดูจิตของเรา อย่าให้เกิดความลุ่มหลงในสิ่งใดๆ ทั้งนี้ เราแค่ดู ดูมันไปตามเหตุของมัน

สิ่งไม่ดีเข้ามา ก็ชดใช้ไป

สิ่งที่ดีเข้ามา ก็จัดสรรตามเหตุ ตามปัจจัย

โดยปราศจากความลุ่มหลง

ความมีตัวมีตน ในกรรมเหล่านั้น

ดูจิตของตน ชำระกิเลส คือ ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ชำระให้มันหมดเชื้อเหล่านี้ ให้ปราศจากจากเราเสีย เราก็จะสามารถที่จะชำระล้างวิบากกรรมที่เราเคยก่อ เคยทำจนหมด

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น.. เขาก็พิจารณาเช่นนี้ละลูก พิจารณาให้เห็นแจ้งตามความเป็นจริงว่ากายของเรา ตัวของเรา สิ่งที่ดีของเรา สิ่งที่ไม่ดีของเราที่เรียกว่า ของเรา เหล่านั้น ล้วนแล้วแต่มาจากผลของกรรม มันจะส่งผล เป็นไปตามเหตุของมัน เราห้ามลุ่มหลงในสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น

สักว่าดู เห็นสิ่งที่ไม่ดี เห็นสิ่งที่ดี ผ่านไปผ่านมา ปล่อยให้มันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ที่ส่งผลให้มันเป็นไป แต่ตัวของเราที่เป็นเราอย่างแท้จริงคือ ดวงจิต อย่าเผลอไปหลงเข้า ก็แล้วกัน เจอสิ่งที่ไม่ดี ก็อย่าหลงโกรธ หลงทุกข์ หลงโทษในสิ่งที่มันเกิดนั้น จงยินดีชดใช้มันไปเถิด เจอสิ่งที่ดีที่ละเอียดประณีต เจอคำสรรเสริญ ลากสักการะ ก็อย่าจงหลงในสิ่งเหล่านั้น ปล่อยให้มันทำงานของมันไป มันจะมีสิ่งดี หรือไม่ดี เราเห็นว่ามันเหมือนกัน

เพราะท้ายที่สุด มันก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้นมาให้เป็นตัวเป็นตนของเรา หลอกให้เราหลงอยู่ จมอยู่ และทำให้วิบากกรรมของเรามันสลายไม่หมดเสียที เพราะเรามัวแต่ยึดถือตัวกรรมนั้นละ เมื่อมีกรรมดี ก็จะต้องมีกรรมไม่ดี เมื่อมีการยึดถือในกรรมที่มีอยู่นั้น ก็ต้องก่อ ต้องทำต่อไป เราแค่มองเห็นกฎแห่งกรรม ที่มันทำงานอยู่

โยกจิตของตนออกเสียให้ได้ อย่าเผลอไปหลงกับมัน สักแต่ว่ารู้ อยู่ ดู อยู่ เห็น อยู่ แค่นั้นก็พอ แล้วจิตของลูกนั้น ก็จะเป็นผู้มีปัญญาธรรมอย่างแท้จริง และลูกก็จะสามารถสลายวิบากกรรมที่เคยก่อ เคยทำ ที่ไม่ดีจนหมด โดยไม่สร้างเวรสร้างกรรม เพิ่มขึ้นอีก ลูกก็จะสามารถสลายความสวयงามละเอียดประณีต ที่มันซ่อนด้วยยาพิษ ที่มันทำให้ลูกนั้น

ต้องจมอยู่ในวัฏสงสาร ลูกนั้นก็จะสามารถสลายสิ่งเหล่านั้นได้ ไม่ครอบงำ และนำพาให้
ลูกไปทุกข์ ไปทรมาน ไปมีกรรมอีกต่อไป เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจะมองเห็นความจริงข้อนี้
เขาจึงยินดี ยินดีที่จะชดใช้สิ่งที่ไม่ดี ที่เกิดขึ้นกับเขาทุกอย่าง ชดใช้มันไป ด้วยความยินดี
ไม่ปฏิเสธที่จะต้องชดใช้กรรมชั่ว

และเมื่อผลของกรรมดีส่งผลมา เขาก็จะยกจิตของตนให้อยู่เหนือ “ผลของกรรมดี”
นั้น ไม่ลุ่มหลง จมอยู่ ยึดติดอยู่ เขาทำเช่นนี้ละลูกเขาจึงสามารถที่จะสลาย วิบากกรรม ใน
ตัวของเขาได้

พระยารธรรมเอย.. ถ้าเราไม่รู้แจ้ง ตามความเป็นจริงเช่นนี้ เราก็คจะคอยแต่ หลง
หลงในกรรมดี หลงในกรรมชั่ว หลงยึดตัว ยึดตน ในผลของกรรม เหล่านั้น หลงในการกระ
ทำแห่งตน มันก็จะก่อกรรมต่อไป มันก็จะไม่มีจบ แต่ถ้าเกิดเราเห็นเป็นธรรมดา สิ่งที่มี
เกิดขึ้นไม่ดี ก็เป็นธรรมดา ใช้มันไป ไม่สานต่อสร้างกรรมต่อ ที่เป็นกรรมไม่ดี เห็นสิ่งที่ดีที่
มันเกิดขึ้น ก็มองให้เห็นชัดเจน ในความลุ่มหลงที่จะทำให้เราจมอยู่เหล่านั้นโยกจิตตนออก
จากความลุ่มหลง หลงชั่ว และหลงดี ไม่มีอะไรอยู่ในเรา

สิ่งทั้งหลาย ที่เราทำไป ทำไป ก็เพื่อชำระล้างกิเลสตัณหาในตัวเรา

ทำไป ก็เพื่อที่จะลบล้าง ชดใช้วิบากกรรมที่มันก่อ มันมีอยู่ในเรา

รักษาศีล.. เพื่อป้องกันการสร้างกรรมเพิ่ม เพื่อป้องกันจิตของเราให้อยู่ในกรอบ
ของสิ่งที่ดี ที่บริสุทธิ์ ที่ไม่ต้องไปก่อกรรมเพิ่ม ที่มันจะได้ไม่ต้องเพิ่มกิเลสตัณหาให้กับเราอีก
ทำสมาธิ.. ก็เพื่อให้จิตใจของเรานั้นสงบ รู้แจ้งตามความเป็นจริง

ฝึกฝนปัญญา.. ก็เพื่อให้เรารู้แจ้งตามความเป็นจริง เพื่อดับกิเลส

ฟังธรรม.. ก็เพื่อให้เรารู้แนวทางปฏิบัติ ที่ถูกต้อง

เราทำทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เป็นกรรมดี ไม่ใช่ว่าทำ เพื่อมายึด มาถือเอาไว้ แต่ทำ
เพื่อชำระกิเลสตัณหา ที่ครอบงำเราอยู่ เราจึงไม่ถือว่าเราได้ทำดี และไม่สนใจที่จะทำกรรมชั่ว
กรรมวิบากแห่งเราย่อมสลายละลายจบสิ้นไปได้ เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาพากันทำเช่นนี้ละ ลูกเขาจึงสลาย
วิบากกรรมแห่งตน จนได้ จนหมด จนเขานั้นสามารถเข้าถึงทางแห่งการพ้นทุกข์ สามารถ
เข้าถึง ดินแดนพระนิพพานได้ ในที่สุด พอจะเข้าใจแล้วหรือยัง..พระยารธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาย่อมรู้ว่าสิ่ง
ที่เกิดขึ้นกับเขา คือผลของกรรมที่ส่งผลมา ไม่ควรยึดติดลุ่มหลงทั้งดีและไม่ดี

เขาควรจะยกจิตออกจากสิ่งที่มีมันเกิดขึ้น ทั้งสุขและทุกข์เหล่านั้น เขาจึงสามารถ
ที่จะดับความทุกข์แห่งตน หลุดพ้นสู่พระนิพพาน จึงสามารถสลายวิบากกรรมของเขาได้
อย่างแท้จริง เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง ไว้ลูกจะ
มาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 282 **ชี้บอกอย่างผู้มีปัญญาธรรม**

ในเช้าของวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม.. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเข้าเฝ้าฟังธรรม ในหมวดของผู้มีปัญญา และจะขอทูลถามว่า บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เมื่อเขามองเห็นว่า บุคคลผู้อื่นเขากำลังทำความดีอยู่ แต่ความดีของเขานั้น ยังเป็นความดีที่ไม่ถูกต้อง หรือว่าถูกในระดับที่ดีขึ้นกว่านั้น เขาจะมีการแนะนำชี้บอกบุคคลเหล่านั้นให้ทำความดีให้มากขึ้นแบบไหนยังไงหรือเจ้าคะ โดยที่ไม่ต้องไปเพ่งโทษว่าเขาทำไม่ถูก ไม่ดี หรือไปพูดในสิ่งที่จะตัดรอนกำลังของเขา ให้เขารู้สึกแย่ในสิ่งที่เขากำลังทำความดีในระดับของเขานะเจ้าคะ บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาจะมีการพูด การกระทำ แนะนำ ชี้ทางบอกทางแบบไหนบ้างละเจ้าคะ ลูกจะได้ไปประพฤติปฏิบัติตามบ้าง เพราะว่าบางทีลูกเห็นบางกลุ่มบางคน เมื่อเห็นคนอื่นทำดี ที่ไม่เหมือนความดีที่ตนทำ ก็จะมีการกระทบผู้อื่นไป ซึ่งลูกคิดว่าควรที่จะแก้ไขให้ดีขึ้น เพื่อทุกคนจะได้ทำความดีได้ นะเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟัง น้อมพลังเย็นๆ เข้าสู่ศูนย์กลางกาย ปล่อยจิตปล่อยใจให้ว่าง ให้โล่ง ให้เบา ให้สบาย หายใจเข้าลึกๆ ปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นว่างเปล่า น้อมพลังที่เย็น เข้าสู่ศูนย์กลางกาย จนลูกนั้นรู้สึกว่าง เย็น ที่ฝ่ามือซ้าย เย็น ที่ฝ่ามือขวา เย็น เข้าไปที่ศูนย์กลางกาย จนตัวของลูกนั้นสว่าง และสงบ เมื่อสงบดีแล้ว ก็ลองพิจารณาธรรม เช่นนี้เถิด

พระยาธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาย่อมรู้และเข้าใจ ในการทำความดี ของแต่ละระดับของภูมิจิต แต่ละภูมิ เขาย่อมรู้ว่าการทำความดีนั้น มันมีระดับของการทำความดี หลายรูปแบบ หลายขั้นตอน

เขาจึงมองเห็นเป็นเรื่องธรรมดา หากว่ามองใครสักคนหนึ่ง ที่เขานั้นทำความดีแบบนั้น แบบโน้น แบบนี้ ตามความรู้ ความสามารถ ตามความรู้ความเข้าใจของเขา

เขาก็จะมองเห็นแค่เพียงว่า มันก็เป็นธรรมดา เช่นนั้นอย่างนั้น

และแม้ว่าบางครั้ง บางคนที่เขาทำความดี ได้เพียงแค่ระดับต้นๆ ของการทำความดี แต่เห็นว่าเขานั้นยึดถือในความดีที่ทำ จนกลายเป็นอึดตา เป็นตัวเป็นตนขึ้นมา แล้วก็ปิดกั้นการแนะนำจากเรา เขาก็จะมองเห็นแค่ที่ว่า มันก็เป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น

ถ้าเกิดว่าเขาได้เข้าถึงทำความดีในระดับที่สูงกว่านี้ เขาก็คงจะเข้าใจเอง ที่เขาทำความดีได้ระดับเท่านั้น ก็เพราะว่าเขามีสติ มีปัญญา รู้ เข้าใจ ความเป็นจริงได้เท่านั้น เราจะไปโทษเขาก็ไม่ได้เพราะเขารู้แค่นั้น

และการที่เขารู้เท่านั้น ระดับนั้น มันก็เป็นธรรมดาอีก ที่จะทำให้เขาติดอยู่ในตัวอึดตา ยึดดี หลงดี ถือดี ถือตัวถือนวนว่าตนถูก ผู้อื่นผิด ก็จะเห็นเป็นธรรมดาเช่นนั้นอีก

เราเองผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เมื่อมองเห็นระดับของการทำความดีของจิตทั้งหลาย ที่ทำได้ในแต่ละรูปแบบ

เราก็ดูไปก่อน รู้ไปก่อน เห็นไปก่อน

เห็นความเป็นธรรมดา ในสิ่งที่เขาเหล่านั้นเป็น และทำอยู่

ที่นี่ เราก็ค่อยๆ หาวิธีทำความดี ให้เขาเห็น

ให้เขารับรู้ สัมผัสถึงความดี ที่ดีมากกว่า ที่เขาทำ

โดยไม่ให้จิตของเขาถูกรบกวน แต่เป็นการหาวิธีหลอกล่อ

ให้เขานั้นสนใจที่จะฟัง ที่จะทำตามที่เราบอก

โดยไม่ต้องไปชี้บอก ว่าเขาทำไม่ถูก

โดยไม่ต้องไปใช้คำพูดที่ทำให้เราแบ่งแยกเขา แบ่งแยกเรา

แต่ค่อยๆ ให้เขานั้นรู้สึกสนใจในสิ่งที่เราพูด ค่อยๆ ชี้ทางสว่างให้เขามองเห็น เห็นโดยที่เขาไม่รู้ตัวว่าเขากำลังถูกชี้ทางอยู่ หากเป็นผู้ที่เขานั้นมีทิฐิ มีอึดตา เราไม่ต้องเอาอึดตาของเราไปชนเขา แต่เราค่อยๆ ชี้บอกเขา โดยการทำให้เขาเห็นเขาดู ว่าการประพฤติปฏิบัติในแบบนี้ มันได้รับผลที่ตอบกลับมาแบบไหนบ้าง หรือไม่ ก็ทำให้เขาเห็นให้ได้เสียก่อน ว่าเราทำได้แล้ว ดีแล้ว

เอาตนเป็นที่ตั้ง ทำจิตใจของตน ให้กว้างขวาง ดับตัว ดับตนของตนให้ได้ เข้าถึงเขา อย่างอ่อนโยน ก็จะสามารทำให้บุคคลผู้ที่ทำความดี เขาเข้าใจ เข้าถึงการทำดีต่อไป

พระยาธรรมเมย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจะทำการเช่นนี้ละลูก

มองให้เห็นความเป็นธรรมดา ธรรมชาติของจิต

ผู้ที่ถูกกิเลสตัณหาครอบงำอยู่

มองให้เห็นระดับของการทำความดีที่เขาทำอยู่เป็นธรรมดา

เพื่อดับตัวเพ่งโทษ กระแสจิตที่เพ่งเล็งจากเรา

เพื่อดับตัวดับตน แห่งเรา

แล้วก็ทำความดีของเราให้ดี

ทำให้เข้าถึงเขาอย่างอ่อนโยน ซ้ำทาง บอกทางเขา อย่างให้เกียรติเขา ค่อยๆ นำพาเขาไป ลูก แล้วลูกนั้น ก็จะสามารถพาให้เขาเข้าถึงความดีได้ในที่สุด อย่างนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. และบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เมื่อเขาได้ชี้ ได้บอก ได้ให้แสงสว่างนำทาง ไปแล้ว เขาก็จะไม่สนใจยินดียินร้ายว่า คนนั้นได้ดี คนโน้นไม่ได้ดีไม่ต้องไปหวังผลว่าเราได้ชี้ได้บอกไปแล้ว มี 100 คน ก็ต้องได้ 100 คน

เขาจะสักแต่ว่า เห็นเป็นธรรมดา ชี้ไปแล้วบอกไปแล้ว คนไหนทำตามได้ ก็เป็นรอบบุญ รอบบารมีของเขา คนไหนทำตามไม่ได้ ก็ยังไม่ถึงรอบของเขา ก็ไม่เป็นไรอย่างน้อยก็บอกเอาไว้แล้ว ถ้าวันไหนวันหนึ่ง ความดีของเขาได้รอบ เขาก็จะค่อยๆ ขยับเข้ามาสู่ความดีที่เราชี้ เราบอกเขาได้เอง เช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรมเอย.. จงนำไปทบทวน พิจารณา แล้วค่อยๆ ฝึกจิตฝึกใจแห่งตน ให้เข้าถึง เข้าใจเช่นนี้ เพราะการที่เราเข้าถึง เข้าใจเช่นนี้นะลูกมันก็จะดับอัตตาแห่งเรา มันจะช่วยเหลือบุคคลผู้อื่นได้มาก เพราะไม่เพ่งโทษใครว่าผิดว่าถูก เพียงแค่ให้ต้องทำความดีให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป แค่นั้นเอง

พระยาธรรมเอย.. ลองพิจารณาดูเช่นนี้ ให้แจ่มแจ้ง แล้วลูกนั้น ก็จะสามารถนำพาจิตทั้งหลาย เข้าสู่พระนิพพานได้ ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปพิจารณาประพฤติปฏิบัติตาม เจ้าค่ะ ลูกพอจะเข้าใจว่าโลกใบนี้ วัฏสงสารนี้ มีจิตหลายภูมิ หลายรูปแบบ มีจิตหลายระดับในการประพฤติปฏิบัติทำความดี ฉะนั้น เราก็จะต้องดูให้ดีเสียก่อน ว่าเขาเหล่านั้น ทำความดีในระดับใด

แล้วค่อยๆ ซ้ำทางบอกทางเขาอย่างนิมนวล

อย่างไร้อัตตาตัวตนของเรา ก็จะสามารถทำให้เขา

เข้าถึงความดี ที่เลื่อนสู่ระดับที่สูงยิ่งๆ ขึ้นไปเจ้าค่ะ

เพราะดวงจิตทั้งหลายที่อยู่ขณะนี้ ต่างก็ถูกกิเลสตัณหาครอบงำเป็นธรรมดา

เมื่อเราเป็นผู้รู้ เราก็ต้องชี้บอกผู้อื่น อย่างผู้รู้
เราไม่ต้องไปชี้บอกผู้อื่น อย่างผู้หลงทาง
เพราะแท้ที่จริงแล้ว มันไม่มีผิด ไม่มีถูก
หากได้ทำความดีนั้นแล้วย่อมเป็นความดี
ฉะนั้น มีแต่แค่ทำความดีในระดับใดในรูปแบบไหน ตามความถนัดความรู้ ความ
เข้าใจของแต่ละดวงจิต แต่ละภูมิธรรม แต่ละเผ่าพันธุ์ แต่ละเชื้อชาติ แต่ละยุค แต่ละสมัย
จึงไม่มีผิด ไม่มีถูก

ที่สำคัญก็คือ ทำดี ก็ดีกว่าทำชั่ว ทำดี ก็ดีแล้ว ที่ได้รู้จักทำความดี แล้วก็มองให้
เห็นคุณค่า ในการทำความดีของผู้อื่น แล้วก็จึงทำความดีอย่างน้อมนวล เพื่อเชื่อมต่อความ
ดีของเราสู่ความดีของเขา และจะได้นำพากันสร้างความดีต่อไป เข้าใจแล้วเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาเจ้าคะ ลูกจะน้อมไปประพฤติปฏิบัติ
ตาม เพื่อจะได้พากันทำความดีกันให้มากๆ นะเจ้าคะ

สาร

ตอนที่ 283 **อยู่เหนือเรื่องจุกจิกกวนใจ**

ในเช้าของวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ลูกจะขอเข้าเฝ้าฟังธรรม ถึงบุคคลผู้มีปัญญาธรรม ในรูปแบบต่อไปนะเจ้าคะ คือ ลูกมีข้อสงสัยว่าในขณะที่เราประพฤติปฏิบัติไปนั้น มันก็จะมีเรื่องจุกจิกกวนใจ ทั้งภายนอกกระทบเข้ามาสู่ภายในกาย และจิตใจของเรา ทั้งเรื่องของกาย เรื่องของจิตใจของเราเอง ที่มันวุ่นวายนี่มันวุ่นวายจุกจิกมากมาย

บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจะอยู่เหนือความวุ่นวาย ความจุกจิกเหล่านี้ได้ยังไงละเจ้าคะ โดยที่เขาไม่ได้เป็นสุข เป็นทุกข์กับสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ะเจ้าคะ เพราะลูกรู้สึกว่ตราบไต่ที่เรายังมีร่างกายอยู่ ตั้งอยู่ ดำรงอยู่ มันก็จะยังมีปัญหาไม่เว้นแต่ละวัน ก็ยังมีกระแสที่ทุกข์เข้ามากระทบไม่เว้นแต่ละวัน รวมถึงจิตและกาย ที่ทรงอยู่ท่ามกลางกิเลสตัณหา มันก็ยังไม่จบปัญหาเสียที

ดวงจิตของผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาจะดำรงชีวิตอยู่แบบไหนหรือเจ้าคะ โดยที่เขาไม่ทุกข์กับสิ่งเหล่านี้ อยู่เหนือปัญหาจุกจิกเหล่านี้ได้นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตาม ด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระยาธรรมเมย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาย่อมรู้เช่นนี้ลูก ไม่ว่าจะปัญหาจะเกิดข้างนอก ปัญหาจะเกิดข้างใน มันก็เกิดเพราะว่าเรานั้น ยังมีจิตที่อ่อนแออยู่ จิตของเรายังมีพลังของกำลังจิตที่ยังอ่อนอยู่ เรายังยอมอ่อนข้อ พ่ายแพ้ต่อกิเลสตัณหาอยู่

เราก็เลยยังถูกเขากระทบ ให้เรารู้สึกสุข ทุกข์ กระทบ ให้เรารู้สึกหงุดหงิด รำคาญ กระทบ ให้เรารู้สึกจุกจิกกวนใจได้

พระยาธรรมเอย.. ฉะนั้น.. เมื่อรู้ที่เหตุเช่นนี้แล้ว เราก็ไปปรับปรุงแก้ไขที่เหตุเอา เหตุก็คือ จิตนั้นมีกำลังของจิตไม่พอ

ฉะนั้น เราก็ต้องไปดู ดูที่ศีลของเรา ศีลของเราครบหรือเปล่า สมาทานศีลในระดับ ไตไว้ เรานั้นได้รักษาศีลนั้นหรือเปล่า ดูที่ การฟังธรรม เราได้เคยฟังธรรม หรือว่าฟังธรรม รู้เรื่องหรือเปล่า จิตใจของเรายังคงตั้งมั่น อยู่ในการฟังธรรม พิจารณาธรรม อยู่ในโลกแห่ง ธรรมอยู่หรือเปล่า หรือว่าปล่อยจิตปล่อยใจให้ล่องลอยไปสู่ เรื่องของกิเลส เรื่องของตัณหา เราก็แค่กลับมาดูที่จิตที่ใจของเรา

ลูกเอ๋ย.. บัดนี้ เรามีสมาธิหรือเปล่า ทำสมาธิสงบดีมั๊ย หรือว่ามีแต่สิ่งที่วุ่นฟุ้งซ่าน อยู่ ก็แค่พิจารณาไปดูกำลังของฌานแห่งตน ว่าตนสามารถเข้าฌานได้ในระดับใดบ้าง

แล้วก็มาดูการตรีกตรองปัญญาธรรมของตน ตนได้ใช้ปัญญาธรรม มาพิจารณา เหตุที่เกิด เหตุที่ดับ ทบทวนดูให้เห็นแจ้ง แล้วก็เห็นเป็นธรรมดาเช่นนั้น และปล่อยวางหรือ เปล่า หรือว่าตนเอาแต่ความคิด ที่มันเป็นความคิดแห่งกิเลสแห่งตัณหา เข้ามานำปรุงแต่ง ทำให้ตนวุ่น

หันกลับมา ดูที่จิตของตน ว่ามันมีรูรั่วแห่งพลังงานของจิต ที่รั่วไหลออกไปหรือ เปล่า ทำไมจิตถึงอ่อนแอ และถูกกระทบได้อยู่ให้หันกลับไปดูกำลังแห่งจิตตน ว่าขาดอะไร หรือเปล่า จะต้องเติมอะไรเข้าไปบ้าง

พระยาธรรมเอย.. ตราบใดที่เรายังถูกกระทบอยู่ นั้นแปลว่าจิตของเรากำลังยังไม่ เต็ม ไม่เต็ม เพราะว่ามีช่องว่าง มีรูรั่วแห่งการถ่ายเทพลังออกมา ด้วยการที่เราไม่มีกรอบ ของ ศีล ธรรม สมาธิปัญญาอย่างแน่นหนา จึงรั่วออกมาได้

หรือว่า ไม่เต็ม เพราะเราไม่ได้เต็มเต็ม ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา เข้าไปสู่จิตใจ ของเรา จึงทำให้จิตใจของเรานั้น ยังไม่สามารถมีพลังที่เต็ม เราก็เลยล่องลอยอยู่อย่างนี้ เราก็เลยเป็นอยู่อย่างนี้ เช่นนั้นหรือเปล่า ลองทบทวนดูตนเถิด

เหตุที่เกิดภายนอก ก็เพราะว่า ตนไม่เข้มแข็งพอ จึงกระทบเข้าสู่จิตภายในได้ เหตุที่เกิดภายใน ก็คือ ความวุ่นของตัวเราเอง ก็เพราะว่าจิตของตนไม่มีพลังพอ ฉะนั้น พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมนั้น เขาจะต้องหาเหตุให้เจอก่อน แล้วแก้ไขที่เหตุ คือจิตของตน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว หากเขารู้สึกว่ามันถูกกระทบ เขาก็จะรีบ ไปปรับที่จิตของเขา

ดูที่จิตของเขา พิจารณาธรรม ถอดถอนความว้าวุ่น

ทำสมาธิให้จิตสงบ ฟังธรรมให้จิตสบาย

ให้ดับกิเลส ดับตัณหา

เขาก็จะไปดูศีลว่าศีลครบมั๊ย

สำรวจกาย สำรวจวาจา และใจมั๊ย

สิ่งที่เข้ามากระทบเข้ามานี้ เพราะว่าเราพลาดพลัง ผิดพลาดไปทำ ในสิ่งที่ทำกรรม ด้วย กาย วาจา หรือใจ หรือเปล่า ผลกรรมตัวนั้นก็เลยส่งผลกลับมากกระทบที่ตัวของเรา อย่างนั้นหรือเปล่า ก็ลองพิจารณาดู เช่นนี้ เมื่อกลับมาพิจารณาดูเช่นนี้ เขาย่อมรู้ว่า เขา ต้องเอาจิตของเขาตั้งมั่น ตั้งมั่นให้สงบอยู่ในจุดใดจุดหนึ่ง เมื่อเขานั้นกลับมาสงบที่ตน

ดูความคิด หายใจเข้า หายใจออก

ดูความคิดของตน คิดอยู่ในศีลในธรรม

คิดอยู่ในกรอบของความดี

คิดอยู่ในคลื่นพลังงานที่สงบ ที่เย็นสบาย

ความคิดแนบนิ่งแล้ว ดูที่คำพูด หยุดพูดชะ สงบลงชะพูด มันก็ไม่เกิดประโยชน์ ะไร คำพูด ให้บริสุทธิ์ชะว่างชะ หยุดกระทำชะ อย่าไปทำอะไรให้มันวุ่น ให้มันวุ่น ปล่อย จิตปล่อยใจ และปล่อยกาย ให้มันสงบ ให้มันโล่ง มันว่าง

ศีล ที่เรานั้นรักษาอยู่ รักษาครบมั๊ย พลังของดวงแก้วแห่งการรักษาศีล ตีกรอบ ไส้ คลุมตัวของเราเอาไว้

จิตก็ตั้งมั่นเป็นสมาธิ สงบ ระวังอารมณ์ฟุ้งซ่านทั้งหลายทิ้งไป ปล่อยจิตให้นิ่งอยู่ อย่างนั้น ชาร์จพลังที่ดี เต็มเต็มให้กับจิตของตน ปล่อยเขาไป ค่อยๆ น้อมพลังให้นิ่งๆ ภาวนาไปเรื่อยๆ เรื่อย ๆ ปล่อยให้เขาพักผ่อนอยู่อย่างนี้ก่อน

เมื่อได้กำลังแล้ว เราก็จะมองเห็นความจริง ของสิ่งที่มันทำให้ว้าวุ่นเหล่านั้น ว่าแท้ ที่จริงไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร มันมาหลอกเราให้ทำกรรม ด้วยวาจาหลอกเราให้ทำกรรม ด้วยความคิด หลอกเราให้ทำกรรม ด้วยการกระทำ

แท้ที่จริง เรื่องราวต่างๆ สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งภายนอก และภายในมันคือเรื่องหลอกเรา จิตเราสงบดี สบายดี เรื่องทั้งหมดมันไม่มี มันสมมุติมีมาทดสอบเรา ดีแล้ว ที่เราไม่เผลอ หลงไปกับมัน เผลอสุข เผลอทุกข์ไปกับมัน แล้วก็ปล่อยจิตปล่อยใจของตน ให้มันตั้งมั่น อยู่กับความสุข ที่เป็นการชาร์จพลังอยู่อย่างนี้ โดยไม่สนใจสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ทำเช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาจะหาเหตุให้เจอว่าที่ถูกกระทบ
อยู่นั้น เพราะอะไร และเขาก็จะเจอเหตุของมัน คือ จิตของตนไม่มีพลัง แล้วเขาก็จะหยุด
ทุกอย่าง เพื่อให้จิตของเขาได้เติมพลัง เมื่อได้เติมพลังแล้ว เขาก็จะมองเห็นความจริงทุก
อย่าง เขาก็จะสามารถอยู่เหนือปัญหาจุกจิก ทั้งจุกจิกมาจากภายนอกหรือภายใน เหล่านั้น
ได้ จะไม่มีสิ่งใดเอาชนะเขาได้อีก เขาก็ทำกันเช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. แล้วก็ฝึกทำอยู่บ่อยๆ ดุจิตแห่งตนอยู่บ่อยๆ ไม่เผลอไปกับกิเลส
ตัณหา ไม่เผลอไปกับสิ่งกระทบต่างๆ

ทำอยู่อย่างนี้ จิตของเขาทรงพลังเช่นนี้ไว้อย่างถาวร

เขาก็จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ต่อไป โดยที่เขาสามารถอยู่เหนือ

สิ่งกระทบ จากภายนอกสู่ภายใน

สิ่งกระทบ จากภายในสู่ภายนอก

เรื่องราววุ่นๆ ในแต่ละวัน ปัญหาจุกจิกกวนใจในแต่ละวัน ก็จะทำอะไรเขาไม่ได้
เพราะจิตของเขาทรงพลังที่ดีอยู่แล้ว จิตของเขาตั้งมั่นอย่างผู้มีพลัง

สิ่งใดกระทบมา ก็เลยเข้าไม่ถึงดวงจิตของเขา เขาจะสักว่าเห็นสิ่ง ที่มา ที่ไป ที่เกิด
ที่ดับ เหล่านั้น มันเป็นเพียงแค่เรื่องปกติธรรมดา ของวัฏสงสารนี้ เขาจะไม่น้อมเอาปัญหา
เข้ามาสู่ตน เขาจะไม่น้อมเอากิเลสตัณหา ความจุกจิกวุ่นวายนั้นเข้ามาสู่ตน คือดวงจิต เขา
จะไม่ทำให้ดวงจิตนั้นถูกระทบอ่อนแอลงไป ดวงจิตของเขา จะทรงพลังอย่างสว่าง และ
งดงาม ท่ามกลางปัญหา และความจุกจิก อย่างนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรม เขาฝึกกันเช่นนี้ล่ะลูก เมื่อเขาพากันฝึก
เช่นนี้ ทำเช่นนี้เขาจึงอยู่ได้อย่างไม่สุข ไม่ทุกข์ ในขณะที่ยังมีกาย มีจิต ที่ยังคงต้องดำรง
ดำเนินไป อยู่ในวัฏสงสารนี้ จนกว่าเขานั้นจะดับจากกายนี้ อย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. ลองนำไปพิจารณา และประพฤติปฏิบัติ ทบทวนดูจิตแห่งตน
หากว่าลูกทั้งหลายนั้นยังทุกข์ระทมอยู่ แปลว่าจิตของลูกยังมีกำลังที่ไม่พออยู่

จงค่อยๆ ฝึกพลังของจิตให้ตื่นละลูกนะ แล้วลูกก็จะสามารถอยู่เหนือสิ่งทั้งหลายได้
ในที่สุด

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดง
ธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติเจ้าคะ วันนี้ลูกกราบขอลาพระพุทธองค์ก่อนนะ
เจ้าคะ วัฏฏะจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 284 **การแบ่งปัน**

ในเช้าของวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเข้าเฝ้าฟังธรรม ในหมวดของผู้มีปัญญาธรรม ในแบบต่อไปนะเจ้าค่ะ วันนี้ ลูกสงสัยว่า บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เมื่อเขาเกิดมีทรัพย์ภายนอก มีทรัพย์ภายใน เขานั้นจะทำให้ทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายในที่เขามี คือ ปัจจัยสี่ที่ค้ำหนุนภายนอก และกำลังสติปัญญา ความรู้ความสามารถ การเข้าใจในธรรมที่เขามีนั้น เกิดประโยชน์แก่โลกอะไรบ้างหรือเจ้าค่ะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง พิจารณา นำไปปฏิบัติ ด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

พระยาธรรมเยย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจน้อมฟังธรรม ให้เข้าถึง เข้าไปในจิตใจของลูกให้ลูกนั้นได้ใช้จิตใช้ใจพิจารณาธรรมนี้ ตามความเป็นจริงเถิด..พระยาธรรม เมื่อลูกได้ใช้จิตใจ น้อมฟัง พิจารณาธรรม ธรรมเหล่านี้จึงจะเข้าถึงตัวของลูกอย่างแท้จริง

พระยาธรรมเยย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เมื่อเขามีสิ่งที่เป็นปัจจัยสี่ภายนอกค้ำหนุนตัวของเขา ค้ำหนุนการประพฤติปฏิบัติธรรมของเขา เขาย่อมเอาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ได้มาที่มีอยู่มาทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์แก่คนรอบข้างกับเขา และจิตทั้งหลายผู้ที่รอคอยการช่วยเหลือ การให้ การแบ่งปัน โดยเขานั้นจะไม่ยึดเอาอะไรเป็นของตนเลย

พระยาธรรมเยย.. เช่นถ้าได้สิ่งของข้าวของมา คือ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ยา ที่อยู่ ที่อาศัย ไม่ว่าจะมียะไรก็ตาม เขาย่อมแบ่งปันออกไป เก็บไว้ใช้ เอาไว้ให้กับตน แต่เพียงพอดี พอเหมาะกับการประพฤติปฏิบัติ โดยไม่ทำให้รู้สึกขัดข้อง เขาย่อมพิจารณาที่จะจัดสรรสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นที่ได้มา ให้เกิดประโยชน์ที่สุดกับคนรอบข้าง กับทุกสิ่งที่จะจัดสรรไปให้ลงตัว

พระยาธรรมเมย.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เมื่อเขาได้รับสิ่งใดมา ที่เป็น
สิ่งภายนอก จึงทำให้ก่อเกิดประโยชน์แก่บุคคลผู้อื่น คือ การเอื้อเฟื้อแก่เขา การทำให้มนุษย์
สัตว์ และจิตทั้งหลายได้รับการเผื่อแผ่ ได้รับความสุขจากเขานั้น

สิ่งทั้งหลายบนโลกนี้ที่เข้ามา ที่มีอยู่ ที่สมมุติว่าดี สมมุติว่าละเอียดประณีต
สิ่งต่างๆ เหล่านั้น เขาย่อมเข้าใจได้ดีว่า มันเป็นเพียงสิ่งที่สมมุติขึ้นมา เพื่อทดสอบความ
หลง เพื่อทดสอบความโลภ เขานั้นย่อมรู้ที่จะหลบที่จะหลีก ที่จะถูกมันครอบงำ เขานั้น
ย่อมนำเอาสิ่งเหล่านั้น ไปทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์ มากกว่าที่จะนำมาเก็บและสั่งสมเอาไว้
เพื่อให้อำนาจความโลภ ก่อการถูกครอบงำแก่ดวงจิตของเขา

ฉะนั้น เขาย่อมทำประโยชน์กับคนรอบข้าง ส่วนรวม คนอื่นได้มาก ทรัพย์สิน เงิน
ทอง ข้าวของ หรืออะไรก็ตามที่ได้มา เขาจะจัดสรรไปทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ส่วนรวม

ฉะนั้น สิ่งของ ข้าวของ ทุกสิ่งทุกอย่างที่บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้นเขามี จึง
มีประโยชน์กับผู้อื่นมากมาย ทำให้ผู้อื่นได้อยู่อย่างไม่ขัดสน ได้มีความพร้อม มีปัจจัยสี่ค่า
หนุน ในการประพฤติปฏิบัติธรรม คำหนุนให้ดวงจิตทั้งหลายเหล่านั้น ได้เข้าถึงความสุข
ความสงบ โดยที่ไม่ต้องไปทุกข์ไปร้อนว่าขาดสิ่งใด

เขานั้นสามารถที่จะบำรุงพระพุทธศาสนาได้ โดยการสนับสนุนดวงจิตทั้งหลายที่
อยู่รอบข้างของเขา ให้ได้ประพฤติปฏิบัติ เข้าถึงความสุข ความสงบอย่างแท้จริงได้

บุคคลผู้พ้นทุกข์ บุคคลผู้บรรลุนิพพาน รู้แจ้งแล้วในธรรม ย่อมก่อเกิดขึ้น และยังช่วย
ในการสืบทอดพระพุทธศาสนา โดยการเอาสิ่งที่เป็นปัจจัยภายนอกที่ได้มาเหล่านั้นไปสร้าง
เสนาสนะ ที่อยู่ ที่อาศัยในการบำเพ็ญปฏิบัติ หรือเช่นทุกวันนี้ก็ไปทำสื่อการเผยแผ่ธรรม
ทำให้เกิดก่อให้เกิดสิ่งที่ดีไว้มากมาย เพื่อคนรุ่นหลังที่เขาเกิดมา เขาจะให้เห็น ได้รู้ ได้เข้าถึง
ธรรมคำสอน การประพฤติปฏิบัติ และมีสิ่งที่เป็นพระธรรมคำสอน ชี้ออกทาง

บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขาย่อมสร้างประโยชน์จากสิ่งสมมุติที่สมมุติว่า
สวยงาม มีค่า ละเอียดประณีต สิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างมาก

เกิดประโยชน์อันสูงสุดกับจิตทั้งหลาย คือ การเอื้อเฟื้อ ให้จิตทั้งหลายได้ประพฤติ
ปฏิบัติ ยุคสู่ยุค รุ่นสู่รุ่น สืบทอด รักษาบำรุงพระพุทธศาสนาเอาไว้ ด้วยสิ่งต่างๆ ที่เขานั้น
ได้มา ประโยชน์ จากทรัพย์สินภายนอก ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยสี่ของบุคคลผู้มีปัญญา ย่อมก่อ
ให้เกิดประโยชน์เช่นนี้ กับดวงจิตทั้งหลาย คนทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย เทวดาทั้งหลาย
จิตทั้งหลายในทุกภพทุกภูมิ ทุกที่ ทุกแห่งหน ทุกยุคทุกสมัย

ทรัพย์เหล่านั้นจะไม่เสื่อมไป เพราะเขานั้นรักษาไว้ด้วยการเพาะปลูกในการทำความดี รักษาไว้ ด้วยการทานออกไป ด้วยการจัดสรรให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง ด้วยการทำทุกสิ่งให้ก่อเกิด มีอยู่ ในคุณงามความดี ตราบนานเท่านาน โดยไม่ยึดติด โดยไม่มา ก่อความโลภแก่ตน ความหลงแก่ตน ความดีที่เกิดขึ้นได้ จากการไม่ละโมภโลภมาก ของบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วจึงก่อเกิดได้มากมายเช่นนี้ละ

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น การที่เราเป็นนักบวช เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ เพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์ จึงไม่ควรลุ่มหลง ยึดติดกับสิ่งใด ไม่ควรสั่งสมเครื่องนุ่งห่ม อาหาร ยา ที่อยู่ที่อาศัย ก็ไม่ควรที่จะลุ่มหลงยึดติดให้ต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ควรที่จะพิจารณาจัดสรรสิ่งที่ได้มาตามเหตุที่เหมาะสม

อย่างน้อยทำอะไรมากไม่ได้ก็ยังสร้างคนขึ้นมา สร้างโดยการกำหนดการปฏิบัติของเขา เมื่อมีบุคคลผู้บรรลุดุธรรมขึ้นมาในระดับต่างๆ มากขึ้นเท่าไร เท่ากับว่าได้นำเอาปัจจัยสี่ที่มีอยู่ กำหนดนุทาทางให้กับเขาเหล่านั้นได้เข้าถึงความดี และเท่ากับว่าความดีนั้น ก็จะกระจาย ขยายออกไปมากมาย ความดีที่กระจาย ขยายออกไปมากมาย ก็จะเป็นการสืบทอด บำรุงพระพุทธศาสนา สืบทอดต่อเนื่องกันไป

ทุกอย่างที่สมมุติขึ้นมาว่าดี ว่าละเอียดประณีต ว่ามีค่าเหล่านั้น จึงจะกลายเป็นของดีอย่างแท้จริง กลายเป็นของสวยงามอย่างแท้จริง กลายเป็นของละเอียดประณีตอย่างแท้จริง จึงจะสามารถที่จะมีประโยชน์แก่จิตทั้งหลายอย่างแท้จริง เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เมื่อเขาได้ปัจจัยสี่ภายนอกได้มาสมมุติว่าเป็นของเขา เขาก็จะจัดสรร แบ่งปันเช่นนี้ ให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์ และเทวดา แก่สัตว์ และสรรพจิตวิญญาณทั้งหลาย ผู้เวียนว่ายตายเกิด โดยการรักษาความดีนั้นไว้ด้วยการสร้างคน เพื่อแม่แก่เขา ปุทาทางแก่เขา และเขาก็จะสร้างความดีต่อๆ กันไป

ส่วนทรัพย์ภายใน คือ ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา ความรู้แจ้ง ความเข้าถึง ก็เช่นเดียวกัน

พระยาธรรมเอ๋ย.. เมื่อเขานั้นได้เข้าถึงความสุข ความสงบ ได้พ้นทุกข์ หรือเห็นแจ้ง ตามความเป็นจริงแล้วเขาก็จะตั้งใจที่จะแบ่งปัน สิ่งที่เขาได้มา หนทางที่เขาเห็นสุจริตดวงอื่นๆ เพราะว่าเขานั้น เข้าใจ เห็นว่าหนทางเส้นนี้เป็นหนทางที่ดี ที่ทำให้จิตพ้นทุกข์อย่างแท้จริง เขารู้ รู้และเห็นว่า องค์พระพุทธเจ้าแสวงหาทางเส้นนี้ด้วยความทุกข์ยากลำบากไว้เพื่อให้จิตทั้งหลายได้อาศัยในการข้ามพ้นทะเลทุกข์

บัดนี้ เขาได้รับความเมตตา ความเอื้อเฟื้อ จากหนทางเส้นนี้แล้ว จนเขาได้พ้นทุกข์ เขาต้องมีจิตที่คิดขึ้นมา สำนึกขึ้นมา ระลึกรู้ถึงทางเส้นนี้ว่า เมื่อเราได้อาศัยแล้ว เราต้อง หยิบยื่นต่อไป เผยแผ่ เผยแพร่ต่อไปให้บุคคลผู้อื่น ดวงจิตอื่นให้เขาเหล่านั้น ได้เข้าถึง เข้าใจ ในสิ่งที่มันเป็นหนทางแห่งความพ้นทุกข์ ที่เราอาศัยข้ามทุกข์ เขาเหล่านั้น จะได้พ้นทุกข์ เช่นเดียวกันกับเรา

บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจึงเผยแผ่ แนะนำ ชี้ทางบอกทาง กับจิตทั้งหลาย ให้เข้าถึงความสุข ความพ้นทุกข์ เช่นเดียวกันกับตน

เขาจึงแบ่งปัน แนะนำ การรักษาศีล การฟังธรรม การทำสมาธิ การฝึกฝนปัญญา ให้กับบุคคลผู้อื่นด้วย และการแบ่งปันเช่นนี้ ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ อันสูงสุดแก่จิตทั้งหลาย คือ การได้เข้าถึงความพ้นทุกข์ และสืบทอดศาสนา ด้วยการประพฤติปฏิบัติ สืบต่อไป เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายใน ปัจจัยสี่ คือ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค อาหาร และที่อยู่อาศัย ที่ได้มา ปัจจัยภายใน คือ ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญาที่ได้มาแล้ว ทำให้จิตพ้นทุกข์กายนั้นพ้นทุกข์ ของบุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาย่อมเอาสิ่งเหล่านี้ แบ่งปัน ออกสู่ผู้อื่น โดยไม่หวงแหน โดยเขานั้นไม่ยึดติด และลุ่มหลง ยึดถือในสิ่งที่ตนมี ตนเป็นตนได้

เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น โดยไม่นึกถึงตนเลยด้วยซ้ำไป ความดีที่เขามี สิ่งของที่เขาได้ ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์มากมายมหาศาล แก่จิตทั้งหลาย เพราะประโยชน์อันสูงสุด ก็คือ ข้ามพ้นจากทะเลทุกข์ได้ ประโยชน์อันสูงสุด คือ เข้าถึงพระนิพพานได้ และเขาก็ได้ทำสิ่งเหล่านั้นด้วยการกำหนดด้วยปัจจัยสี่ภายนอก และศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา ภายใน จิตใจ ฝึกฝนอบรมจิตทั้งหลาย ให้เข้าถึงความพ้นทุกข์ได้ สืบทอดกันไปยุคสู่ยุค รักษาเส้นทางแห่งความพ้นทุกข์ ด้วยความมีปัญญารู้แจ้งของเขา เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ทรัพย์ของบุคคลผู้มีปัญญาเกิดประโยชน์มาก เช่นนี้ละลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไป ประพฤติปฏิบัติ ลูกพอจะเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ว่าเรานั้นควรแบ่งปัน ของที่มีทั้งภายนอก ภายใน สิ่งที่ดีเหล่านั้นออกไป เพื่อเพาะปลูก หว่านเมล็ดพืชที่ดีไว้บนโลกนี้ แล้วจะเกิดประโยชน์ อันสูงสุด ให้กับดวงจิตทั้งหลาย ตามรอยองค์พระพุทธเจ้า ที่ทรงเมตตาประพฤติปฏิบัติ

ทำมาเจ้าค่ะ

พระองค์ทรงพันทุกข์แล้ว พวกเราก็ยังได้อาศัยปัจจัยสี่ รักษาภยันนี้ ให้ประพฤติปฏิบัติได้ อาศัยสิ่งที่เป็นศีล ธรรม สมาธิ ปัญญาของพระพุทธองค์ รักษาจิต ได้พันทุกข์เป็นแนวทางการปฏิบัติ จนถึงทุกวันนี้

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาพวกเราทั้งหลายนะเจ้าค่ะ ลูกทั้งหลาย ก็จะไม่ประพฤติเช่นเดียวกับพระองค์ ตามความรู้ความสามารถ จะไม่เห็นแก่ตัว จะทำความดีอันสูงสุด ให้ก่อเกิดขึ้นกับดวงจิตทั้งหลายเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 285 **ขาดปัจจัยค้ำหนุน**

ในเช้าของวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้โอกาสนอนนุ่มเข้าเฝ้าฟังธรรมจากพระพุทธองค์ท่านแล้ว
จึงได้เฝ้าทูลถามธรรมกับพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ทีนี้ ลูกก็มีความ
สงสัยว่า แล้วถ้าเกิดว่าการประพฤติปฏิบัติ หรือการดำรงชีวิตของเรานั้น มันไม่มีปัจจัยสี่
ค้ำหนุนพอ ทั้งปัจจัยภายนอก หรือว่าสิ่งที่เป็นปัจจัยภายในค้ำหนุน ให้เรารู้สึกว่า เรานี้จะ
ช่วยตัวเราได้มาก จะช่วยผู้อื่นได้มาก อย่างนี้นะเจ้าคะ คือเป็นช่วงของการขัดสน ทั้งทรัพย์
ภายนอก และทรัพย์ภายใน บุคคลผู้ที่มีปัญญารธรรมดีแล้วนั้น เขาจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ยัง
ไงหรือเจ้าคะ และเขานั้น จะวางจิตวางใจแบบไหนจะทำยังไงจะได้ไม่ทุกข์หรือเจ้าคะ
เพราะลูกคิดว่าคนที่ไม่มี คนที่ไม่มีก็มีนะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดง
ธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปปฏิบัติ ด้วยเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. การที่เรานั้นได้ทำความดีไว้แล้วอย่างแท้จริง ความดี สิ่งที่ดี
ย่อมก่อเกิดขึ้นกับเราเป็นแน่แท้ ไม่ว่าเรานั้นจะสนใจในความดีที่ทำนั้น หรือว่า จะไม่สนใจ
ในความดีที่ทำนั้นทำความดีนั้น ไปแบบลุ่มหลง ซึ่งจะได้ผลของมันมาด้วยสวรรค์ หรือ
ทำความดีนั้นอย่างไม่ลุ่มหลง คือจะได้ผลของมันมาด้วยพระนิพพาน ก็ตาม กรรมใดที่ทำ
ไปแล้ว กรรมนั้นย่อมส่งผลให้ก่อเกิดขึ้น เป็นแน่แท้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเราเพาะหว่าน เพาะปลูก การกระทำ ที่ปราศจากกิเลส
ตัดขาดด้วยแล้วกฎแห่งกรรมที่จะส่งผลกลับคืนมา ให้ก่อเกิดเจริญงอกงามในสิ่งที่จะมาค้ำ
หนุน หรือว่ากลับคืนมาสู่ตัวของเรา ก็ย่อมเป็นสิ่งที่ดี ที่งอกงามได้ อย่างไม่ขาดอะไรไป
เป็นแน่แท้ และย่อมดีที่สุด เพราะว่าเราได้เพาะหว่าน เพาะปลูกในสิ่งที่ดีที่สุด คือ ความดี
อันปราศจากกิเลสตัดขาด ผลของมันย่อมมีมาก

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเรายังอยู่ในวัฏสงสารนี้ เรายังทำความดีอยู่ กรรมดีของเรา
ย่อมส่งผลมา ตามกฎแห่งกรรมลูก

ฉะนั้น ไม่ต้องไปเกร็ง ไปคิดว่า จะขัดสนสิ่งใดๆ ขอเพียงแค่ให้ลูกนั้น ทำจิตทำใจ ของลูก ให้เข้าถึงการประพฤติปฏิบัติอย่างแท้จริง ทำจิตทำใจของลูก ให้ปราศจากกิเลส ตัณหาอย่างแท้จริง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นมา มันจะเป็นไปตามเหตุที่ควรจะเป็นโดย สมบูรณ์ โดยไม่ขาดสิ่งใด

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ประพฤติปฏิบัติดี จนเข้าถึงความเป็นผู้มีปัญญาธรรม ดีแล้วนั้นเขาย่อมมองเห็นสิ่งที่มี ที่เกิดขึ้น มองเห็นสิ่งเหล่านั้นตามความเป็นจริง ถ้าเกิดว่า เขานั้นขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไป เขาก็ย่อมมีปัญญาที่จะพลิกแพลง ปรับปรุงแก้ไข ทำให้มันเป็น ไป ตามเหตุอันสมควร เขานั้นไม่ได้มีความละโมภโลภมากนี้ลูก

เขาก็จะอยู่ตามเหตุตามปัจจัย ทุกสิ่งที่มี ก็จะไม่ได้อู้สึกว่ามันจะทำอะไรเขาให้ต้อง เป็นทุกข์ได้เลย ทุกสิ่งที่ไม่มี มันก็ไม่ได้อู้สึกว่าเขาขาดแคลน หรือทำให้เขาสุข ทุกข์ได้เลย เขาจะมองเห็นแค่ว่า ทุกอย่างที่มีมันเกิดขึ้นนั้น มันเป็นไปตามเหตุของมัน ภายนอก เขาจะ มองเห็นว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น ตนควรปรับใช้ให้มันเป็นไปตามเหตุภายใน

ก็เมื่อเราแก้ภายนอกไม่ได้ ให้ต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ตามใจเรา ตามเหตุที่มันควร จะมีเราก็แก้ภายในจิตใจของเราให้มันสงบ ให้มันอยู่ได้ ให้มันสามารถหมุนรอบต่อไปได้ โดยที่ไม่ได้สนใจเลยว่าปัจจัยสี่ภายนอกนั้น มันจะกำหนดให้เราให้สมบูรณ์ ให้สุข ให้สบาย ตลอดเวลา เขาไม่ได้สนใจเช่นนั้นหรือลูก

เขาก็ได้อยู่ รู่อยู่ เห็นอยู่ มันมีมากเขาก็จัดสรรไป ถ้ามันไม่มีก็จะปรับที่ตัวของเขา และแก้ไขปัญหาของเขาไป ตามเหตุที่พอจะทำได้ โดยไม่ทุกข์อะไร จิตของคนเราเมื่อเข้า ถึงธรรมแล้ว ไม่มีอะไรทำอะไรเขาได้ หรือลูก

พระบางรูปอาศัยอยู่ในป่า จนบรรลุสำเร็จเป็นพระอรหันต์ จนมรณภาพอยู่ในป่า ก็มี เขาไม่ทุกข์ไม่ร้อน ไม่สนใจกับสิ่งที่มันอยู่ภายนอกเหล่านั้นหรือลูก เขาจะดูตามเหตุ ตามปัจจัย แก้ไขตามเหตุที่มันมี ตามยุคตามสมัย นั้นแหละลูก

ส่วนถ้าเกิดว่ามี ผู้ที่ติดตามประพฤติปฏิบัติด้วย ทุกอย่างมันก็จะจัดสรรไปตามเหตุ ของผู้ที่ติดตามเหล่านั้น ที่เขาได้ทำเอาไว้แล้ว หากเขาได้ทำทานเอาไว้ ทำความดีจนเข้าถึง ก็จะมีเหตุปัจจัยขึ้นมากำหนดให้รองรับกันไปได้เอง และก็เช่นเดียวกัน เขาก็ปรับเรื่อง ภายนอกที่มันไม่มีนั้น โดยใช้จิตภายในปรับกันไป ก็เลยไม่รู้สึกว่าจะขัดสน หรือมีมาก

ทุกอย่างที่มีมันเกิดขึ้น ก็จะเห็นเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น จิตใจของเขาก็จะเข้ม แข็งพอ เข้มแข็งพอที่จะอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น ตามเหตุตามสถานการณ์ ณ ตอนนั้นเอง

พระยาธรรมเมย.. ฉะนั้น จึงสำคัญยิ่งนัก สำคัญที่จิตใจของเรา สำคัญที่การฝึกฝน
อบรมขัดเกลากิเลสตัณหาแห่งตน สิ่งนั้นล่ะ คือ สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าปัจจัยสี่ภายนอก เพราะ
กรรมดีที่เราทำ เราเพาะ เราหว่านตลอดเวลา ด้วยความบริสุทธิ์ของเรา มันจะดลบันดาล
ให้ก่อเกิดสิ่งต่างๆ มาค้ำหนุนเรา ด้วยเหตุทุกสิ่งทุกอย่างที่มันเกิดขึ้นเองนั่นล่ะ

เอาจิตแห่งตนเป็นที่ตั้งลูก ทุกอย่างจะหมุนรอบไปได้เองโดยไม่ต้องกังวล ไม่ต้อง
ทุกข์ โดยไม่ต้องอะไรทั้งหมดทั้งสิ้นเลย

บุคคลผู้ที่มีปัญญารธรรมดีนั้น เขาก็อยู่กับแบบนี้

ปฏิบัติ บำเพ็ญกันไป ให้จิตเข้าถึง เข้าใจ

เหตุปัจจัยภายนอก มันมา ก็เห็นมันมา

มันมี ก็เห็นมันมี จัดสรรไปตามเหตุ ให้เกิดประโยชน์

ปัจจัยภายนอก ปัจจัยสี่ทั้งหลายมันไม่มี เขาก็มองเห็นแล้วว่ามันไม่มี เขาก็ต้อง
ปรับปรุง

จัดสรรตนเองให้มี ให้อยู่ให้ได้ ตามเหตุที่มันไม่มี คือ มีแค่นั้น เอาแค่นั้น มีแค่นั้น
ไหน ทำแค่นั้นเลยไม่มีคำว่า ขาด หรือเกิน อยู่ในตัวของเขา เขาเลยดำรงชีวิตแบบไม่มี
ปัญหาอะไร แล้วก็พากันปฏิบัติตามเหตุ นั้นล่ะลูก

ทุกอย่างที่มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป รอบตัวเรา มันก็ล้วนแล้วแต่มีเหตุของมันทั้ง
นั้น บางครั้งมีมาก ก็เพื่อทดสอบความลุ่มหลง บางครั้งไม่มี ก็เพื่อทดสอบความอดทน และ
สติปัญญา ทดสอบการเอาตัวรอดของเรา โดยที่ไม่ต้องอาศัยปัจจัยสี่เหล่านั้น ดูซิว่าเราจะ
แก้ไขแบบไหน ยังไง อย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. มันเลยไม่มีปัญหาอะไรเลยในสิ่งที่มีหรือไม่มี เหล่านั้นลูกขอเพียง
แค่ให้จิตตั้งมั่น ประพฤติดี ปฏิบัติดี จิตของลูกย่อมมีพลังเข้มแข็ง แก้ไขปัญหาภายนอก
และภายในจนได้นั่นล่ะ

ส่วนบุคคล ผู้ที่ขาดทรัพย์ภายใน คือ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของศีล ความรู้
ความเข้าใจในเรื่องของธรรม ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของสมาธิ และปัญญา

หากว่าเขาารู้สึกว่า ขาดแคลนสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะต้องมุ่งมานะอดทน แสวงหาให้
เจอ เจอหนทางที่มีไว้ให้อยู่แล้ว เขาย่อมหาเจอในที่สุด ขอเพียงแค่ให้เขามีจิตใจที่ตั้งมั่น
มุ่งมั่นอย่างแท้จริง เขาก็จะเจอกับการทำความคิดี อย่างน้อย เขาก็จะเจอ เจอคือ การไม่
เบียดเบียนผู้อื่น เจอคือ การทำความดี เพราะจิตใจของเขาตั้งมั่นแล้วนี่ลูก ว่าเขาจะไปสู่

พระนิพพาน เขาจะแสวงหา ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา

เมื่อเขาจะแสวงหาสิ่งเหล่านี้ เขาก็รู้แล้วว่าต้องทำความดี

เมื่อทำความดี ก็เจอศีล

เมื่อมีศีล ก็จะมีธรรม มีสมาธิ มีปัญญา

ความดี ความมุ่งมั่นตั้งใจของเขา ก็จะนำพาให้เขาเข้าถึงความดีได้ในที่สุด และเมื่อเข้าถึงความดีได้แล้วนั้น ย่อมเป็นธรรมดา ที่จิตดวงนั้น เขาจะเข้าใจว่าความดีที่เขาได้รับที่เขาเจอ ที่เขาได้ ที่เขามีเหล่านั้น มันเป็นความดี ในระดับใด มันเป็นความดี ที่สามารถช่วยเขา และบุคคลผู้อื่นได้มากน้อยแค่ไหน มันเป็นความดี ที่เขานั้น ต้องประพฤติปฏิบัติเพิ่มอีกมากเท่าไร

และเขาก็ยังจะรู้ เข้าใจ ในการวางแผนของการประพฤติปฏิบัติธรรมนั้น วางแผนปฏิบัติไปตามเหตุ แสวงหาตามเหตุ โดยไม่ละโมภโลภมากในความรู้ ในสิ่งที่จะต้องได้ ต้องเป็น ต้องมี

เขาจะวางใจเฉยๆ ค่อยๆ ประพฤติปฏิบัติไป อย่างนิมนวล ค่อยๆ พิจารณาธรรม อย่างนิมนวลค่อยๆ ฝึกสมาธิ และปัญญา อย่างนิมนวล ตามเหตุ ตามกำลังที่เขามี ค่อยๆ ขยายไปตามเหตุ ที่เขาพอจะทำได้ ตามกำลังของเขา ทำเช่นนั้นละ

พระยาธรรม.. บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว เขารู้ว่าตนขาดแคลนปัจจัย ที่จะค้าหาหาภายนอก เขาก็ปรับที่จิตของเขา ดูตามเหตุ เขารู้ว่า เขาขาดแคลนทรัพย์ภายใน คือ การประพฤติปฏิบัติ เขาก็แสวงหา ให้ได้ในระดับของเขา แล้วก็แสวงหาไปเรื่อยๆ อย่างนิมนวล ไม่ท้อ ไม่โกรธตัวเอง ไม่โทษตัวเอง ทำไปตามความรู้ ความสามารถของเขา จนกว่าจะเข้าถึงความพ้นทุกข์อย่างแท้จริง แค่นั้นละ

พระยาธรรม.. เขาก็จะสามารถอยู่ได้ ถึงแม้จะขาดปัจจัย ที่เป็นปัจจัยภายนอก หรือ จะขาดความรู้ความสามารถที่อยู่ภายใน เขาก็จะไม่ทุกข์อะไร เพราะเขาประคองจิตของเขา ให้ค่อยเป็นค่อยไป ให้สามารถปรับสิ่งทั้งหลายรอบตัวของเขา ทั้งปัญหาภายนอก ปัญหาภายใน ก็จะไม่สามารถทำอะไรเขาได้เลย

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตทั้งหลาย ผู้ที่อยู่ในวัฏสงสารนี้ ก็ยังคงถูกคุมด้วยกฎแห่งกรรม

ฉะนั้น เราไม่ต้องไปสนใจหรือกลัว ว่าอะไรมี อะไรไม่มี

สนใจแค่ว่า เราทำดีแล้วหรือยัง ทำถูกต้องแล้วหรือยัง

เราปรับตัวของเราให้พอดีแล้วหรือยัง
ปัจจัยสี่ภายนอก มีมากมีน้อย
เราปรับไปตามเหตุตามปัจจัย
อยู่ในกรอบของการละกิเลส ตัณหา หรือยัง
ปัจจัยภายใน ก็เช่นเดียวกัน ก็สามารถทำให้เราละโมภโลภมาก ลุ่มหลงได้เช่นเดียวกันลูก

เราก็แค่ดูที่ตัวของเรา ว่าเรา กำลังขวนขวาย ตัณรน เกินกำลัง หรือเปล่า กำลังตัณรน ต้องการในสิ่งที่ตนไม่มี อยู่หรือเปล่า กำลังไม่ปรับจิตของตนให้สงบ หยุดอยู่กับสิ่งที่มันมี อยู่หรือเปล่า

เราก็ดูแค่นี้ละลูก ทุกอย่างอยู่ที่เพียงพอ อยู่ที่มันมี
ทุกอย่างอยู่ที่ว่า เราจะ รู้จักพอ กับสิ่งที่มีหรือเปล่า
รู้จักวางเฉย ไม่ละโมภโลภมาก

ทั้งความต้องการภายใน และความต้องการภายนอก หรือเปล่า

รู้จักพอประมาณ ในสิ่งที่มีหรือเปล่า

ความต้องการของเรา มันหยุดอยู่แค่ที่เรามี

และทำสิ่งที่มีนั้นให้ดีที่สุดหรือเปล่า แค่นั้นแหละ

พระยาธรรม.. มันไม่ได้อยู่ที่ สิ่งที่มี มันมากหรือน้อย มันอยู่ที่ตัวของเรา พอแล้วหรือยัง ทำในสิ่งที่มี ดีแล้วหรือยัง แค่นั้นละ

พระยาธรรม.. ท้ายที่สุด ก็คือการ เอาตนเป็นที่ตั้ง เอาตนให้เข้าถึงความสุข ความสำเร็จ ในระดับที่มี ที่เป็น และพัฒนาไปเรื่อยๆ ตามเหตุตามปัจจัย ตามกำลังความรู้ความสามารถ โดยไม่ได้รู้สึก ว่า ขาดหรือเกิน ทำไปเรื่อยๆ จนถึงซึ่งพระนิพพาน เท่านั้นละ

พระยาธรรม.. ก็จะสามารถอยู่เหนือปัญหา ที่มันขาดแคลนเหล่านั้นได้ เพราะเราไม่ได้ให้มันขาดในความรู้สึกของเรา เราไม่ได้สนใจในสิ่งเหล่านั้น

ทำแต่สิ่งที่มีอยู่ให้ดี และความดีของเรา ก็จะนำพาให้เราได้ดีในที่สุดเองนั่นละ อยู่ที่ความพอใจ อยู่ที่จะมีปัญญาแก้ไข ปรับใช้ให้มันพอดี อยู่ที่ตัวของเราทั้งนั้นละลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตาม ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ที่มันขาด เพราะว่าเราทำให้มันขาด ที่มันเกิน

เพราะว่าเราทำให้มันเกิน

ถ้าเราไม่ต้องมีขาด มีเกินอยู่ในเรา ทุกอย่างที่มีมันมี ก็จะพอดีสำหรับเรา และเอาสิ่งที่มีมันพอดีสำหรับเรานั้นทำในสิ่งที่ดีที่สุด ที่เกิดประโยชน์ต่อไปในภายภาคหน้าเท่าที่เรามี เราก็จะสามารถสมบูรณ์ในระดับของเรา ไม่ขาดไม่เกินในตัวเราเจ้าคะ เข้าใจแล้วเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้พิจารณาธรรมกราบขอบพระคุณนะเจ้าคะ วัลลูก็จะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ วันนี้ คงต้องกราบขอลาพระพุทธองค์ เพื่อไปทำหน้าที่เผยแผ่ธรรมก่อนนะเจ้าคะ

สาธุ

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 18

1. คุณศาทพร ผลทอง พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
2. คุณฐานิตา สระสีดา พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
3. คุณสุทธิยา จองสว่าง	2,500 บาท
4. คุณแก้วตา คุณประสิทธิ์ เศรษฐสิโรรัตน์ พร้อมบุตรและหลานฯ	30,000 บาท
5. น.ส.สุชาดา เอี่ยมอนงค์ นายพงศ์เลิศ จริงจามิกร และครอบครัว	2,500 บาท
6. นางผกามาศ เมฆศรี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
7. แม่เข็มลฤดี (สนม ปาเส) พร้อมลูกหลาน	2,500 บาท
8. หลวงพีธนิต อานีโฆ	2,500 บาท
9. แม่เข็มฉัตรทิพย์ และครอบครัว	5,000 บาท
10. นายหลิ่ง แสงสุวรรณ นางสาวสังคม สีนนท์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
11. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ พร้อมลูกหลาน	5,000 บาท
12. คุณแม่น้ำจุก ชาตอุดมเดช-วินัย ชาตอุดมเดช และครอบครัว	2,500 บาท
13. คุณชัยรัตน์ ปรีสพันธ์และครอบครัว	2,500 บาท
14. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศคุณพ่อลิขัย แซ่เฮ้ง คุณแม่ชูเกียง แซ่เล่า	2,500 บาท
15. คุณห้านัย คงทวี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
16. พ.อ.สนาม อ่ำทอง นางนงลักษณ์ อ่ำทอง น.ส.นพิชฎ์ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
17. คุณสุธามัทธัญ ชิตะปัญญา และญาติธรรมทางเฟชบุ๊ก	5,150 บาท
18. คุณศิริยลักษณ์ พฤกษ์ภักดีวงศ์ และคุณพีรญา สนธิ์พุก	2,500 บาท
19. นางสาวศิริวงค์ นางบุญศรี นายวุฒิชัย เหลือสุข พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
20. นางแจ่มจันทร์ สระศรีดา พร้อมด้วยลูกๆหลานๆญาติพี่น้อง	2,500 บาท
21. ครอบครัว สุภาพร หยุคงแก้ว	2,500 บาท
22. คุณบุญเกิด ด.ญ.กนกสิริ บุญพา น.ส.จันทร์เพ็ญ แซ่ว่า พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
23. ครอบครัวไฉมารา ครอบครัวจีระพงศ์ และครอบครัวชาวฟฟอร์ด	2,500 บาท
24. คุณอรวรรณ ตั้งประดิษฐ์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
25. คุณวรรณมา จันทนา พร้อมครอบครัว	12,500 บาท
26. น ส ขวัญฤดี ชัยชนะ และครอบครัวญาติมิตร	6,500 บาท

27. ครอบครัววนากร สนธิรักษ์ และญาติมิตร	2,500 บาท
28. คุณวรรณกร (นางฟ้า)	2,500 บาท
29. คุณกัลยา หุณะบุญ อุทิศให้ นายจินดา กอปปแป	2,500 บาท
30. คุณณภัทร สระศรีดาและครอบครัว ญาติมิตร	2,500 บาท
31. ตระกูล สมตระกูล	2,500 บาท
32. ตระกูล บำรุงกิจ	2,500 บาท
33. พระประเสริฐ กันตสีโล	2,500 บาท
34. คุณแม่ยี คุณธนพิพัฒน์ คุณวิภาดา บุญก่อ พร้อมบุตรหลานและญาติมิตร	2,500 บาท
35. คุณปานแก้ว สวัสดิราษฎร์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
36. คุณภัทร์ศรีน สิ่งหเหมลักษณ์และครอบครัว	2,500 บาท
37. คุณแม่สมใจ คุณมนัสนันท์ คุณนิธิศ รัฐตะเสวี	2,500 บาท
38. คุณพิมพ์นชา ฉลาดดี พร้อมครอบครัว	5,000 บาท
39. คุณวรรต จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
40. คุณสมพร จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
41. คุณเบญญาภา จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
42. พ่อทองม้วน กล้ารัมย์	2,500 บาท
43. แม่สง่า กล้ารัมย์	2,500 บาท
44. คุณเพชรมณี กล้ารัมย์	2,500 บาท
45. คุณพิริยากร ฟองอินตา	2,500 บาท
46. คุณสุวิชัย ชุระกิจถาวร	2,500 บาท
47. คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์ คุณรัสรินทร์ เสริมทรัพย์	2,500 บาท
48. คุณอมร ใจภักดี	2,500 บาท
49. คุณนพ.	2,500 บาท
50. นางธัญธรรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ ศิริภักดีวิโรจน์ นางสาวสุวรรณา ศิริภักดีคุณวิโรจน์ นางสาวสุนิษา ศิริภักดีวิโรจน์ นายชัชพงศ์ หมี่ปาน	2,500 บาท
51. บริษัทสตาร์ เน็ตเวิร์ค มาร์เก็ตติ้ง จำกัด คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรีวรรณ อรัญนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์	2,500 บาท

คุณพัฒน์ หม่องคำมี คุณกุลทรัพย์ รัตน์วงศ์ตระกูล ตุนอัญชิษฐา ภูมิทอง
นายธนพงศ์ ว่องพานิช

52. คุณสิทธิชัย สังขบูรณ์	2,500 บาท
53. นางสมพร นนทะกา นายทองคำ ปัญญาวงศ์	2,500 บาท
54. นายชัยฤทธิ์ บุญธนฤทธิ์ พร้อม นางอรุณี มหะเศศิริ พร้อมตระกูลบุญธนฤทธิ์ พร้อมตระกูลมหะเศศิริ	2,500 บาท
55. คุณชนันธร สมตระกูล	2,500 บาท
56. นางวิมล (มนต์.อินเตอร์)	500 บาท
57. ร้านShiny Diamond Shop - BagSpa & Fix	1,000 บาท
58. คุณนันทนาภรณ์ คำเสียง พร้อมครอบครัว	1,000 บาท
59. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
60. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
61. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
62. คุณวิบูลย์จันทร์ แสดงหาญ	2,500 บาท
63. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
64. นางสาวชัชชาญา วัฒนรัฐชฎานนท์	2,500 บาท
65. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
66. คุณฉាលดา อมรวศินกุล	2,500 บาท
67. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
68. คุณสรรค์ไชย อมรวศินกุล คุณใหม่ อมรวศินกุล	2,500 บาท
69. คุณกมลนิตย์ อมรวศินกุล	2,500 บาท
70. คุณพัสวีสิริ เตมียาเวส	2,500 บาท
71. คุณชาญชิต อมรวศินกุล	2,500 บาท
72. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
73. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว อุทิศให้พ่อสัมฤทธิ์ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท
74. น.ส.ขวัญฤดี นายสมภาพ นางสุบิน น.ส.นฤทัย น.ส.สุมาพร ชัยชนะ นายสตีเฟ่น ไมเคิล คาร์โดซ่า	2,500 บาท

75. คุณอภิญา ตีอินทร์ และครอบครัว	500 บาท
76. คุณณัฐพร พูลสวัสดิ์ และครอบครัว	100 บาท
77. คุณธนกร สนธิรักษ์ และครอบครัว	100 บาท
78. คุณวราสิทธิ์ สืบวงศ์สุวรรณ และครอบครัว	100 บาท
79. คุณชนิตา โอหารส และครอบครัว	200 บาท
80. คุณสุภาพร หนูคงแก้ว	200 บาท
81. นางฐานิตา สระสีดา และครอบครัว	500 บาท
82. นายพลวัฒน์ ครุฑทิน และภรรยา	500 บาท
83. คุณพัชราภรณ์ จ.พะเยา และครอบครัว	500 บาท
84. คุณณภัทร สระสีดา และครอบครัว	1,000 บาท
85. คุณแจ่มจันทร์ สระสีดา และครอบครัว	2,000 บาท
86. คุณสุพิน กำอ่วน และครอบครัว	100 บาท
87. คุณกัญญาภัค ครุฑทิน และครอบครัว	300 บาท
88. นายพวงเพชร กลิ่นสอน	100 บาท
89. พ.อ.สนาม นางนงลักษณ์ น.ส.นพิชฎ์ น.ส.สุวิชญา อ่าทอง	2,500 บาท
90. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ	500 บาท
91. คุณสุจิตต์ มั่นพลศรี	500 บาท
92. นายชัยภัทร อาจละอ	2,550 บาท
93. คุณบัณฑิต สมสุวรรณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
94. คุณชนันธร สมตระกูล คุณสุวิทย์ สมตระกูล คุณเมตตา สมตระกูล คุณภาวะพิศุทธิ์ สมตระกูล น้องเจน่า ภาวนา ซอง น้องเจนิ มุตติตา ซอง	2,500 บาท
95. น.ส.ชนมนัดดา โอหารส	200 บาท
96. พ่อเอี่ยม สมตระกูล (อุทิศตระกูลสมตระกูลและ แม่กิม สมตระกูล)	2,500 บาท
97. สายบุญคุณธวัช สมตระกูล	2,500 บาท
98. คุณณัฐกาญจน์ ช่อชูโชติ	300 บาท
99. คุณนิเวศน์ ปันกัน อุทิศให้พ่อจันทร์แก้ว ปันกัน แม่สน ปันกัน	4,000 บาท
100. คุณกฤษฎางค์ คำเงิน	2,500 บาท
101. คุณเนื่อทิพย์ ศรีอุตร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท

102. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศให้คุณพ่อลิบฮั่ง แซ่เฮ้ง คุณแม่ชู่เกียง แซ่เล่า และ
คุณสมศักดิ์ จิระวณิชย์วงศ์ คุณฉัตรชัย คุณชรินทร์รัตน์ รัตน์วงศ์ตระกูล คุณราตรี และ
คุณจิรวัฒน์ แก้วพะไชย 2,500 บาท
103. นางธัญธรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ นางสาวสุวรรณา นางสาวสุนิษา
ศิริภักดีวิโรจน์ นายชัชพงศ์ หมี่ปาน คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรียรรณ
อรัญธนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์ คุณพัฒน์ หม่อมคำมี คุณกุลทรัพย์
รัตน์วงศ์ตระกูล คุณอัญชิษฐา ภูมิทอง คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์
คุณรัสรินทร์ คุณณัฐธีร์ คุณณัฐพัชร พีระธำรงสิทธิ์ คุณศิวาภรณ์ ก่อกิจสัมมากุล
คุณมิชาดา สมประกิจ คุณเพชร เสริมทรัพย์ 2,500 บาท
104. คุณแม่จรรยา เมืองไทยและลูกหลาน นายสุตไผ่ เมืองไทยและครอบครัว 2,500 บาท
105. คุณณัฏฐา จรัสวุฒิเดช และ คุณจุฑารัตน์ ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
106. ลูกหลานพ่อพิมพ์ แม่เสงี่ยม ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
107. นายสุทธิพงษ์ ประสานพิมพ์ 500 บาท
108. คุณวีระพงศ์ เขียรสงค์ คุณเสาวลักษณ์ เทพสุริวงศ์ 2,500 บาท
109. นายมน ยีรัมย์ นางวรรณ โททัสสะ 2,500 บาท
110. แม่ยวนใจ ศุนย์ดำ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
111. พ่อเอี่ยม และแม่กิม สมตระกูล 2,500 บาท
112. คุณสุวิทย์ สมตระกูล 2,500 บาท
113. คุณเมตตา สมตระกูล 2,500 บาท
114. คุณภาวพิศุทธิ์ สมตระกูล 2,500 บาท
115. คุณอนุกุล นุชตะยะ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
116. คุณนิตยา ไพฑูรย์ นายรัตนศักดิ์ ไพฑูรย์ 2,500 บาท
117. ร.ต.ต.ประสาธ อินทร คุณสมพร อินทร ร.ต.อ.หญิงสุภาภรณ์ อินทร 2,500 บาท
118. นางสาวธัญพร เกษมณี นางสาวณัฐกฤตา แก้วสวัสดิ์ นายกิตติภักดิ์
นายอชิชนัน ด.ญ.ปณิติกา ปัญญาทวีเชียร 500 บาท
119. คุณพรพิมล สถาพรพิทักษ์ 2,500 บาท
120. คุณอรอนงค์ สมตระกูล 2,500 บาท
121. ศ.อัญชลี ตันต์ศุภศิริ อุทิศให้แก่คุณตรีจักร ตันต์ศุภศิริ 20,500 บาท

122. คุณกิตติยา จิตตะญาณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
123. คุณนวรรตน์ จันทรางศุ	500 บาท
124. นายวีระพล ประสานพิมพ์ นางสาวทิพากร นายทองพูล นางสาวสำราญ นายเกษมสันต์ นางพรมณี หาญหัก นายพลวัฒน์ คูสกุล	2,500 บาท
125. คุณแม่สุณี เจนการ และครอบครัว	2,500 บาท
126. คุณพรทิพย์ - จรูญศักดิ์ เจียมชนะ และครอบครัว	2,500 บาท
127. คุณธวัช สมตระกูล และกัลยาณมิตร	2,500 บาท
128. ร้าน อ.โชคชัย และลูกค้า	5,000 บาท
129. ครอบครัวคุณยายอำนวยการ สีดาดพล คุณจันทร์เพ็ญ มณีจันทร์ คุณศิริพันธ์ คุณฝนทิพย์ คุณกัญญณัฐ คุณวิริยา สีดาดพล	2,500 บาท
130. คุณสุประวีณ์ ภาโสภะ พร้อมครอบครัว อุทิศบุญกุศลให้พ่อสา ภาโสภะ	5,000 บาท
131. คุณมนตรี ศรีวิกุล พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
132. คุณแม่เรณู แก้วกลาง พร้อมบุตรหลาน	3,000 บาท
133. นางภาวนา วงศ์สุติน นายจิระ วงศ์สุติน และนายเจมส์ วงศ์สุติน	3,023 บาท
134. แม่ลูกชิ้น ปาลิตา ธนัชพร ฐิติวัฒน์ ธนโชติ แผลมคม	2,500 บาท
135. น.ส.เกวลิน นางกัญจนฉนิชา นายเรืองฤทธิ์ ธรรมสอน นายภูมินันท์ บุญสร้าง	2,500 บาท
136. นายกฤษดา นางชนิดา น.ส.ชนมน์นิตดา ด.ญ.กิริษา โอซารส น.ส.จิรารัตน์ สนธิรักษ์	2,500 บาท
137. นายสุเมธ นางวรรณภา นายวิรัช เมฆอนันต์ธวัช และครอบครัว	4,000 บาท
138. หจก.เพ็ญสนองกรุป นายเพ็ญ แก้วหอม นางทองพูน แก้วหอม นางประกาย ดงวัง นายพิทยา ดงวัง	2,500 บาท
139. นายสุกุล พงศ์สว่างพร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
140. คุณพ่อ รุ่งสิทธิ์ เอื้ออำนวยการ คุณแม่พรทิพย์ เอื้ออำนวยการ และครอบครัว	5,000 บาท
141. นายสุชาติ นางปราณี นางฉวีวรรณ น.ส. อัญชลี น.ส. วราภรณ์ หุณะบุญ น.ส. สายฝน ทรงทิพย์	2,500 บาท
142. คุณพิกุล สาริยา	2,500 บาท
143. คุณน้อย (นางฟ้า)	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สวนธรรมศาสตร์ สุรินทร์ ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแพร่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4